

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ PUTUJÍCÍ

Christopher
Stasheff

Rod a Gwen
Gallowglasovi
ztraceni v laby-
rintech času!



ČARODĚJ PUTUJÍCÍ

(THE WARLOCK WANDERING)

Copyright © 1986 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1996 by Petr Caha
Cover Art © 1996 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 25 - 6

Část I.

Wolmar

„Ale, tati! Už jsem moc starý na to, abych potřeboval poručníka a chuť!“

Rod zavrtěl hlavou. „Až ti bude patnáct, pak možná - *možná*. Ale ani potom nebudeš dost starý na to, aby ses dokázal postarat o svého osmiletého mladšího bratra - ani o desetiletého, když na to přijde. Nemluv o tvé třináctileté sestře.“

„Mně už je deset!“ Dívinka si založila ruce v bok a vzdorovitě vysunula bradu.

Rod se k ní otočil, stěží přitom zakrýváje úsměv, ale to už se jí ujala Gwen a začala ji chlácholit. „Možná, až ti bude čtrnáct, zlato, a tvému bratru Magnusovi šestnáct, odvážím se svěřit ostatní vaší společné péči. Ale teď...“ Obrátila se na Velkého bratra, „...je ti teprve dvanáct.“

„To není tak málo,“ prohlásil Magnus. „Už se o sebe dokážu postarat sám.“ Obrátil se zpátky na Roda. „Spousta kluků mého věku už pomáhá svým otcům orat a...“

„Ještě jiní hoši tvého věku jsou pážata a učí se u místních rytířů.“ Rod přikývl. „Ale v obou těchto případech se tak děje pod dozorem někoho dospělého, na to nezapomínej - a ti hoši se *nestarají* o své mladší bratry a sestry!“

„Dost řečí!“ Půl druhé stopy vysoký elf se s rukama založenýma na prsou postavil před Roda a zaškaredil se na čtveřici dětí. „Bud'te hezky zticha a poslouvejte mne, nebo to pro vás bude horší!“

Rodovi před očima vyvstala poněkud divoká představa, jak se vrací domů a vítá ho pět malých žab v nočních čepičkách a košílkách.

Děti okamžitě zmlkly. Dál se tvářily trucovitě a nazlobeně, ale mlčely. Přestože i to nejmenší z nich bylo dvakrát větší než Puk, dobře věděly, že elfovy představy o legraci mají občas mnohem nepříjemnější následky než tresty jejich rodičů.

„Vaši rodiče si přejí strávit společný večer,“ zahřímal Puk, „a nemyslet na nic než jeden na druhého. To nejmenší, co pro ně můžete udělat, je, že jim to umožníte - sami dobře víte, že pro samou starost o vás pro sebe nemají skoro žádný čas. Když tedy nad vámi budu bdít já, mohou si alespoň na jeden večer odpočinout od svých starostí.“

Tentokrát se všechny čtyři páry očí upíraly k zemi. Cordelie kreslila špičkou nohy imaginární kruhy. Rod neříkal nic, ale začal se na elfa dívat s novým respektem.

„Takže jim teď popřejete dobrou noc,“ pokračoval Puk, „a ujistíte je, že mne budete poslouchat na slovo, dokud se zase nevrátí.“

Děti si váhavě a neochotně přicházely jedno po druhém pro pusy a objetí (to platilo pro Cordelii a Gregoryho) nebo mužnější stisknutí ruky (pro Magnuse a Geoffreya, který se však nevyhnul puse na tvář od maminky).

„A teď jděte,“ řekl Puk Rodovi a Gwen, „a alespoň na chvíli myslíte na sebe a ne na své děti. Zaručuji vám, že budou v bezpečí, i kdyby na ně zaútočily dva tucty rytířů najednou - protože se mnou je bude bránit legie elfů!“

„Nemluvě o tom, že s tuctem z nich by ses lehce vypořádal sám,“ přikývl se Rod. „Děkuji ti, Puku.“

„I já ti děkuji, šotku.“ Gwen stěží zakryla úsměv.

Puk zamrkal. „Prosím, madam! Měj ohledy na mou útlocitnost!“

„Nezapomínám na ni ani na okamžik,“ ujistila ho Gwen. „Nikdy bych si jiného nevybrala. Však to víš, skřítku.“

„Vím, a těší mne to.“ Puk smekl klobouček a dvorně se uklonil. „Zvláště od dámy tak půvabné. Ted' už ale jděte a vypusťte z hlavy všechny chmury a starosti - spěchejte do kouzelné náruče paní Noci!“

Zařídili se podle jeho rady. Rod za nimi zavřel dveře a pak ušli pět kroků po cestičce vedoucí od jejich domku. „Šest,“ řekl Rod polohlasně, „sedm...“

Jako na povel se v okně objevily čtyři dětské obličejíky a ozvalo se: „Sbohem!“ a „Dobrou noc, mami!“, „Hezky si to užijte!“

Rod se zašklebil a Gwen odpověděla zářivým úsměvem. Pak oba zamávali a vydali se na cestu.

„Jsme šťastní rodiče,“ poznamenal Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Jistě.“ Gwen si povzdechla. „Ale je docela příjemné mít občas chvilku jen pro sebe.“

Pokračovali k okraji lesa a on ji přitom objímal rukou kolem pasu. Gwen měla ve tváři zasněný úsměv a Rod byl prostě spokojený.

„Kam mne vlastně vedeš, můj pane?“ zašeptala.

Rod se na ni usmál. „Potkal jsem stařenku, která se snažila odnést z lesa na zádech nějaké dříví na topení. Moc se jí to nedařilo: neustále klopýtala a klela, a skoro každých deset stop dřevo rozsypala a musela ho znovu posbírat. Tak jsem ji nechal svést na Fessovi a dřevo jsem jí odnesl až na křižovatku, kde pro ni měl přijít její syn. Velice mi děkovala a na oplátku mne zavedla na lesní mýtinu s malou tůňkou.“ Povzdechl si. „Přisahám, že jsem až do té chvíle netušil, že máme kousek od domova takovou krásu - samozřejmě s výjimkou tebe.“

Pobaveně se na něj podívala, ale on si přitom všiml její zasněnosti a zahrozil jí prstem: „Neopovažuj se mi říkat, že je to jako v době, kdy jsem se ti dvořil! Nezapomínej, že jsme se poznali uprostřed menší občanské války.“

„Ano, ale já měla na mysli dny, které přišly po ní.“

„Hned po válce jsme se vzali.“

Gwen se mu přitiskla tváří na prsa. „Právě to jsem myslela.“

Rod na ni chvíli mlčky hleděl. Pak se usmál a jemně si opřel bradu o její hlavu.

Náhle se před nimi otevřela lesní cestička. Větve se rozestoupily a oni zjistili, že se dívají na nádhernou tůň s hladinou podobnou drahokamu zasazenému v březích lemovaných terasovitými skálami porostlými květinami. Větve stromů tvořily přirozený zelený baldachýn.

Gwen překvapeně vydechla. „Ach, to je nádhera!“

A pak uviděla jednorožce.

Vystoupil ze stínu na okraji tůně, sklonil hlavu k vodní hladině a začal pít.

Rod zadržel dech, ale i přes kouzlo okamžiku ho napadlo, že tůňka musí být mimořádně čistá, když je jednorožec ochoten se z ní napít.

Vtom stříbřité zvíře zvedlo hlavu a podívalo se přímo na ně.

Gwen strnula. Pak se jakoby v tranzu vydala kolem tůně k němu.

Rod ji následoval a stěží se odvažoval dýchat.

Když Gwen přišla blíže, jednorožec ucouvl. Gwen zaváhala.

„Promiň, drahá,“ zamumlal Rod.

„Nikdy jsem toho nelitovala,“ odpověděla tiše. „Ale, můj pane, v jeho očích není jen ostrážitost - je v nich i naléhavost. Je možné, že by to zvíře potřebovalo naši pomoc?“

„Myslíš, že nás vyhledalo záměrně?“ Rod se zamračil - pak ztuhl, jak se mu v hlavě rozezvonil poplašný zvonek. „Gwen - jednorožci přece nežijí ani na Gramarye...“

Gwen zavrtěla hlavou. „Ale nezapomínej na čarodějnický mech, můj pane. Na Gramarye se díky němu může stát skutečností i to, o čem se vypráví v pohádkách.“

Ale Rod neodpovídal. Rozhlížel se se všemi smysly napjatými, pokoušel se zachytit sebenepatrnější podezřelý zvuk nebo pohyb v křoví, zašustění listí, zašelestění kůže, cinknutí kovu...

Náhle se prudce otočil, tasený meč v pravici; kopí mu proletělo těsně kolem ramene a zabodlo se do země. „Pozor!“ vykřikl, ale sotva se Gwen otočila, ratiště jiného kopí jí dopadlo na hlavu. Skácela se k zemi a Rod zařval šíleným vztekem. Mýtinu kolem sebe najednou viděl jakoby přes rudý závoj krve. Znovu zařval a s mečem napřaženým skočil vpřed. Jeho protivník ucouvl, opatrně, ale zjevně beze strachu.

Útočníci je obklíčili ze tří stran. Rod věděl, že jeden byl i za ním a nechal tam problesknout záblesk svého hněvu. Vyšlehl plamen a někdo zaječel. Rod vykryl výpad muže uprostřed a přitom soustředil svou mentální energii na toho po levici, který vyletěl do vzduchu a zastavil se až o kmen blízkého stromu. Toho však využil muž po pravici k rychlému útoku. Ratiště kopí se setkalo s Rodovou lebkou a jeho svět se zatočil. Jako skrz rudou mlhu viděl, že se mu země pod nohama houpe. Po paměti sekl rukou a muž zavyl a s tváří zkrvavenou se skácel k zemi. Ale Rod si na okamžik zapomněl krýt záda: vzduchem zasvištěl provaz a podtrhl mu nohy. V příštím okamžiku do něj narazilo čísi bezvládné tělo a vyrazilo mu dech. Ruce útočníků se ho zmocnily a jaly se ho táhnout po kamenité zemi; Rod si uvědomil, že to druhé tělo, které táhnou, patří Gwen. Vztekla zařval a sekl

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

mečem do sítě, která je k sobě poutala, ale ruka se mu zapletla do ok. Jakoby z nesmírné dálky zaslechl hlasy, které volaly: „Máme je!“

„Ted’ - zvednout!“

„Ještě dva metry!“

Rod se zuřivě svíjel a pokoušel se nalézt oporu pro nohy. Ať už je na konci těch dvou metrů čekalo cokoliv, byl si jist, že o to vůbec nestojí.

A pak to najednou uviděl - spěšně zamaskovanou věc na teleskopických nohou, rámující trojúhelníkovou výseč prostoru, skrze kterou prosvítalo slunce oslepující silou. Poznal přestupovou bránu, skrze níž se on a jeho rodina kdysi dostali do světa Tir Chlis, a zařval vztekem i zoufalstvím. Pak se pokusil soustředit energii své mysli na zařízení před sebou...

Ale bylo už pozdě. Sít’ se mu zařízla do zad a on proletěl, vzduchem právě ve chvíli, kdy brána vzplála plamenem.

Sotva dopadl na zem, vyskočil na nohy a setrásl ze sebe zbytky sítě. Divoce se rozhlédl kolem sebe.

Všude kolem, kam až dokázal dohlédnout, se táhla travnatá pláň. Vzduch voněl růstem a slunce ho zalévalo hřejivými paprsky. Nebylo příliš vysoko - což bylo možno usoudit poměrně snadno, neboť krajina byla rovná jako šachovnice. Rozhlížel se, překvapen náhlým tichem, jen zdůrazněným občasným zacvrlikáním ptáků a zabzučením hmyzu. Kraj za ním stoupal až k vysokému hřebenu na obzoru. Všude kolem rostla tráva dosahující Rodovi až do pasu.

To nebyla Gramarye.

Rod to věděl, ale nebyl na tom schopen nic změnit. Byl v pasti, on i jeho žena...

Jeho vztek rázem ustoupil zděšení. Léčka byla pečlivě naplánována; Gwen omráčili hned v prvních sekundách útoku. Ale co je s ní teď? Rod rychle poklekl, strhal ze své ženy zbytky sítě, vzal její hlavu do náručí a začal ji pleskat po tvářích, něžně a ohleduplně. „Gwen! Probud’ se! Probud’ se - prosím! Jsi v pořádku? Probud’ se!“ Sklonil se a přidržel ústa před jejími rty. Když ucítil šmrání jejího dechu, oddechl si. Byla živá. Všechno ostatní bylo až druhořadé - hlavně, že byla živá!

Teprve teď si vzpomněl na své psychotronické síly - není divu, vládl jimi teprve rok nebo dva. Ztuhl a jal se naslouchat svou myslí – a uslyšel její sny. Usmál se, opatrně do nich pronikl a požádal ji, aby se probrala, aby na něj promluvila - a ona poslechla!

„Ach, už jsem zase v pořádku,“ zamumlala. „Bylo to jen chvilková ztráta smyslů...“

„Bojím se, že víc, než jen to.“ Rod jemně prohmatával temeno její lebky. Přijímala to tiše, ale pak najednou vyjekla. Rod přikývl. „Už se ti tvoří boule jako husí vejce... vlastně jako kosí vejce, abych nepřeháněl - ale jako husí vejce *bude*.“

Natáhla se, aby bouli zkontrolovala svými prsty, a pak zamrkala. „Co se to stalo, můj pane? Vzpomínám si, že ses otočil s válečným pokřikem na rtech...“

„Přepadla nás tlupa ničemů. Hned zpočátku tě srazili k zemi – a mne přemohli početní přesilou. Lapili nás do sítě a prohodili dimenzionální branou.“

Usmála se. „Do sítě? Pak tedy museli usoudit, že jsi na ně příliš silný.“

„Děkuji pěkně za takovou poklonu.“ Rod se na ni usmál. „Samozřejmě je také možné, že měli nařizeno nás nezabít - a bojuje se hůř, pokud máš někoho jen omráčit a nezabít.“

Gwen se zamračila. „Proč si myslíš, že nás nechtěli zabít?“

„Protože se nás snažili píkami jen omráčit a ne probodnout. Ale když zjistili, že živých se nás nezmocní, rozhodli se, že nás alespoň unesou z našeho času a naší planety.“ Rod se zamračil a rozhlédl se. „Což mimo jiné znamená, že by tady někde mohli číhat a pokusit se o to znovu.“

„Máš pravdu, můj pane. Pokud se nás chtěli zmocnit živých, museli k tomu mít velice silný důvod.“ Vzhledla k němu. „Co je to ta 'dimenzionální brána', o které jsi mluvil? Zachytila jsem v tvých myšlenkách vzpomínku na Tir Chlis.“

Rod přikývl. „Stejný případ. Ale jak mohli vědět, že přijdeme do tohoto údolí? Otevření brány si museli načasovat.“

„Ta stařena,“ připomenula mu Gwen.

Rod se dlaní udeřil do čela. „Samozřejmě! Celá ta věc byla narafičena! Vůbec mou pomoc nepotřebovala... byla agentkou z budoucnosti!“

„Věděli, že neodmítneš pomoc někomu, kdo je v nouzi.“

Rod přikývl. „Za dobrotu na žebrotu! Ta babice mě poslala sem - rovnou do pasti.“ Zavrtěl hlavou. „Varuj mě, až budu zase chtít někomu pomáhat.“

„Nic takového samozřejmě neudělám,“ prohlásila Gwen rozhodně. „Ale v budoucnu si raději dávej pozor na dary od neznámých dárců.“

„Jasně - budu je otevírat zásadně pod vodou.“ Rod se znovu rozhlédl a zamračil se. „Zajímalo by mne, do jakého alternativního vesmíru nás zavlekli *tentokrát*.“

Náhle se ozval uširvoucí křik a nějakých sto metrů od Roda a Gwen se z trávy vynořilo asi třicet mužů rudé pleti v kožešinových suknicích.

Rod a Gwen vytřeštili oči.

Vzduchem proletěl oštěp a zabodl se do země půl metru od Rodovy nohy.

Rod se okamžitě vzpamatoval z chvilkového překvapení. „Ať už jsme kdekoliv, nejsme tu vítáni. Rychle pryč, drahá!“

Obrátili se a dali se na útěk. „Kéž by za námi naši únosci alespoň hodili mé koště,“ povzdechla si Gwen, zatímco si podkasávala šaty.

„Jo, je to od nich trestuhodná nedbalost.“ Rod se kousl do rtu. „Ale něco na tom přece jen je, drahá. Za zkoušku nic nedáme. Připravená?“ Objal ji rukou kolem pasu. „Tak tedy: vzhůru!“

Společně vyskočili do vzduchu. Rod soustředil veškerou svou pozornost na let: domorodci teď byli druhořadí a nebylo nutné si jich všímat. Vznegli se do výše nějakých dvaceti stop.

„Obrátme se,“ navrhla Gwen.

Rod ji poslechl a vyptávání 'proč' si moudře nechal na později. Rozhodl se, že dokud v tomhle sportu nenabude trochu víc zručnosti, přenechá řízení na své ženě.

Ta věděla, jak na to. Společně se snesli zpátky na domorodce jako útočící jestřáb.

Divoši zastavili, částečně překvapeně, částečně zděšeně. U dobře vycovaných obětí se nepředpokládá, že začnou samy útočit.

„Zkus válečný pokřik!“ navrhla Gwen svému manželovi.

Rod se zašklebil a vydal ze sebe křik, který by zahanbil všechny rebely z Dixie.

To byla chyba; válečný křik byl něco, co divoši dobře znali. Okamžitě se vzpamatovali z ohromení a semkli se proti nalétávajícím Gallowglassovým.

„Špatná taktika,“ poznamenal Rod. „Drž se pevně.“ V duchu pomyslel *nahoru* a proletěl nad hlavami domorodců mimo dostřel případných luků. Pak se zase vrhl k zemi.

„Proč tak nízko, můj manželi?“ zeptala se Gwen.

„Pro případ, že bych najednou zapomněl létat.“

Gwen zbledla. „Pokud se máme zřítit na zem, můj pane, raději bych neletěla tak rychle.“

„Žádný strach, zlato, dokážu zastavit na pětníku. Samozřejmě, tomu pětníku by to moc dobře neudělalo...“

Země pod nimi se rychle přibližovala. Rod na poslední chvíli stočil pád do nízkého klouzavého letu a za okamžik už jim řvoucí barbaři zmizeli za kopcem.

„Určitě jsou už dobré půl míle za námi, můj pane,“ namítla Gwen. „Nemyslíš, že už by nám mohli dát pokoj?“

Rod přikývl. „Když myslíš, zlato. Jenom doufám, že nejsou jiného názoru.“

Zpomalili a jemně se snesli na zem. Gwen se usmála. „Děláš ve využívání své moci velké pokroky, můj pane.“

„Ach, však víš - cvičím.“ Ale Rod nedokázal zakrýt, jak mu její chvála lichotí. „Musím přiznat, že mě udivilo, že naši pronásledovatelé nebyli víc překvapeni.“

„Ano,“ zamračila se Gwen. „Co to vlastně bylo za chlapy?“

„Hm - obyčejní barbaři, řekl bych.“

„Ale - vždyť byli celí červení!“

„Lidské rasy jsou podivuhodné svou rozmanitostí,“ opáčil Rod. „Na druhé straně, jeden nikdy neví - možná by na tu jejich barvu stačil pořádný déšť.“

Gwen vytřeštila oči. „Chceš říct, že se od hlavy až po palce na nohou natřeli barvami?“

Rod přikývl. „Není to tak docela neobvyklé. Vlastně nebýt té barvy, řekl bych, že se nacházíme na skotské straně Hadriánovy zdi, v zemi zvané Velká Británie asi tak sto let před Kristem.“

„Něco takového doopravdy existuje?“ zeptala se, oči jako dvě kuličky vinné révy.

„Jistěže ano, má drahá - můžeš se o tom přesvědčit v mých historických knihách, jestli je ještě kdy uvidíme. Jenže se malovali na modro.“ Rod se zamračil. „Samozřejmě, některé aspekty jsou dosud sporné...“

Vítr k nim zase zanesl vzdálené ječení.

Rod rychle vzhlédl.

Hnali se na ně přes kopec - rudí, s oštěpy v rukou a řvoucí jako Eumenidy.

„Je čas zase se zvednout!“ Rod popadl Gwen kolem pasu.

„Ne tak jako předtím, mohu-li prosit, můj pane.“

„Ty můžeš všechno, má drahá.“ Rod se zamračil a zamyslel se. Útočící divoši vypadali velice odhodlaně a už dosáhli okraje travnatého porostu.

„Vpřed,“ zamumlala Gwen.

Vyrazili přímo kupředu, rychleji než vržený oštěp (jen pro všechny případy).

„Možná že nejsou příliš na výši v technologii, ale co se týče vytrvalosti v pronásledování, hned tak na ně někdo nemá.“

„Už to tak vypadá. Jak dlouho myslíš, že jim to vydrží?“

Rod se ohlédl a znalecky zhodnotil styl pronásledovatelů. „Tak se na to podívejme - je to spíš lehký vytrvalý klus než opravdový sprint... Hej, ti hoši se vůbec nesnaží! Oni se flákají!“

„To je skandál. Jak dlouho myslíš, že se vydrží takhle flákat?“

Rod pokrčil rameny. „Myslím, že asi tak stejně dlouho jako my.“

„A to je jak dlouho, můj pane?“

Rod znovu pokrčil rameny. „Před chvílí jsme večeřeli. Šest nebo sedm hodin přinejmenším.“ Podíval se na Gwen. „Dala bys přitom přednost nějakému speciálnímu směru?“

Gwen zavrtěla hlavou. „Když člověk nemá žádný cíl, je jeden směr jako druhý.“

Rod přikývl. „S tím mohu jen souhlasit; i já byl kdysi mladý.“

Jeho žena po něm blýskla očima. „Nezdá se, že by sis dělal zvlášť velké starosti, můj pane.“

„Ne, vlastně ani ne. Tihle mládenci ještě nevynalezli protiletectvé kanóny... A co ty? Ty se snad bojíš?“

„Nikoliv.“ Pohodlně se mu stulila v náručí.

Od obzoru před nimi se ozval divoký řev.

Rod vytřeštil oči. „Jak se dostali tak rychle *před* nás?“

„Ne, to je jiná tlupa. Tihle mají žlutozelené skvrny.“

„Šártreskové, přesněji řečeno - ale jinak máš pravdu.“ Rod se zamračil. „Nerad bych zase útočil. Co myslíš?“

„Raději ne, můj pane,“ odpověděla Gwen. „Nepřeji si krveprolití.“

Otočili se ve vzduchu o sto osmdesát stupňů - právě ve chvíli, kdy se na vrcholku terénní vlny objevili jejich původní pronásledovatelé.

„Obrat a zase obrat.“ Rod stočil směr letu o devadesát stupňů. „Pilot volá navigátora. Nový kurz kolmo k postupu pronásledovatelů. Hlas situaci.“

Gwen se ohlédla přes rameno. „Obě skupiny se setkaly a teď nás pronásledují společně, můj pane.“

„To je zlé,“ zabručel Rod. „Doufal jsem, že získáme nějaký čas tím, že se mezi sebou poperou.“

„Asi si řekli, že v jednotě je síla,“ povzdechla si Gwen. „Proč nezahneme doleva, můj pane?“

„Já jsem liberál.“

„Pročpak?“

„A proč ne? Jelikož stejně nevím, kde jsme... Poslyš, co je to tamhle před námi?“

„Další divoši,“ odpověděla Gwen. „Tak to je dobrý důvod zahnout doprava,“ poznamenal Rod už v otáčce. „Jakou barvou jsou pomalovaní tihle, má drahá?“

„Oranžovou, můj pane.“

Rod se otrásl. „Barvami to tu jen hraje! Jestli se teď před námi objeví další skupina, budeme obklíčeni.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Raději o tom ani nemluv, můj pane.“

„No dobře, nebudu. Ale pro jistotu se připravím na vzestup. Jsi si *jistá*, že nedovedeš létat?“

Gwen zavrtěla hlavou. „Bez košťete nedovedu.“

„Tak to dopadá, když si člověk nechá do života mluvit odbory,“ povzdechl si Rod.

Nad hlavami jim přeletěl oštěp a zapíchl se do trávy deset stop před nimi. Rod sledoval jeho dráhu očima. „Možná je přece jen dobře, že jsi se mnou. Alespoň tě mohu krýt tělem.“ Gwen blýskla očima po druhém oštěpu, který je přeletěl o dobrých dvacet metrů. „Myslím, že nás nepovažují za vážné nepřátele, můj pane. Možná jen využili příležitosti.“

„Dnes každý myslí jen na zábavu. Nevadilo by ti, kdybych trochu zrychlil, má drahá?“

„Jistě, vlastně bych to docela přivítala.“ Gwen se ohlédla. „Co se oštěpů týče, vzduch je čistý, můj pane.“

„Výborně, *ted'*!“ Rod zaťal zuby a vzápětí vystřelili nad travnatou plání, jako by měli v patách Caracatova ducha. Bojovný křik za jejich zády rychle slábl. Zato zklamané vytí zesílilo.

„Vypadá to, že jsme z té pasti venku,“ oddechl si Rod. „Pokud nás za příštím pahorkem nečeká překvapení.“

Přehoupli se přes jeho hřeben - a uviděli rovnou čáru, táhnoucí se od obzoru k obzoru. „Zed’!“ vykřikla Gwen.

„To není možné!“ vyřeštil oči Rod. Pak se zamračil. „Jak blízko mohou dva sousední paralelní vesmíry být? Gwen, já se postarám o letovou stránku věci, ty zatím zapni svá telepatická čidla a pokus se zjistit, jakým jazykem lidé za zdi mluví.“

Gwenin pohled se na okamžik rozostřil a pak se její oči znovu vyjasnily. „Mluví naším jazykem, můj pane.“

Rod se zamračil ještě ponuřeji. „Zvláštní... ale římsí dobyvatelé nebyli jediní, kteří stavěli zdi. Podobně na tom byli i v Číně - a, když na to teď myslím, některé jiné planety Terránské sféry ve svých pionýrských dobách...“

„Bojím se, že docela nechápu...“

„Vysvětlím ti to, až nebudeme pronásledováni. Vidiš něco, co připomíná bránu?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Tamhle, můj pane,“ ukázala Gwen. „Alespoň to tak vypadá.“

Temný obdélník v kamenné zdi, překlad a veřeje. „Jo, to bude ono. To je náš cíl. Zajímalo by mne, jaké poměry tady asi vládnou.“

„Myslím, že to brzy zjistíme,“ zamumlala Gwen.

Brána se rychle přibližovala.

„Předstírej, že utíkáš.“ Rod začal pumpovat nohama jako zkušený mílař. Gwen si podkasala sukně a vesele se k němu připojila.

Rod snížil energii jejich letu a přistál přímo před branou, do které začal okamžitě bušit pěsti. „Hej! Pomoc! Otevřete! Pusťte nás dovnitř! Neštěstí! Nemoci! Nepřátelé! Ti nepřátelé hlavně!“

Po chvíli toho nechal a zaposlouchal se. Ticho, dokonalé ticho - až na vytí za jejich zády, které vykazovalo znatelný Dopplerův efekt - typický pro přibližování.

Rod o několik kroků ustoupil a zadíval se na vrchol zdi. „Něco tady nesedí. Nevidím žádné strážce.“

Gwen se zamračila a její pohled se opět rozostřil. „Jsou tam, můj pane. Ale mají se na pozoru.“

„Pročpak? Jen proto, že nás nikdy dřív neviděli a obávají se, že by to celé mohl být trik, jenž má za cíl přimět je otevřít bránu?“ Naklonil hlavu na stranu. „Když o tom tak přemýšlím, *vypadám* trochu jako Odysseus...“

„Možná, můj pane, ale nemohl bys je nějak přesvědčit o našich dobrých úmyslech?“

„A jak, takhle narychlo?“ Rod se rozběhl a nakopl dveře nohou. „Hej! Pronásledují nás divocí Indiáni! Otevřete tu bránu! Vypusťte kavalerii!“

„Nechte toho bušení, vy panikáři!“ zahřimal hlas shora.

Rod ustoupil od brány a vzhlédl.

Z horního ochozu na ně hleděl zamračený neoholený muž v nedopnuté košili a s očividnou kocovinou. Sevřel si hlavu v dlaních. „Tak, to už je lepší. Hlava se mi z toho může rozskočit.“ A znovu zmizel.

„Dobrý nápad!“ zařval Rod. „Hned se vrať a pusť nás dovnitř, jinak se ti doopravdy rozskočí - ale ne kvůli bušení!“

„Budete muset počkat, až dohrajeme partičku,“ zavrčel někdo neviditelný shora. Několik jiných hlasů souhlasně zabručelo.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ale... ale... ale...“ Rod toho nechal a obrátil se ke své ženě.
„Co je tohle za lidi?“

„Máme společnost, můj pane,“ upozornila ho Gwen.

Rod se otočil.

Po celém horizontu se táhla řada různobarevných mužů, kteří s oštěpy v rukou vyčkávali.

Brána se se zaskřípěním otevřela. Stál v ní muž, který na ně předtím mluvil z ochozu, a usmíval se. „Full house,“ oznámil jim.
„Shrábl jsem celý bank.“

„To je pozoruhodné.“ Rod si muže prohlédl. V obličeji mu zářil červený nos hned vedle čerstvé jizvy pod vrabčím hnízdem vlasů. Košili měl bílou, nebo taky ne. V pase byl stažený širokým opaskem, který držel zelené vojenské kalhoty, zastrčené do černých bot (jež zoufale volaly po vyčištění).

„No tak,“ zavrčel muž, „nestůjte tam a pojd'te dovnitř, když už jste si to vymohli.“

„Ano, jistě.“ Rod zavřel ústa, a aniž pustil svou ženu, prošel branou.

V halamových očích se při pohledu na ni zablesklo, ale pak pokynul někomu na ochozu. Brána se začala zavírat a muž, těsně předtím, než veřeje zapadly, zamával divochům. Na zemi ležela velká dubová závora, hodící se přesně do kování na bráně, ale muž ji ignoroval. Obrátil se k nově příchozím a znovu sjel pohledem po Gwen. Skrze jeho kocovinu se prodrál lehký výraz zájmu. Gwen se zarděla a blýskla po něm pohledem.

Rod si hlasitě odkašlal.

Halama vzhlédl a všiml si jeho pohledu. Chlípnost svedla boj s kocovinou a prohrála. Halama zavrčel: „Kde jste vzali ty legrační šaty?“

„A kde ty jsi sehnal šnaps?“ opáčil Rod.

V halamových očích se zableskla ostražitost a muž se odvrátil.
„No dobře, tak jste tedy uvnitř.“

Rod vytřeštil oči. „Hej, počkej okamžik!“

Halama zastavil, obrátil oči v sloup a zavrčel: „Co zase?“

„Kam máme jít?“

„Kamkoliv chcete,“ odpověděl halama a znovu se od nich odvrátil.

Rod shledal, že není schopen slova.

Nakonec pokrčil rameny a obrátil se ke Gwen. „Myslím, že bychom mohli jít za ním.“

„To bychom mohli,“ přisvědčila a oba se vydali po úzkém schodišti vedoucím na ochoz. Všiml si, že schody jsou z litého plastikretu. Tolik pokud se jedná o Hadriánovu zeď. Větrem narušený, tu a tam ohlazený dlouhým používáním, ale určitě to byl plastikret. „Římané to asi nebudou,“ zamumlal.

„Můj pane?“

„Je to vyrobeno z plastikretu,“ vysvětlil jí. „A ten byla objeven až v roce 2040 po Kristu. Z toho vyplývá, že nemůžeme být v Británii za dob říše Římské - to bylo o dobrých šestnáct set let dříve.“

„O tom nic nevím.“ Gwen se zamračila. „Takže musím věřit tomu, co říkáš. A kde tedy jsme?“

Rod si zamnul bradu a rozhlédl se kolem sebe. „Mohli bychom být - jen mohli - v našem vlastním vesmíru, Gwen. Ne, ne na Gramarye, samozřejmě - na jiné planetě, kroužící kolem jiného slunce.“ Podíval se jí do očí. „Terra to ale asi nebude.“

„Co je to 'Terra'?“

Rod ztuhl. Že lidská bytost nezná ani jméno planety, z níž její rasa pochází...! Ale ovládl se a vzpomněl si, že Gramaryané nejsou zrovna silní v historii. Vlastně průměrný obyvatel vůbec netušil, že existují jiné světy, než ten jejich.

„Terra je planeta, ze které přišli tví předkové, má drahá - planeta, ze které pochází veškeré lidstvo. Je to mateřská planeta našeho živočišného druhu.“

Gwen chvíli mlčela a pokoušela se to strávit.

Mezitím došli na vrchol zdi. Ochranný val se táhl na obě strany, kam až oko dohlédlo, betonová cesta zapuštěná na čtyři stopy do plastikretové zdi.

Kolem ohně posedávala skupinka mužů. Stejně jako ten, který jim otevřel bránu, měli na sobě bílé košile, zelené kalhoty a černé boty - ale většina z nich měla ještě zelené blůzy zapnuté až ke krku. Na rukávech měli odznaky - nebo alespoň skvrny světlejší barvy, kde

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

odznaky dříve byly. *Uniformy*, pomyslel si Rod, a hned nato, *ti muži jsou vojáci!*

Gweniny oči se rozšířily: poslouchala jejich myšlenky.

Nezdálo se, že by to byli příliš disciplinovaní vojáci. Buďto to bylo tak, nebo už dlouho nebyla žádná válka. Rod zaslechl šustění karet a cinkot mincí.

Pak vojáci vzhledli, uviděli Gwen a zpozorněli.

Gwen se usmála, zdvořile, ale rezervovaně.

Z hloučku vojáků se ozvalo něco jako hladové zavrčení. Nejbližší z nich, seržant, pomalu vstal. Když se narovnal, byl o osm palců vyšší než Rod a o čtyři širší v ramenou. Tři čtvrtiny z toho tvořily svaly a zbytek sádlo. Na tváři měl nepříjemný úšklebek, a jak se blížil ke Gwen, nespouštěl z ní oči.

Rod zvedl ruku, dlaní dopředu. Opřela se o mužův hrudník a zastavila ho na místě. Seržant se na Roda překvapeně podíval. Několikrát zkusmo zatlačil, aby ho odsunul z cesty, a pak nevěřicně vydechl: „On mě udrží!“ Změřil si Roda s mnohem větší dávkou respektu. „Na to; jak jsi malý, máš docela slušné svaly, co?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Rod s ironickým úsměvem. „Co kdyby ses teď vrátil zpátky ke hře?“

Ostatní vojáci se zájmem čekali, jak se věci vyvinou.

Seržant se zlověstně zašklebil a zavrtěl hlavou. „Moc si tady nevyskakuj, přítelíčku.“ Prohlédl si Rodův kabátec a kalhoty. „Hádám, že jsi žonglér nebo kejklíř. A měl bys vědět, že na Zdi jsou ženy veřejným majetkem.“

Obrátil se zpátky ke Gwen a rukou přitom odstrčil Rodovu pravici.

Přesněji řečeno, pokusil se o to. Neúspěšně.

Rodův stisk na mužově blůze zesílil. „Vrať se zpátky ke své hře, seržante. Buď hodný chlapec.“

„Na hosta máš divné způsoby,“ zavrčel jeden z vojáků.

„Vy máte zase divné způsoby na hostitele,“ opáčil Rod. „Pokoušet se znásilnit hostovu -“

„Znásilnit?!“ Velký voják vytřeštil oči.

Pak zvrátil hlavu a hlasitě se rozchechtal, až mu břicho vyhřezlo z blůzy. „Ženskou, která přijde na Zed', není třeba znásilňovat!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„To tedy ne,“ přizvukovali mu ostatní. „Vždycky nám dají úplně dobrovolně.“

Rod seržanta odstrčil; ten zavrával a stále se smíchem o několik kroků couvl. Rod také ustoupil a uvolnil se. „Tahle ne,“ řekl vážně.

Voják se přestal smát, jako když utne, a oči se mu zlověstně zúžily.

„Nauč ho způsobům, Thalere,“ zavrčel halama, který je pustil dovnitř.

Můj pane, ozvaly se v Rodově hlavě Gweniny myšlenky, poblíž leží několik volných kamenů. Mohla bych...

Ne! odpověděl jí Rod stejným způsobem. *Chceš vyprovokovat hon na čarodějnice? Domorodci nás mohli vidět létat - jejich kultura stále věří v magii. Ale tihle hoši jsou civilizovaní! Co nechápou, zabíjejí!* Nahlas řekl: „Až spolu skončíme, můžete si posbírat zbytky svého seržanta po okolí.“

V Thalerových očích se pobaveně zablesklo. Zasmál se jednou, pak podruhé a znovu, až propukl v bouřlivý smích, podlomil se v kolenou, popadl se za břicho, sklonil hlavu...

...a vyrazil jí silou natažené pružiny proti Rodově spodní čelisti.

Rod odletěl a narazil zády do zdi.

Thaler ho následoval, buše do něj pěsti.

Rod, který si snažil chránit hlavu před seržantovými ranami, uskočil stranou a rychlým pohybem se mu dostal za záda.

Thaler zavrčel a skočil po něm.

Rod vložil veškerou svou energii do kopance, který měl Thalera zasáhnout do brady. Jenže Thaler se včas sehnul, pak se zaklonil a švihl nohou po Rodovi. Rod uskočil, zahákl patu za seržantovo lýtko a trhl. Ve stejném okamžiku uviděl, jak se hrana Thalerovy pravice blíží ke kořenu jeho nosu.

Na poslední chvíli se mu podařilo uhnout alespoň natolik, že rána dopadla na jeho čelo a odhodila ho stranou, omráčeného nejen silou úderu, ale i pochopením, že to byla jen první polovina chvatu, jehož cílem měla být:

Smrt.

Zdálo se, že tady cizince skutečně neměli moc v oblibě.

Thalerova ruka znovu dopadla v úderu, který by Rodovi přerazil šíji, nebýt toho, že se stačil včas odkutálet stranou, takže místo toho udeřila do plastikretu. Seržant zavyl bolestí a Rod vyskočil na nohy a zaútočil na jeho solar plexus. Thaler však stačil zareagovat a uhnul, takže většina energie Rodova úderu šla mimo. Co zbylo, ho však stačilo alespoň na okamžik ohromit - a ten okamžik bylo vše, co Rod potřeboval.

Přešel do útoku sérií rychlých úderů, které Thaler nestačil odrážet, a tak začal ustupovat tak rychle, jak jen to dokázal. Rod rychle získal sebedůvěru a vykročil pravou nohou trochu příliš daleko – a Thalerovo koleno se obtočilo kolem Rodova, zatímco pěst o velikosti uzené šunky bleskově udeřila do jeho ucha.

Nebe se zatočilo a plastikret mu vyletěl vstříc, ale podařilo se mu stáhnout bradu a ani do hlavy se *příliš* silně neuhodil.

Když se svět zase zatočil zpátky, uviděl podrážku Thalerovy boty, která se k němu rychle blížila. Popadl botu oběma rukama, zakroutil a trhl. Thaler pozpátku uskočil, zavyl bolestí a divokým máváním rukou se pokusil získat ztracenou rovnováhu.

Rod se svinul do klubíčka a vyskočil na nohy právě včas, aby uviděl, jak se ta zatracená noha zase blíží k jeho tváři.

Nezdálo se, že by Thaler dosáhl zvlášť vysoké hodnoty v IQ testu, ale očividně byl velice zkušený - takže by neměl být tak hloupý, aby se pokoušel zopakovat trik, který se mu už jednou nepovedl. Proto ho Rod sice chytil za nohu, ale byl připraven na nějakou fintu - a skutečně, vzduchem se mihla pěst mířící na jeho krk.

Rod nechal nohu nohou, ucouvl o půl kroku a vymrštil obě pěsti současně.

Pěsti plnou silou zasáhly Thalera do spodní čelisti. Thaler se zapotácel a jeho oči zeskelnatěly.

Rod ustoupil ještě o krok a zaútočil pravým hákem.

Thalerova hlava se zvrátila, nohy mu vyletěly do vzduchu a celé jeho tělo se svalilo na plastikret.

Rod zůstal stát, ztěžka oddechoval a rozhlížel se kolem. Hlava mu třeštila bolestí, ale neustále byl připraven, kdyby se o něco pokusil některý z ostatních vojáků.

Ti však seděli na svých místech, probodávali Gwen očima a drželi se za tváře.

Rod se překvapeně podíval na svou ženu.

Gwen plály oči rozhořčením. *Nemají ani ponětí o cti, můj pane! Pokusili se mne obtěžovat, zatímco jsi mne bránil!*

Navzdory bolesti se Rod neubráníl úšklebku. Předem litoval každého muže, který by se pokusil dotknout se jeho sladké ženy. „Co jsi jim udělala?“

„Dostali po facce, můj pane.“

Po facce, jejíž síla byla znásobena telekinezí, pomyslel si Rod. Bylo s podivem, že žádný z mužů nebyl zralý pro špitál.

„Skvělá práce,“ řekl chladný, pobavený hlas.

Rod překvapeně vzhlédl.

O vnější zeď se opíral vysoký štíhlý mladík. Uniformu měl čerstvě nažehlenou a na hlavě nosil čepici s lesklým černým štítkem. Na rukávech sice neměl žádné odznaky, ale jeho nárameníky zdobily tenké mosazné hřebeny.

Očividně důstojník.

Otočil se k ležícímu rváči. „Seržante.“

„Pane.“ Ač to bylo neuvěřitelné, seržant byl při vědomí.

„Uniformu máš v nepořádku a vypadáš velice unaveně. Že bys pečoval o svůj zevnějšek, se také nedá říct.“

„Ano, pane,“ řekl ležící muž a pak dodal vzdorovitě: „Ale alespoň jsem na svém místě.“

„To tedy jsi - takže dostaneš jen tucet trestných bodů a ne padesát.“

„Ale pane!“ zaúpěl halama. „To přijdu o celý svůj příští žold!“

„To dostáváš tak málo? Chudáčku. Ale hlavu vzhůru, starý brácho - když se ale hbitě chopíš jehly a kartáče, můžeš to během několika příštích měsíců dostat zase zpátky.“ Odvrátil se od ležícího muže, když do něj předtím ještě dloubl špičkou nohy. „Ubožák. Ale co jiného by člověk mohl čekat?“

Konečně se podíval na Roda. „Poslyšte, vy se o sebe vážně dokážete postarat, co?“

Rod pokrčil rameny. „Trochu jsem trénoval. A disciplína vašich mužů je, abych tak řekl, poněkud zvláštní.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Nyní pokrčil rameny důstojník. „Zase tak zlé to není, uvážíme-li, že Wolmar byl ještě před devíti lety vězeňská planeta. Prakticky každý zdejší obyvatel je svým způsobem zločinec.“

Rod ztuhl, ořesen částečně tím, že všichni tihle vojáci byli vlastně kriminálníci, částečně jménem planety, na které se právě nacházeli. Mnoho o ní nevěděl, ale vzpomínal si na ni z historických knih. Koneckonců, byl přece agentem Společnosti pro odstraňování rašícího totalismu, a než ho poslali, aby pátral po Terrou kolonizovaných planetách, jejichž vývoj by mohl směřovat k totalitě, pověděli mu něco o všech planetách, se kterými byli v kontaktu, když Terránské sféře vládla PAST. Wolmar byl jednou z nich - jednou z těch vzdálenějších od Terry. A byl vězením až do chvíle, kdy ho PAST odřízla od veškerého spojení a zásobování.

Což znamenalo, že byli přece jen ve svém vesmíru - ale o pět set let dřív, než se narodili.

Gwen samozřejmě naslouchala jeho myšlenkám. Přistoupila k němu a stiskla mu ruku. Byl rád; oporu rozhodně potřeboval. Náhle se jejich malý útulný domek zdál strašně, strašně daleko, a do duší jim zavanul studený vítr osamělosti.

Thaler se se zasténáním převálil a opatrně otevřel oči. Důstojník se na něj podíval, potřásl hlavou a mlaskl jazykem. „Neomluvitelné chování, seržante! Dva neozbrojení civilisté nás požádají o ochranu – a co udělají jejich zachránci? Napadnou je!“

Thaler se posadil. „On nebyl neozbrojený, poručíku.“

Poručík sjel pohledem po Rodově meči a obrátil oči v sloup. „Myslíš to jeho párátka? Nenech se vysmát, chlape! Hlas se okamžitě v hlavním stanu!“

Thaler pobledl, ale jinak se mu podařilo udržet kamennou tvář, zatímco se s obtížemi zvedal na nohy. Když procházel kolem Roda, nenávisťně po něm šlehl pohledem. Rod se díval, jak odchází, a předsevzal si, že se raději bude mít na pozoru, kdykoliv Thaler bude nablízku.

Už o maličko klidněji se obrátil zpátky k poručíkovi. Zprvu čekal, že se seržant rozkazům důstojnického holobrádka vzepře, ale poručík vlastně zase tak mladý nebyl a z jeho vystupování čísel sebedůvěra,

kteřá musela být podložena zkušeností. Z jeho chování bylo možno usoudit, že byl schopen zjednat si poslušnost i bez vojenských řádů.

„Přijměte mou omluvu, pane dámo.“ Zdvořile se uklonil Rodovi a až příliš dvorně Gwen. „Prosím vás za odpuštění. Buďte ujistěni, že jste u nás vítáni, bez ohledu na to, čeho jste tady právě byli svědky.“

„Děkujeme vám.“ Rod rovněž sklonil hlavu. Napadlo ho, proč poručík nepřerušil rvačku. Možná proto, že se nezdál být chlapem, který zbytečně riskuje, že přijde k úrazu.

„Je nám potěšením,“ řekla Gwen a vysekla pukrle.

V poručíkových očích se zablesklo, ale okamžitě se zase ovládl. Rod mu v duchu připsal body za sebeovládání - a napadlo ho, jestli se skutečně jednalo o 'sebe'. „Mohu znát vaše jména, pane a dámo?“

„Rodney Gallowglass.“ Byl v pokušení udat své pravé jméno, d'Armand, ale zavrhl to. Vzal Gwen za ruku. „A tohle je má žena, Gwendylon.“

Gwen se na něj zadívala trochu překvapeně a on zachytil její nevyslovenou myšlenku: *Proč jsi neužil svůj titul?*

Jiný kraj, jiný mrav, odpověděl mlčky. *Lidé jako jsou tito pravděpodobně nemají ve zvyku prokazovat úctu lordům.*

„Poručík Corrigan, k vašim službám.“ Mladý důstojník srazil podpatky a po vojensku se uklonil. „A teď, občane Gallowglassi, byl byste tak laskav a vysvětlil mi přítomnost našich ctěných protivníků?“ Kývl hlavou směrem k hlavní bráně. Rod se podíval dolů a uviděl dav Wolmařanů, skandujících pořád dokola jediné slovo. Rod si ohromeně uvědomil, že to bylo: „Spravedlnost! Spravedlnost! Spravedlnost! Spravedlnost!“

„Ne že by nebyli vítáni, to ne,“ vysvětlil důstojník, „ale rád bych znal téma, na které se bude diskutovat.“

„Bojím se, že to skutečně nevím,“ přiznal se Rod. „Prostě jsme stáli uprostřed pláně, věnovali se svým věcem a náhle se objevili tihle a začali nás honit.“

„Aha.“ Poručík potřásl hlavou, „Bezpochyby se bude jednat o běžnou otázku odškodnění. Jestli mne omluvíte, prodiskutuji to s nimi.“ Lehce se uklonil, srazil podpatky a odvrátil se.

V Rodově mysli zazněly Gweniny myšlenky: *Je ten muž šlechtic?*

Ne, odpověděl Rod. Nemyslím, že tady někdo je. Ale tady musí dělat práci, která by příslušela lordům, kdyby tu byli - a on vládne jistou autoritou. Asi takovou jako naši rytíři.

Ale jakým právem si ji osobuje?

Výcvikem, odpověděl Rod, znalostmi a inteligencí. Někdy i zkušeností.

Velká brána se otevřela dokořán a mladý důstojník vyšel ven, aby stanul tváří v tvář divochům.

Skřížil ruce na prsou tak, že se špičkami prstů dotýkal ramen, a lehce se uklonil. Jeden ze žlutozelených mužů předstoupil před ostatní a napodobil jeho gesto.

„Myslím, že je to pozdrav,“ zamumlal Rod.

Poručíkova slova se jasně nesla až k nim. „Vítám tě, mistře zvěde.“

Mistr zvěd odpověděl: „Ať slunce naplní-um tvůj den, poručíku.“

„Cením si tvého přání.“ Důstojníkův hlas náhle zpřísněl. „Jakkoliv jsem však poctěn tvou přítomností, musím se tázat na její důvod. Jak to, že hrdí bojovníci napadli civilisty?“

„Oni ne civilisté! Letěli!“

„Taky bych se o to pokusil, kdyby mne pronásledovali tvoji chrabří bojovníci. Proč to dělali?“

Mistr zvěd se ušklíbl a jeho muži se k němu přidali dušeným smíchem. „Nehonili doopravdy. Jenom legrace.“

„Z legrace!“ vydechla Gwen.

„No, měli bychom k nim být spravedliví,“ pokrčil rameny Rod. „Legrace to přece byla, ne?“

„Opravdu?“ Poručíkův hlas se teď blížil takřka bodu mrazu.

Úšklebek mistra zvěda se ještě rozšířil. „Viděli-um jsme, že oni párek greenhornů. Tak proč si trochu neužít-um?“

Poručík se ledově usmál. „Neublížili byste jim, co?“

„Samozřejmě, že ne.“ Mistr zvěd se zamračil. „Ale oni venku neměli co pohledávat! Nejsou obchodníci!“

„To je pravda, to musím připustit. Přesto vám vaše chování musím vytknout.“

Domorodci se zamračili a začali si mezi sebou mumlat, ale mistr zvěd jen pokrčil rameny: „Kdyby my jednat-um po právu, s nimi to dopadnout-um hůř. Může to Shacklar popřít?“

Poručík chvíli mlčel a pak si ztěžka povzdechl. „Generál guvernér by řekl, že nikdo nedoznal žádné trvalé újmy, takže žádný trest není nutný.“

Rod se zamračil. 'Generál guvernér?' Nevedou to tady náhodou nesprávným směrem?

„Přesto však.“ Mistr zvěd napřáhl ukazováček k nebi a úsměv z jeho tváře zmizel. „Dohoda trvá. Podávám stížnost - oficiální! Pro narušení práv držby!“

Poručík stál chvíli mlčky, pak si povzdechl, vytáhl podložku a začal psát. „Je-li to nezbytné. Koneckonců, tihle dva jsou civilisté. S generálem guvernérem se budou muset setkat stejně.“

„To znít skvěle.“ Mistr zvěd se zašklebil. „Vždycky nabídnout báječnou kávu.“ Pak se obrátil ke svým bojovníkům a zvolal: „Zpátky na hlídku!“

„Nuda,“ zavrčel jeden z domorodců.

„Chcete nechat-um vojáky zamořit-um celá planeta?“ odsekl mistr zvěd. „Kromě toho - dobré pro posílit-um charakter!“

Bojovník si povzdechl a celá tlupa se dala na odchod. Mistr zvěd se obrátil a na tváři se mu znovu objevil úšklebek. „A my půjdeme navštívit Shacklara, huh?“

Poručík je zavedl do kanceláře deset krát deset metrů s velkými okny (za nimiž Rod zahlédl železné okenice), psacím stolem na jedné straně a několika čalouněnými křesly na druhé. Veškerý nábytek měl poněkud primitivní vzhled, jako by ho vyrobil z místních produktů nějaký amatérský řezbář. Ale byl z pravého dřeva. Rod usoudil, že by to mohlo znamenat jisté postavení, ale pak si vzpomněl, že na hraničních světech je dřevo levnější než plast. Podlaha byla rovněž z leštěného dřeva a zakrýval ji ručně tkaný koberec z oranžových, purpurových, šátrskových a fialových vláken. Rod zamrkal.

Muž, který seděl za psacím stolem, vypadal, jako by sem vůbec nepatřil. Na sobě měl plnou uniformu a listoval v papírech, ale zdál se být příliš mladý, než aby mohl zastávat tak významný úřad: očividně

mu nebylo víc, než čtyřicet. Byl hubený, vytáhlý, hnědovlasý, jeho obličej působil poněkud zmateným dojmem a na rtech mu pohrával laskavý úsměv. Kolem něj se vznášelo jakési nedefinovatelné ovzduší moudrosti, které ostře kontrastovalo s primitivním okolím.

Tohle je lord, pomyslela si Gwen.

Možná má pravdu, uvědomil si Rod. Že by taky nějaký mladší syn mladšího syna?

„Generál Shacklar,“ oznámil jim poručík, „guvernér.“

Fajn. To vysvětluje ten zvláštní titul.

Generál vstal, obešel stůl a zamířil k nim. Poručík srazil podpatky a zasalutoval. Generál mu pozdrav oplatil, pak se zastavil před domorodcem a zkřížil ruce na prsou. „Ať slunce naplní tvůj den, mistře zvěde.“

„I tvůj,“ odpověděl domorodec. „Kávu?“

„Samozřejmě! Poručíku, postaráte se o to, prosím?“ Ale sotva mladý důstojník vykročil, generál ho pozvednutou dlaní zase zadržel. „Moment - nepředstavíte nás?“

„Jistě, pane.“ Poručík se obrátil. „Pan Rod Gallowglass a jeho paní, Gwendylon.“

„Těší mne.“ Generál uchopil Gweninu ruku a uklonil se. Potěšeně se usmála.

Poručík odběhl, aby se okamžik nato vrátil s konvicí kávy.

„Nevzpomínám si na váš příchod.“ Generál si změnil Roda laskavým pohledem.

Rod měl najednou pocit, že tenhle muž zná osobně každého obyvatele planety - koneckonců, byl to vlastně nejspíš bývalý vězeňský dozorce. Ve věznici o rozměrech planety. Takže Rod a Gwen *byli* tak trochu podezřelí. „My jsme, ehm, ztroskotali, generále. Přistáli jsme uprostřed plání. Jsme trosečníci.“

Shacklar se zamračil. „Nevzpomínám si, že by mi někdo hlásil tíšňové volání.“

„Nemohli jsme vysílat.“ Až doposud Rod v podstatě nelhal. Doufal, že mu to bude připočteno k dobru.

Shacklar se na něj usmál. Patrně si byl vědom nedostatků jeho vysvětlení, ale nenaléhal. „Upřímnou soustrast. Došlo k tomu dnes ráno?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Krátko po úsvitu,“ vysvětlila Gwen. „Ještě jsme se ani nestačili vzpamatovat, když tihle...“

Zaváhala a Shacklar jí napověděl: „Wolmařané. Tak se nazývají. Jejich předkové byli anticivilizační romantici, kteří opustili Terru, aby žili životem hrdých divochů. Vymysleli si vlastní verzi domorodé kultury, založenou povětšinou na románech a filmech.“

Fajn. To by vysvětlovalo některé bizarnější aspekty věci.

„Takže vás objevili takřka okamžitě a začali vás pronásledovat?“

„Ano. Ulítli jsme jim.“

Rod ztuhl. Musí být tak pravdomluvná?

Na druhé straně, něco na tom bylo. Když se teď Wolmařané zmíní o jejich letu, Shacklar si bude myslet, že mluví obrazně. Chytré děvče. Hrud' se mu nadmula pýchou.

Naštěstí si toho generál nevšiml. Smutně potřásl hlavou. „Nešťastná náhoda. Je mi to skutečně líto. Ale v dohodě, kterou máme s Wolmařany, se říká, že žádný kolonista nemá co dělat za Zdí, pokud ho tam nepřivádí obchod. Takže jistě pochopíte, co je k jejich jednání vedlo. Nikomu tím nakonec neublížili - jen hájili svá práva.“

„Ano, naprosto je chápeme.“ Gwen pokrčila rameny. „V žádném případě jim to nemůžeme mít za zlé.“

„Výborně.“ Shacklar se rozzářil. „Teď, pokud mne omluvíte, musím si vyslechnout, co mi chce oznámit mistr zvěd.“

Odvrátil se. Gwen se podívala na Roda a tiše se zeptala: „Znamená to snad, že si tihle lidé na divochy jen hrají?“

„Ne - ale jejich předkové to dělali. Řekl bych, že když se Terránská vláda rozhodla proměnit Wolmar na vězeňskou planetu, došlo ke skutečné válce. Zjevné to předem nekonzultovali s Wolmařany - a ti byli proti. Přirozeně.“ Pokrčil rameny. „Já se jim nedivím.“

Generál se k nim opět obrátil. „Mistr zvěd přijímá vaše důvody, nicméně vás stále viní z narušení práva držby.“ Povzdechl si. „Vlastně by se dalo říct, že už tak prokázal v té věci mimořádné pochopení. Koneckonců, měl právo přistoupit k mnohem nepříjemnějším opatřením, než vás jen zahnat ke Zdi.“

Zahnat?

Gwen, věděla jsi, že nás k té zdi hnali úmyslně?

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Nikoliv - ale teď, když to říká, mi to tak opravdu připadá.

Generál se zamračil. „Copak se děje? Vy jste nevěděli, že vás ženou ke Zdi?“

„Po pravdě řečeno, nevěděli.“ Rod zjistil, že se navzdory situaci nedokáže ubránit úsměvu. „Ehm - generále, tlumočte prosím mou omluvu a poděkování mistru zvědovi.“

„Ach, za chvíli mu to budete moci říct sami! Ale, ehm -“ Shacklar se zadíval na koberec a palcem a ukazováčkem si zamnul špičku nosu. „Osobně bych vám to nedoporučoval. Obyčejná omluva a vyjádření díků - ne, mistr zvěd by to považoval za znamení slabosti.“

„Ach.“ Rod se kousl do rtu. „Chápu. Jak bych se jim tedy měl omluvit?“

„Výborně, pane Gallowglassi.“ Generál se hřejivě usmál. „Vždycky je mi potěšením setkat se s mužem, který chápe jemná přediva diplomacie!“

„Přeje si vyjádřit omluvu ve zlatě nebo v Terránských bankovkách?“

„Zlato by bylo skvělé ale jsem si jist, že postačí i kwahy MDV.“ Generál posmutněl. „Ovšem bankovky PASTi bohužel přijmout nemůžeme; Wolmařané k nim nechovají příliš velkou důvěru.“

„Chápu.“ Rod se usmál. „Primitivní civilizace mají sklon ke konzervatismu.“

„Přesně tak.“ Znovu ten hřejivý úsměv. „Tak! V tomto případě postačí omluva vyjádřená...“ Shacklar vytáhl z kapsy zápisníček vázaný v kůži a zalistroval v něm. „...pěti sty kwahy.“

Rod vytřeštil oči. „Pěti... sty...“

Je ta částka tak velká, můj pane?

Ani ne, pokud ji máš. Jak jsi na tom s proměňováním olova ve zlato?

V Gwenině tváři se náhle objevil nepřítomný výraz.

Generál si je pátravě prohlížel, ale stále se tvářil stejně dobromyslně. „Hádám správně, že vás to trochu vyvedlo z rovnováhy?“ Generál se usmál. „Samozřejmě vám můžeme poskytnout krátkodobou bezúročnou půjčku, pane Gallowglassi. Je tady Wolmarská banka, která je v tuto chvíli zcela solventní.“

„Ach ne! Peníze pro nás nikdy neznamenal problém. Je to tak, Gwen?“ Rod sáhl do měšce, který mu visel u pasu. Bylo v něm jen několik gramaryjských mincí. Stříbro, ze kterého byly vyraženy, bylo naprosto v pořádku, ale mohl by mít jisté problémy s vysvětlením Tuanových a Kateřiných podobizen.

„Ne, peníze pro nás nikdy neznamenal problém,“ přisvědčila Gwen a tajně ho zpražila pohledem. „Vlastně už jsem s nimi nepřišla do styku tak dlouho, že jsem docela zapoměla, *jak vlastně vypadají*.“

Rod ztuhl.

Pak polkl. Samozřejmě, Gwen nemohla vědět, jak vypadají kwahy nebo jakékoliv jiné bankovky; nikdy neviděla jiná platidla než gramaryjské mince.

Bylo třeba rychle něco vymyslet. Ani Rod kwahy nikdy neviděl. Tiskla je vláda, která padla pět set let před jeho narozením. „Když o tom tak uvažuji, generále, myslím, že vaši nabídku nakonec přijmu. Mohl byste mi půjčit řekněme dvacetikwah na, ehm, dvě minuty?“

Generál se zamračil, ale sáhl do peněženky. „Vy víte, jak snížit úrok,“ řekl a podal Rodovi bankovku.

„Děkuji pěkně.“ Rod ji podal Gwen. „Ano, peníze. Tohle jsou peníze, má drahá.“

Gwen vytřeštila oči. „*Papír*, můj pane? *Tohle* že jsou peníze?“

„Ehm, ano, má drahá.“ Gwen se samozřejmě nikdy nesetkala s ničím jiným než s mincemi; veškeré středověké civilizace byly striktními vyznavači bimetalického monetarismu. „To jsou peníze. Alespoň tady.“ Rod se přinutil k úsměvu. „Omlouvám se, generále. Nejsme zvyklí používat, ehm, hotovost. Jistě chápete, jak to myslím.“

„Kreditky.“ Generál chápavě přikývl. Rod neměl v úmyslu mu jeho iluzi vyvracet.

„Podívám se, co tady mám.“ Rod znovu zalovil v měšci. Stále byl více méně prázdný.

„Můj pane,“ zamumlala Gwen. „Nedokážu...“

„To je v pořádku, má drahá, jen to zkus.“ Rod ji pohladil po ruce. „Člověk nemůže nikdy vědět, co všechno dokáže, pokud to napřed nezkusí... Já *to vím*... Moment...“ Rod se prohraboval ve svém váčku, jako by to byl bezedný žok, a na čele se mu začaly objevovat krupěje potu.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Náhle něco zašustilo.

Jeho prsty se dotkly papíru. Spousty papíru.

Pomalu, s ulehčeným úsměvem, vytáhl svazek ven. „Tady je to, generále. Pětadvacet dvacetikwahových bankovek.“ Vzal Gwen originál. „Ach, a ta jedna, kterou jsem si od vás půjčil, přirozeně.“

Generálovy oči se lehce rozšířily, ale přijal peníze bez komentáře.

„Nerad s sebou nosím bankovky vyšších hodnot,“ vysvětlil Rod.

„Ale myslel jsem, že jste říkal...“ Shacklar se kousl do rtu. „Na tom nezáleží. Není to moje věc...“ Znovu věnoval Rodovi hřejivý pohled. „Nepůsobí vám potíže nosit s sebou tolik bankovek?“

„Vlastně ano,“ připustil Rod, „ale nějak jsem ještě neměl čas je vyměnit.“

Generál uhladil bankovky do úhledného svazečku. „Soudím správně, že jste opustil domov ve spěchu?“

„Dalo by se to tak říct, ano.“

Generál ustoupil z cesty poručíkovi a mistru zvědovi, kteří se - na tváři úsměv od ucha k uchu - hnali k Rodovi. Popadli ho za ruce a počali mu jimi divoce pumpovat: „Vždycky mezi sebou rádi přivítáme našince!“

„Ach, potěšení je na mé straně,“ zamumlal Rod. „Děkuji za pochopení,“

„Jistě, jistě! Kdykoliv nás zase navštívte za Zdí!“ Mistr zvěd zkrřížil ruce na prsou a poklonil se, pak se obrátil ke dveřím, které mu poručík přidržoval, počítaje cestou bankovky. „Honit vás nám bylo potěšením.“

„To věřím,“ odtušil Rod, který se cítil lehce omámeně.

Poručík zavřel za domorodci dveře a ulehčeně si oddechl.

Rod se obrátil zpátky ke guvernérovi a potřásl hlavou. „Je to zvláštní, že si zástupci primitivních civilizací nejdřív osvojí pokaždé tytéž kulturní aspekty, není-liž pravda?“

„Naprosto.“ Generál se odvrátil a přešel ke svému psacímu stolu. „Tak! Alespoň *tohle* máme tedy za sebou.“

„Ano. Dobře, že se to tak krásně urovnalo, že?“ Rod popadl Gwen za ruku a vyrazil s ní ke dveřím. „Děkuji, že jste nám to pomohl vyřešit, generále. Pokud bychom pro vás mohli něco udělat...“

„Vlastně ano,“ zamumlal Shacklar. „*Mohli* byste mi odpovědět na několik otázek...“

Rod sebou trhl, jak se jeho nohy zastavily, zatímco ramena se pokoušela pokračovat. Podíval se na Gwen.

„Nesmíme se provinít proti zásadám zdvořilosti, můj pane.“

„Fajn, ale až budeš příště chtít, abych zastavil, raději mi to prostě řekni, ano?“ Rod se obrátil. „Jistě, generále. Jaké otázky máte na mysli?“

Generálova ústa se prohnula v pobaveném úsměvu.

Rod se zamračil, protože si všiml něčeho, co mu předtím uniklo. Přistoupil ke generálovu stolu a zadíval se na Shacklarovo vojenské označení. Byla na něm Aeskulapova hůl. „Vy jste lékař!“

„Psychiatr.“ Generál se usmál. „Nezdá se vám, že je to nanejvýš vhodná profese pro vedoucího administrativního pracovníka současné nápravné kolonie?“

„Ehm... ano, myslím, že máte pravdu.“ Rod se zamračil. „Jen jsem nečekal něco tak logického.“

„Nejsem si jist, že to tak bylo zamýšleno, s ohledem na genezi.“ Shacklarův úsměv ztuhl. „Ale myslím, že to funguje k všeobecné spokojenosti. Připadám si tady docela na svém místě.“

„To vám věřím.“ Rod se napřímil a odkašlal si. „A teď k těm otázkám, generále...“

„Ano, samozřejmě. Nevadilo by vám říct mi, jak došlo k tomu, že jste ztroskotali na Wolmaru?“

„Ne, vůbec ne.“ *Pokud budu mít čas si to promyslet.*

Shacklar se na něj podíval před propletené prsty. „Amnezie?“

„Ale ne, ne,“ řekl Rod rychle. „Amnezie ne: to jenom, ehm...“ Zhluboka se nadechl a začal improvizovat na plné obrátky. „Ehm, já vím, že to bude znít trochu divně, ale, ehm... letěli jsme zrovna na karneval dopravní lodí z, ehm...“ Pokusil se vzpomenout na název nějaké lodi, která zmizela beze stop na konci éry MDV. Vzpomněl si jen na tu nejznámější a proklel se za to, za což se okamžitě mentálně omluvil Gwen. „Byli jsme na *Alfredě* a letěli jsme z Fida - však víte, čtvrtá planeta Bety Malého psa - na Tuonelu, pátou planetu 61 Labutě...“

„Ale svého cíle jste nedosáhli?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod přikývl. Konec konců, *Alfreda* opustila Fido s pozoruhodným množstvím slavných lidí na palubě a nikdo o ní od té doby neslyšel. Takže si teď mohl dovolit trochu té básnické licence. „Najednou se celá loď roztřásla - bylo to strašné, celý kabátec jsem měl od kaviáru - a posádka nás všechny nahnala do hibernátorů a odpálila nazdařbůh v naději, že se dříve nebo později dostaneme na některou z Terrou kolonizovaných planet.“

„Což se vám naštěstí povedlo.“ Shacklar vytáhl dýmku. Když si ji zapaloval, koutky úst mu pocukávaly.

„Tak to bylo,“ uzavřel své líčení Rod. „Naše kapsle přistála ve Wolmarském teritoriu a... ehm... vy... mi... *nevěříte*...“

„Ne, to jsem neřekl.“ Generál se opřel lokty o stůl a předklonil se.

„Ale máte pocit, že takhle jste se nepobavil už celé týdny?“

„Vlastně celý rok.“ Shacklar se hřejivě usmál. „Takové příběhy už na 3DT nedávají.“

„Pokud pochybujete o mých slovech, můžete si to ověřit v záznamech. *Alfreda* zmizela na své cestě z Bety Malého psa na 61 Labutě...“

„Ano, vzpomínám si na tu událost docela dobře; na palubě bylo tolik známých politiků, že z toho byl veřejný skandál.“ Shacklar se na Roda znovu usmál. „Alespoň tohle je tedy pravda, tím jsem si jist. Ovšem co se týče toho zbytku... No, nechci naléhat, pane Gallowglassi. My na Wolmaru se držíme zásady, že minulost lidí je jejich osobní věc. Musím se však přiznat, že oceňuji vaše vypravěčské umění. Hlavně se mi líbilo to o tom karnevalu.“

„Ale jistě! Ona šla za Nell Gwynnovou a já za, ehm - Cyrana z Bergeracu!“

„A já jsem král Anglie,“ zamumlal Shacklar pobaveně. „Ale jak už jsem řekl, minulost lidí považujeme na Wolmaru za jejich osobní záležitost. Nikdo tady není bezdůvodně a existuje jeden hlavní důvod, o kterém je lépe nic nevědět.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě, co mne se týče, žádné tajemství s tím nedělám. Jsem tady proto, že kromě psychiatra jsem také masochista.“

Rod vytřeštil oči a pak se ovládl. „Ehm, opravdu?“

„Ano.“ Shacklar se usmál. „Docela dobře adaptovaný - ale i tak mi to působí jisté problémy. Tady to ovšem nikoho nezajímá.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod pomalu přikývl. „Už chápu, proč vám nevadí tady zůstat.“

„Člověka vždycky potěší, když ho ostatní chápou.“ Shacklar se zářivě usmál. „A jistý mírný exhibicionismus v mém případě patří k věci. Samozřejmě, po nikom jiném to nežádám.“

Předklonil se a zadíval se do papírů na svém stole. „Ale už vás asi zdržuji příliš dlouho: po tak dlouhém čase v hibernaci jste určitě pořádně vyhladovělí. Objevil jsem skvělou hospodu přímo tady v ulici...“

„Ehm... díky, generále.“ Rod se přinutil k úsměvu. „Velice jste nám pomohl.“

Obrátil se ke dveřím a přidržel je Gwen. „Pokud pro vás budeme moci něco udělat, dejte nám vědět.“

„Vlastně je tady jedna věc, kterou by pro mne vaše paní mohla udělat, pane Gallowglassi.“

Rod strnul v půli kroku a ucítil, jak se mu svírá žaludek.

Pak se pomalu otočil. Gwen se otočila s ním, oči doširoka otevřené. „Jak vám mohu pomoci, pane?“ zeptala se.

„Uhod'te mne,“ odpověděl generál.

Rod postavil na stůl malý tác a položil před Gwen talíř horkých klobás a rozinkový bochánek. Pak přidal ještě korbek piva, „Není to nic moc, má drahá, ale bojím se, že je to to nejlepší, co nám může Chollyho hospoda nabídnout.“ Posadil se a napil se piva. Oči se mu překvapeně rozšířily. „Není zase tak špatné.“

Gwen se opatrně napila. „Jistěže není! Ale proč je tak studené, můj pane?“

„Huh?“ Rod překvapeně vzhlédl. „Ach, hm - takhle ho mají raději, má drahá. Prostě proto.“ Opřel se a rozhlédl se kolem sebe po hrubě opracovaných stolech a židlích. „Není to přesně to, co jsem měl na mysli, když jsem plánoval, že spolu strávíme večer o samotě.“

Gwen se usmála. „To jistě ne! Ale... ach, můj pane! Všechno je to tak nové a zázračné!“

„Opravdu?“

„Samozřejmě.“ Naklonila se k němu přes stůl. „Pověz mi - co znamenají všechny ty podivné zvyky a předměty? Proč všichni nosí nohavice, třebaže na sobě nemají zbroj? Co to byly za zvláštní

baňkovité přístrojky, které nosili muži na Zdi u pasu? A proč je nenosí tady? Jak to, že je uvnitř hostince světlo, a nevidím tu žádné pochodně? A kde jsou sudy, ze kterých nalévají pivo?“

Rod ji stiskl ruku. „Zadrž, má drahá. Pěkně po pořádku.“ Až do této chvíle ho nenapadlo, jak podivný musí moderní technologický svět připadat Gwen - ale koneckonců, pocházela přece ze středověké civilizace. V duchu poděkoval osudu, který je zanesl na jednu z okrajových planet a ne na nějaký přetechnizovaný hypermoderní svět poblíž Terry.

Jak jí to všechno nejlépe vysvětlit? Zhluboka se nadechl, uvažuje, kde začít. „Začneme u síly, která vším hýbe.“

„Na tom není nic zvláštního,“ pokrčila rameny Gwen. „Říkal jsi mi, že zde není šlechta, takže je mi jasné, že si místní neurozený lid musí vládnout sám, stejně jako ti Wolmařané, kteří nás honili ráno. Nebo diví mužové, kteří občas útočí na naše města - například ti, jež napadli ostrov Gramarye před deseti lety po moři.“

Rod vytřeštil oči. „Páni! To už bylo opravdu před *deseti* lety?“ Užasle vydechl. „Vlastně ano. Tehdy jsme měli jen jedno dítě a teď máme čtyři - a Magnusovi je dvanáct.“ Zadíval se své ženě do obličeje. „Ale ty ses vůbec nezměnila.“

Zarděla se a sklopila oči. „Je to od tebe hezké, že to říkáš, můj pane - ale sama nejlépe vím, že mi tu a tam přibýly vrásky, a při česání také občas najdu šedý vlas.“

„Co je na tom divného, při našich *čtyřech* dětech? Ale moc jich určitě není - alespoň já žádný neviděl! A co se vrásek týče, ty jsem měl vždycky.“

„Jenže ty nejsi žena,“ zamumlala Gwen.

„To je fajn, že sis toho všimla... ale vraťme se zpátky ke světu, ve kterém se teď nacházíme. Vláda nebyla přesně ta síla, o které jsem mínil mluvit, má drahá.“

„Vskutku?“ Zatvářila se překvapeně. „Ale nechtěl jsi mluvit o magii, že ne?“

„Ne, ne. To rozhodně ne. Mluvil jsem o energii - síle, která pohání věci.“

Gwen se nechápavě zamračila.

Rod se zhluboka nadechl. „Podívej se. Na Gramarye jsou čtyři druhy energie, která pro nás může pracovat: svaly, naše vlastní nebo zvířecí; vítr, který žene lodě a otáčí větrnými mlýny; vodní energie, která otáčí koly vodních mlýnů a oheň, který zahřívá naše domy, přivádí k varu vodu a vaří nám jídlo. To je vše.“

Na Gwenině čele se objevily vrásky. „Ale co síla kuše, která vymrští šíp, jenž zabije člověka?“

Rod zavrtěl hlavou. „To je jen uskladněná svalová energie. Když voják natahuje kuši, jen přenáší sílu své paže a ramene do dřevěné pružiny samostřilu. Ale vojákovi to trvá několik minut, než kuši natáhne. Pak, když zmáčkne spoušť, jež drží tětivu, veškerá energie se uvolní v jediném okamžiku - a proto vrhne šíp mnohem dál než obyčejný luk.“

Gwen pomalu přikývla. „A to je i důvod, proč obyčejný lučištník dostřelí dál, než by dohodil oštěpem?“

„Přesně tak.“ Roda upřímně překvapilo, jak rychle jeho žena chápe. „Samozřejmě, šíp je lehčí než oštěp. To taky pomáhá.“

Gwen se zamračila. „A taky to, že lučiště je delší než ruka muže vrhajícího oštěp, je to tak? Protože čím delší je luk, tím dále šíp doletí.“

„Ano... ano,“ přikývl Rod užasle. „Čím delší je páka, tím více se síla znásobí - a lučiště stejně jako vrhající paže jsou v podstatě páky.“

„A delší luk může být tužší, ale přesto se ještě dá natáhnout?“

„Ehm... ano.“ Rod pocítil jemné svědění na zátylku. Chápala až *příliš* rychle. „Tudíž kuše je mnohem silnější i proto, že je tužší.“

„Ale muž, který z ní střílí, ji může natáhnout pomocí navijáku.“ Gwen, kterou to - zdá se - doopravdy zaujalo, vzrušeně potřásla hlavou.

„Správně.“ Rod ztěžka polkl. „Tak. Ehm... v tomto světě jsou i jiné zdroje síly - ale nejdůležitější z nich se nazývá 'elektrina'. Je to jako...“ Odmlčel se, pokoušeje se přijít na nějaké přirovnání. „Je to neviditelné, ale teče to jako voda. I když jen kovy. Je to...“ Náhlá inspirace. „Je to jako síla, kterou vládneš, když nutíš svou mysl věci k pohybu.“ Zamával rukou. „I když ji nevidíš, pokud se jí dotkneš, ucítíš ji.“

Citelně!“ Zamračil se. „Vlastně se tak docela nedá říct, že není vidět. Viděla jsi někdy blesk, má drahá? Samozřejmě, že viděla, jak se mohu tak hloupě ptát?“ Jednu takovou příležitost si pamatoval zvlášť živě - krčili se v jeskyni a dívali se, jak blesky křížují oblohu. A pak je síla bouře docela omámila... Odkášlal si. „Blesk je elektřina - tedy přinejmenším jeden druh elektřiny.“

„To jsi mi nikdy neřekl,“ vydechla udiveně. „Znamená to, že tihle lidé spoutali sílu blesku?“

Rod přikývl, ohromen rychlostí, se kterou chápala jeho vysvětlování. „Našli způsob, jak s jeho pomocí provádět různé triky.“

Oči se jí ještě rozšířily. „Tohle světlo tedy pochází od blesku?“

„I tak by se to dalo říct.“ Rod pomalu přikývl. „Ale užívají ho i jiným způsobem. Ty přístrojky, které měli u pasu - říká se jim 'blastery' a využívají elektřinu, která dokáže přinutit rubín vytvořit světelný meč.“

Gwen zalapala po dechu. Rod znovu přikývl. „A dokážou i jiné věci - spoustu jiných věcí. Jmenuj jakoukoliv práci, která tě napadne, a můžeš si být jista, že tihle lidé našli způsob, jak si ji pomocí elektřiny ulehčit.“

„Péče o ostatní.“ V Gwen se nezapřela matka čtyř dětí.

Rod jen mlčky zíral.

Pak se usmál a vzal ji za ruku. „Samozřejmě. Měl jsem vědět, že hned najdeš tu jedinou věc, kde to nefunguje. Počkej, nesmíš mne chápat špatně - mají stroje, které se starají o lidské tělo - o všechny jeho fyzické potřeby. Elektřina pohání stroje, které perou šaty, vaří jídlo, čistí domy. Ale dát člověku pocit, že na něm někomu záleží?“ Zavrtěl hlavou. „Ne. Jsou schopny dodat přesvědčivou iluzi, ale každý ví, že to není doopravdy. O lidi mohou pečovat zase jenom lidé. Žádná náhrada ještě nebyla vynalezena.“

Na dlouhý okamžik se mu zahleděla do očí - ty její byly naplněny vzrušením, ale zároveň prohráté jejím primárním zájmem - o něj.

Možná proto byly její oči tak fascinující. Rodovi se zdálo, že plní celé jeho zorné pole, zvou ho, lákají... „Vzpomněl jsem si na příběh o opici a hroznýši,“ řekl tiše.

„Opravdu?“ zamumlala.

„Jo. Jen by mne zajímalo, kdo z nich jsem já...“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Okrajem zorného pole zachytil zvláštní postavu. Rod ztuhl. „Poznáváš toho chlapa, který právě vešel do dveří?“

Gwen si povzdechla a odvrátila pohled od svého manžela. „Myslíš toho vojáka s rozčuchanými hnědými vlasy?“ Oči se jí rozšířily. „Můj bože! To není možné!“

„Proč ne? Víme přece, že je poutníkem v čase - a neříkej mi, že to není možné, když se to právě stalo i nám!“

„Nic takového jsem neměla v úmyslu. Ale jak se ocitl zrovna tady?“

Rod pokrčil rameny. „Myslím, že je to stejně dobré místo jako kterékoli jiné. Koneckonců, na úřad vícekrátě země opolidí rezignoval před dvěma lety.“

„Ano, přestože Tuan bědoval, že ho pořád potřebuje.“

„Máš pravdu,“ uchechtl se Rod. „Škoda, že u toho nebyl *on*.“

„Jak by mohl?“ zeptala se Gwen. „Vždyť prostě zmizel.“

Skřetí tvář pomalu přehlédla místnost, zamračené oči se zaleskly v hloubí masivních nadočnicových oblouků. Pak se jejich pohled zastavil na Rodovi a ústa pod očima se roztáhla do veselého úsměvu. Jejich majitel se rozběhl místností, ruce rozpražené. „Mylorde!“

Polovina místnosti se po něm otočila a Roda se zmocnil pocit, že by bylo nejlépe zalézt pod stůl. Místo toho však vstal a přijal nabízenou ruku. „Mylord Yorick!“ zvolal. „Tak rád tě zase vidím!“

Ostatní štamgastové se se zklamaným mručením vrátili ke svému pivu - žádný šlechtic, jen šprýmaři.

Rod poplácal Yoricka po rameni a kývl směrem k volné židli. „Posaď se! Napij se piva! Pověz nám, co tady děláš!“

„Ach, děkuji! Pokud ti to nevádí.“ Jeskynní muž klesl na nabízenou židli. „Vsadím se, že jsi mě tu nečekal.“

Rod usedal pomalu, aby si dopřál čas trochu se vzpamatovat. Pak se usmál. „Nu, ano, když o tom mluvíš. Koneckonců, je to dobrých pět set let *předtím*, než jsi zmizel.“ Najednou ho něco napadlo a zamračil se. „Na druhé straně, je to zhruba čtyřicet tisíc let poté, co celý tvůj živočišný druh vymřel.“

Yorick přikývl. „Tak proč ne tady, když už někde, že?“

„Ano, proč?“ Gwen natočila hlavu na stranu. „Jak ses sem dostal?“

„S jistými obtížemi,“ odpověděl Yorick. „Víte, když jste se toho večera nevrátili domů, vaše děti o vás měly starost - ale Puk je přesto zahnal do postelí. Když jste se však neukázali ani dopoledne příštího dne, začal mít starost on - tak to oznámil svému šéfovi.“

Rod v duchu zasténal. Brom O'Berin nebyl jen Král elfů, ale i Gwenin otec - ačkoliv to nevěděl nikdo jiný než on sám a Rod. Když zjistil, že se jeho dcerka ztratila, byl div, že se v téhle hospodě objevil jen jediný popletený neandrtálec a ne celá elfí armáda.

Gwen se usmála. „A Brom po nás vyhlásil pátrání?“

Yorick přikývl. „Vyslal skupinu elfích zvěďů. Ti vyslídili vaše stopy, než bys řekl švec. Sledovali je až k té malé tůnce, kde objevili jasné stopy rvačky, jež skončila tím, že byl pár těl odtažen a pak prostě zmizel.“

Rod se s jistým hořkým uspokojením usmál. „Docela mne těší, že ti hoši z budoucnosti nebyli dost rozumní, aby stopy zahladili. Přílišná sebedůvěra se nevyplácí.“

„Ale ne, oni je *zahladili*.“ Yorick upřel oči na Roda. „Narovnali trávu a tak podobně. Můžeš jim vyčítat, že nepočítali s elfím stopařským uměním?“

„To by bylo nefér,“ připustila Gwen.

Yorick přikývl. „Přisahám, že ani moucha nemůže přistát na stéblu trávy, aby to nepoznali.“

Rod si vzpomněl, jak si Puk dával pozor, aby upíjel nektar jen z květů, kde už pila divoká včela - poté co odletěla, přirozeně. „To je fantastické. Ale jak přišli na to, kam jsme se poděli?“

„Stopy příliš připomínaly ty, které jste za sebou zanechali, když jste zmizeli posledně.“

Rod přikývl. Nedobrovolnou cestu do Tir Chlisu měl stále v živé paměti. „Myslím, že Broma pořád ještě podceňuji. Co dělal dál?“

„Totéž, co posledně - zavolal mne.“

Rod se zamračil. „Ale ty jsi přece zmizel taky?“

Yorick pokrčil rameny. „Řekl to Korigovi. Vzpomínáš si na něj, takový statný chlapík s hranatou čelistí.“

„Tvůj zástupce.“ Rod přikývl. „A on věděl, jak se s tebou spojit?“

„Na to můžeš dát krk! Myslíš, že bych toho chudáka nechal úplně na holičkách? Chci říct, co myslíš, že by se stalo, kdyby se ANTI nebo VETA znovu rozhodly působit kolonii neandrtálců nějaké problémy?“

„Cestovní kanceláře budoucnosti.“ Rod přikývl a v duchu si učinil poznámku, že se v zemi opolídí stále ještě nachází stroj času. Patřil sice demokratické společnosti pro cestování časem DOPAL - ale stroj času to byl. Někdy se mohl hodit. „Takže Korig zavolal tebe?“

Yorick přikývl. „A já zavolal doktora Anguse. Vlastně doktor dostal tu zprávu dřív než já; já tam zrovna nebyl. Menší problémy s králem Ludvíkem Lysým - začínal se z něj stávat tak trochu despota.“

„A co jsi s tím udělal?... NE! Zapomeň na to. Držme se naší záležitosti.“

Yorick pokrčil rameny. „Jak chceš. Takže doktor Angus provedl jistá šetření.“

Rod si vzpomínal na malého shrbeného vědce s bílou hřívou a orlím nosem, kterého nakrátko zahlédl před deseti lety - byl hlavou DOPALu. „Jaká šetření?“

„Přišel, viděl - a domyslel si, že nad tebou zvítězili. Alespoň na tak dlouho, aby tě mohli unést. Jistě, *mohl* jsi být i mrtvý - ale doktor je spíš optimista. Řekl si, že jsi byl odeslán někam do minulosti.“

Rod se zamračil. „Proč ne do budoucnosti? Nebo do jiného vesmíru?“

„Nebo jen na jiné místo.“ Yorick pokrčil rameny. „Možné je všechno, ale začal s tímhle, protože to pro něj bylo nejsnadnější.“

Rod pomalu zavrtěl hlavou. „Musel pokrýt osm tisíc let lidské historie - o dobrých sto tisíci letech prehistorické doby nemluvě - a ještě miliardy let před tím! Jak se mu to povedlo?“

Yorick pokrčil rameny. „Jednoduše. Řekl prostě svým agentům, které má všude podél časové osy, aby se po vás dvou podívali - a náhodou měl jednoho i tady na Wolmaru a ten si všiml, že Wolmařané honili párek greenhornů v šatech z doby tudorovské. Zavolal mu, a jakmile jsem skončil s tou francouzskou záležitostí, doktor mne za vámi poslal. Tak jsem tady.“

„Hej!“ Rod pozvedl ruce v obranném gestu. „Pěkně po pořádku. Za prvé - tady? Na Wolmaru? Na té bezvýznamné planetě na okraji

periferie? Proč by se doktor McAran obtěžoval umisťovat svého agenta *tady*?“

„Protože tu dochází k znovuzrození demokracie,“ vysvětlil mu Yorick. „Generál Shacklar ví, že aby na téhle planetě kdokoliv přežil, musí Wolmařané a kolonisté spolupracovat.“

„V tom máš asi pravdu.“ Rod přikývl. „Dát dohromady dvě skupiny lidí, které jsou v míru tak odlišné - to je herkulovský úkol.“

„Zvláště, když spolu ještě před deseti lety válčily na život a na smrt.“

Rod i Gwen vytřeštili oči.

Yorick přikývl. „Ale jistě, mylorde. Byla to opravdová válka, a velice krvavá. Táhla se plných dvanáct let, než sem přišel Shacklar, a po celou dobu docházelo k nemilosrdnému zabíjení na obou stranách.“

„Jak se mu podařilo ji zastavit?“

„No, jedna věc mu maličko pomohla.“ Yorick se usmál. „Oběma stranám už to lezlo krkem. Stačilo najít jim dobrou záminku, proč by toho měli nechat. Přirozeně se je nepokoušel přesvědčit, aby složili zbraně - to by po nich chtěl příliš.“

Gwen se zamračila. „Takže válka může kdykoliv zase začít?“

Yorick přikývl. „Všechno, co tomu brání, je Shacklarův systém řešení sporů.“

„Jo - dnes jsme ho poznali na vlastní kůži.“ Rod si vyměnil pohled s Gwen. „Nemohu se ubránit dojmu, že je to poněkud křehká pojistka.“

„To jistě. Shacklar bude muset ujít ještě dlouhou cestu, než se obě strany začnou navzájem skutečně respektovat a stane se z nich jediný, plně rovnoprávný, politický subjekt.“

„Co znamenají ta slova, můj pane?“ zeptala se Gwen.

„Promiň, zapomněl jsem, že jsi loajální poddaná Jejich Veličenstev... Víš, drahá, je možné, aby si lidé dělali vlastní zákony.“

„Jak můžeš něco takového vůbec vyslovit!“

„Ale ano, je to možné. Samozřejmě, musíš se dopředu ujistit, že s nimi budou všichni souhlasit, jinak je jen těžko prosadíš.“

„Žádný kníže nemůže vládnout bez souhlasu těch, kterým vládne,“ zadeklamoval Yorick.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod si ho změřil znechuceným pohledem. „Díky za připomínku, Nicku Machiavelli.“

„Nebyl to zase tak špatný chlap. Jen se snažil být realista, to je všechno.“

„Ano? Kdy jsi s ním mluvil naposledy?“

Yorick začal otevírat ústa, aby odpověděl.

„NE! Nechci to vědět!“ Rod zvedl ruku. „Takže, má drahá, nejlepší způsob, jak se ujistit, že lidé přijmou nové zákony, je nechat je vytvořit jejich vlastním zákonodárcům.“

Gwen na něj mlčky třesla oči.

„Je to možné,“ zamumlal Yorick. „Já vím, že to zní bláznivě, ale je to možné.“

Gwen se k němu obrátila. „Takže ty už sis na takové podivnosti zvykl?“

„Kdo, já?“ Neandrtálec rozhodil ruce. „Můj lid žádné zákony neměl. Všichni svým způsobem souhlasili se vším...“

„Takže,“ Gwen se obrátila zpátky k Rodovi, „tahle planeta nemá krále.“

Rod zavrtěl hlavou. „Jen generála Shacklara na straně kolonistů. Předpokládám, že i Wolmařané mají nějakého náčelníka - ale nemyslím, že by jím byl král.“

„Vládou si tedy sami?“

„Právě na tom teď Shacklar pracuje. Ale došlo k tomu už na jiných místech - na mnoha jiných místech. Principiálně vzato, svého krále si vyberou - ale ten bude jen plnit rozhodnutí zákonodárců. Nebude ani soudit lidi obviněné ze zločinů ani rozhodovat pře. K tomu účelu vznikne systém soudů a soudců.“

„Aha.“ Gwen se zahleděla do prostoru a Rod v duchu slyšel její myšlenky, navazující jedna na druhou, jako články dlouhého řetězu. „Jinak by to vedlo k revoluci,“ řekla tiše.

„Ano, má drahá. A přesně toho chci já dosáhnout i na Gramarye.“

Hleděla na něj a on viděl, jak se jí v očích rozsvěcují plamínky porozumění. „Bude ti trvat dlouho, než se to povede.“

„Velice dlouho.“ Rod potřásl hlavou. „Žádné zkratky neexistují. Buď to na to přijdou lidé sami, nebo to stejně nevydrží. Existuje tisíce různých způsobů, jak to udělat, pro každou společnost jiný - protože

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

společnost musí vyrůst, jako strom ze semínka. Demokracie nemůže být naroubována na lidi.“

„Rouby by se neujaly,“ zamumlal Yorick.

„Nebo by se ujaly, ale po čase by celá společnost zanikla. Vlastně by to byly právě ty rouby, které by ji zahubily.“

„Ale teď jsme teprve na počátku,“ zazubil se Yorick. „Teď se nemůže nic zkazit, protože nic ještě pořádně nezačalo.“

„Stejně si Shacklar vede přímo zázračně.“ Rod se obrátil na neandrtálce. „Jak plánuje, že z nich udělá jeden politický subjekt?“

„Jak to dělal až dosud?“ Yorick pokrčil rameny. „Je mi líto, mylorde - na vyčerpávající zprávu teď není čas. Vlastně sám znám jen hrubá fakta, která se mi podařilo vyčíst, než jsem skočil do stroje času. Ale podle názoru našich expertů to dokáže, pokud se nám podaří držet mu od těla agenty ANTI a VETA, kteří se pokouší ho zlikvidovat a s ním i celý systém.“

Rod vytřeštil oči. Anarchistická nezávislá teroristická integrace na jedné straně a Vlajkonoši extremisticko totalistické organizace na straně druhé byly hlavní hrozby jeho činnosti na Gramarye. „Po něm jdou taky?“

„Jistě. Tvůj svět není jediný klíčový pro budoucí vývoj demokracie, mylorde.“

„Ale proč je Wolmar tak důležitý?“

„Hlavně proto, že je to jeden z mála ostrůvků, kde po celou dobu vlády PASTi přežívala alespoň myšlenka demokracie. Ale také proto, že se z něj má stát ústředí pro vzdělávatelské snahy.“

Rod nestačil poulit oči. Raději je zavřel, několikrát silně zatřásl hlavou a znovu je otevřel.

Yorick přikývl. „Proto tady máme agenta - aby zajistil, že hoši z ANTI a VETA nebudou sabotovat Shacklarův systém.“

„To se můžeš vsadit, že budou!“

„Pokud je tady jeden z vašich mužů,“ řekla Gwen, „nemohl se o nás postarat on?“

„Kdo řekl, že je to muž?“

„Ale...“ Gwen se podívala na Roda. „Myslela jsem...“

Yorick zavrtěl hlavou. „Jediné, co od agenta požadujeme, je, aby byl schopný.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Takže zdejším agentem je žena?“

„To jsem taky neřekl.“ Yorick zvedl ruce v odmítavém gestu. „A ani vám to neřeknu. Pracně jsme si vybudovali dokonalý konspirační systém a nestojíme o to, aby se nám zhroutil. Ale můžete se domyslet sami - copak na to nepřijdete?“

Rod na opočlověka chvíli zíral a pak zavrtěl hlavou. „Máš pravdu - nepřijdu.“

Gwen se na něj zadívala a pohled se ji rozostřil.

„Ale no tak, madam!“ Yorick jí zahrozil prstem. „Číst myšlenky není fér. Pro nás pro všechny bude lépe, když to *nebudete* vědět! Co člověk neví, to mu nemůže uklouznout.“

„Proto sem vyslali zvláštního agenta,“ řekl Rod. „Tebe. Koneckonců, pokud odhalí *tvoje* inkognito, žádná zvláštní tragédie to nebude.“

„Stejně ho neplánuji znovu použít,“ přikývl Yorick.

„Takže jsi nám přišel pomoci vrátit se domů!“

Yorick stále přikyvoval. „Přinejmenším se o to pokusit. Mám s sebou časový maják. Postačí, abych stiskl knoflík, a časovým proudem se rozběhnou jemné vlny. Až vlny dorazí k přijímači v hlavním stanu doktora Anguse, bude vědět přesně, kde jsme, takže nám sem bude moci poslat všechno potřebné pro stroj času. Až ho složíme dohromady, stiskneme knoflík - a *voila!* Budete zase doma!“

Rod se zamračil. „Ale proč prostě nestiskne knoflík a nedostane nás odsud? Tebe přece odeslal i bez stroje času, ne?“

„Jo, ale obousměrně to nefunguje.“ Yorick pokrčil rameny. „Neptej se mě proč - já jsem jen projektil. V pistolích se nevyznám, mylord.“

„Ech, nech už toho 'mylordování'.“ Rod se nervózně rozhlédl po místnosti. „Nemyslím, že by tady měli pro podobné věci pochopení.“

„To je pravda.“ Yorick znovu pokrčil rameny. „Jak ti mám tedy říkat?“

„Co třeba, ehm - 'majore'? To znají a koneckonců je to pravda - jen nesloužím ve stejné armádě.“

„Jak si přeješ, majore.“

„Díky.“ Rod se naklonil nad stůl a zamračil se. „Ale vraťme se k tomu cestování v čase. Proč to nefunguje obousměrně?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Říkal jsem, aby ses mne na to neptal!“ trhl sebou Yorick. „Co já vím? Jsem jen hloupý jeskynní muž. Ale myslím, že je to něco jako - no, můžeš hodit oštěp, ale nedokážeš udělat, aby k tobě zase přiletěl zpátky. Chápeš?“

„Když k němu přivážeš kus provazu, tak ano.“ Rod si vzpomněl, že kdysi přečetl každou druhou stránku z *Moby Dicka*.

„Provaz pět set let dlouhý? Za ten bys těžko škubal. A pět set let je jen kapička proti moři let, které nás dělí od doby, ze které jsem přišel.“

Rod cítil, že dostává jeden ze svých záchvatů tvrdohlavosti. „Ale možné by to bylo.“

„No dobře, možná, že bylo, ale doktor Angus zatím nepřišel na to, jak to udělat. A mám dojem, že na to nikdy nepřijde ani nikdo jiný.“

„Nikdy neříkej nikdy.“ Rod káravě pozvedl ukazováček. „Hoši výš podél časové osy možná ještě neřekli poslední slovo.“

„Možné to je,“ připustil Yorick, „ale pravděpodobné nikoliv. Všichni bojujeme proti stejným nepřátelům - a pokud by se ANTI naskytla šance získat vrch nad VETA, věř mi, že by jí využili - zvláště, kdyby se jednalo o něco takového! Obráceně, pokud by hoši z VETA cítili příležitost nechat za sebou ANTI, udělali by to taky.“

„A ti i ti by si zase nenechali ujít možnost předstihnout váš DOPAL,“ dodala Gwen.

„Teď jste uhodila hřebík na hlavičku, madam!“

„Co se dá dělat, myslím, že se v tomhle ohledu budeme muset spolehnout na McAranova slova.“ Rod odstrčil svou židli a vstal. „Co kdybychom se do toho pustili rovnou? Nebude lehké najít v téhle kolonii místo, kde bychom mohli být několik hodin sami.“

„Přesněji řečeno, asi šestnáct.“ Yorick vstal rovněž. „Dostat všechny součástky na místo chvíli trvá. A to nemluvím o sestavování.“ Obrátil se na Gwen. „Jestli nás omluvíte, madam...“

„Ne, neomluvím.“ Gwen už obcházela stůl. „Kamkoliv jde můj manžel, půjdu i já.“

„Ach. Ještě nejsi přesvědčená, že se o sebe dokážu postarat sám, co?“ Rod se zašklebil. „Nebo mi nedůvěřuješ natolik, abys mne pustila z očí?“

„Možná tak trochu to i to.“ Gwen se do něj zavěsila. „Ale ať je to jakkoliv, půjdu s tebou. Veď nás, pane Yoricku.“

„Jak si přejete, madam.“ Opočlověk hodil na stůl nějaké bankovky MDV a zamířil ke dveřím.

Rod si bankovky uznale prohlédl. „Přišel jsi zásobený, co?“

„Cože?“ Yorick se obrátil a uviděl, na co se Rod dívá. „Ach tohle! Patří to k základní výbavě pro přežití, majore. Máme je připravené pro kterýkoliv čas a klima.“

Rod vykročil za nim ke dveřím. „Je to svým způsobem zvláštní, že tahle periferní planeta pořád používá papírové peníze MDV, i když vládá, která je vytiskla, už neexistuje.“

„Ano, ale slouží docela dobře, pokud jim všichni věří - a oni jim věří. Pomáhá i to, že jsou podloženy energií - jejich základní monetární jednotkou je BTU. Určité množství BTU se rovná jednomu kwahu - kilowatthodině - a určité množství kwahů je jeden term. Takže množství peněz stoupá úměrně tomu, kolik energie je dosažitelné v celém meziplanetárním systému.“

„Jistě, pokud vláda neodhalí ty, kteří je tisknou!“

„Ano, ale vláda už neexistuje.“ Yorick vztyčil prst. „Takže nemůže měnu devalvovat.“

„Docela hezká ironie.“ Rod se usmál. „Měna MDV je tvrdší teď, když už nevládne, než když vládla a dělala nejrůznější skopičiny.“

„Hlavně dělala skopičiny, alespoň ke konci. Myslím tím, jak se odsud pokoušeli vykopnout Chollyho, jen proto, že přišel s trochu odvážnějšími teoriemi.“

„Chollyho?“ Rod se podíval na barmana. „Pana Hodného Hocha samotného? Proč by se ho MDV měl chtít zbavit?“

„No, vlastně ani ne tak MDV - jen LORDI, majoritní strana, která měla na svědomí ten velký *coup d'etat* a založila Proletářskou asociaci států Terry.“

„Ještě před tím, než se chopili moci?“

Yorick přikývl. „A ANTI a VETA se pořád pokoušejí dokončit jejich dílo. To je jedna z hlavních náplní práce našich agentů - chránit Chollyho a jeho podnik.“

„Co je tak důležitého na hospodě?“

„Ach, hospoda je jen fasáda. Jeho skutečný podnik je jen myšlenka a metoda, doplněná několika v praxi vyzkoušenými postupy. Lidé, kteří potřebují dát svému životu smysl, používají stejné metody a dělají stejnou práci sami o sobě.“ Yorick se zašklebil. „PAST z toho může vyskočit z kůže. Stále se pokouší zjistit, jak funguje jeho organizace - kdo dává rozkazy a jak jsou předávány - a přitom žádná organizace neexistuje! Jen myšlenka...“

„Zní to jako pohádka. *Vážně* to funguje?“

„Masové vzdělávání - bez toho, že by maso vědělo, že jsou vzdělávány. Cholly je Charles T. Barman, majore.“

Rod strnul a vytřeštil oči na žoviálního hostinského. „Ten?! *Tohle* že je muž, který stvořil vzdělávací systém, jenž stál u zrodu Decentralizovaného demokratického tribunálu?“

„Jo, ale teď ho teprve tvoří, takže DDT není ještě ani v plenkách a je velice zranitelný. Kdyby se Chollymu něco stalo, k 'revoluci' DDT by nikdy nedošlo. Takže chápeš, proč nechceme kompromitovat našeho zdejšího agenta. A nevyvaluj tak oči, majore - činí tě to nápadným. Můžeme jít?“

„Ehm - ano.“ Rod trochu omámeně vykročil. „Jo, jistě. Pojd'me.“

„Dál ani krok,“ zahřímal seržant.

Sám o sobě nebyl zase tak velký, ale jeho jednotka zakrývala celé dveře. Rod vytřeštil oči - byl to ten halama ze Zdi, Thalerův komplic. Ale od té doby prošel kompletní metamorfózou a možná i sprchou. Uniformu měl jako ze škatulky, tváře oholené a vlasy učesané. „Zvláštní,“ zamumlal Rod.

Cholly za barem vzhlédl a zvolal: „Ale no tak!“ Celá hospoda tichla. „V mém podniku nebude docházet k žádným násilnostem!“

„To záleží tady na tom,“ zavrčel bývalý halama. „Když se mnou půjde hezky pokojně ke generálovi, k žádným potížím nedojde.“

Rod se zasmušlil. „Ke generálovi?“

„Jo. Jste zatčeni.“

Rod neodpověděl. Seržant se zašklebil.

„Tak tohle jsem zrovna neplánoval,“ zamumlal Yorick.

„Proč jsme zatčeni?“ zeptala se Gwen.

Seržant pokrčil rameny. „To už vám řekne generál. Půjďte se mnou dobrovolně nebo ne?“ Záblesk v jeho očích prozradil, že by raději slyšel 'ne'.

Rod si povzdechl a rezignoval. „Jistě. Vždycky se rád podrobím autoritě.“

„Skoro vždycky,“ připomenul mu Yorick polohlasně.

„Setkání s generálem bylo docela příjemné,“ dodala Gwen.

Na tvářích většiny vojáků za jejími zády se objevil úšklebek.

„Žena tady nemůže vůbec otevřít ústa, aby si hned každý nemyslel bůh ví co,“ povzdechl si Rod. „Ovšem těžko jim zazlívát, že uvažují, co je to za ženu, která shledává společnost masochistického generála příjemnou.“

Úšklebky zmizely; ve tvářích vojáků je vystřídal děs.

Rod spokojeně přikývl. „Nemyslím, že by ti tady hrozily nějaké potíže, drahá. *Ted'* můžeme jít.“

* * *

Možná, že to byla spodina vojenské společnosti, ale pochodovali docela pěkně - celou cestu ulicemi až do hlavního stanu. Zastavili se až před Shacklarovými dveřmi, seržant zaklepal a sekretář (člověk - bylo to na periferijní planetě; a muž - byla to vojenská věznic) jim oficiálně oznámil, že mohou vstoupit. Pak vpochodovali do kanceláře a s posledním zadupáním zastavili před Shacklarovým stolem.

Generál vzhlédl od svých papírů a hřejivě se usmál. „Velice dobře, seržante.“ Zasalutoval. „Rozchod.“

Exhalama vytřeštil oči. „Ale, generále... tihle lidé jsou...“

„Velice příjemní společníci,“ ujistil ho generál. „Už jsem s nimi hovořil ráno. Jsem si jist, že nebudou působit žádné problémy - zvláště když tady máme hlavního náčelníka.“ Kývl hlavou k purpurově zbarvenému Wolmařanovi, který stál vedle jeho stolu.

Seržant si Wolmařana změřil pohledem a nezdálo se, že by ho to nějak uklidnilo. „Pokud by vám to nevadilo, pane...“

„Bojím se, že vadilo.“ Shacklerův tón byl nekompromisní, ale zdvořilý. „To je všechno, seržante. Děkuji vám za vaši starost.“

Seržant a jeho mužstvo se dívali na Wolmařana, Roda a Yoricka podezíravě - a na Gwen skoro zděšeně. Ale pak seržant vyštěkl: „*Pozor! Pochodem v chod!*“ a jednotka vpochodovala z místnosti.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Seržant se ještě jednou zastavil ve dveřích a ohlédl se, ale Shacklar zachytil jeho pohled a voják se otočil a zmizel.

Na druhé straně, dveře za sebou nezavřel.

Shacklar to ignoroval. S obličejem rozzářeným se otočil ke Gallowglassovým. „Rád vás zase vidím, pane Gallowglassi, paní Gallowglassová.“ Už o něco méně srdečně se obrátil na Yoricka: „Nemyslím, že bych už měl tu čest?“

Rod kývl hlavou k opočlověkovi. „Ehm, to je...“

Ale Yorick mu skočil do řeči. „Ander Thal, generále. Ale býval jsem komickým hercem v dvoučlenné divadelní společnosti, takže mi přezdívali...“

„...Yorick,“ dopověděl Rod. Polkl. „Ehm, generále - napadlo vás, že se nacházíte v poněkud nebezpečném postavení?“

„Sám proti přesile, myslíte? A navíc ozbrojené?“ Shacklar přikývl. „Ano, jsem si toho vědom.“

„Ale... nepůsobí vám to starosti.“

„Nijak zvlášť. Spoléhám na vaši čest, starý brachu.“

Rod vytřeštil oči. Pak řekl více méně oznamujícím způsobem: „Jste blázen, víte.“

„I toho jsem si vědom.“ Shacklar se na něj usmál.

Yorick si vyměnil pohled s Rodem a jeho myšlenky byly jasně slyšitelné. *Ten muž je životně důležitý pro budoucí demokracii, majore. Pokud se ho jen dotkneš...* Po čemž se jeho mentální signál rozpadl v rychlý sled nepříjemných představ.

Ne že by Rod potřeboval varovat. Zadíval se na Shacklarův klidný, dobromyslný výraz a povzdechl si. „Blázny nikdy nezabím před večeří; není to dobré na trávení. Kajícně si vzpomněl na několik příležitostí, kdy podobnou hru hrál on sám; fungovalo to a tak postupně získal sebedůvěru...

...a tentokrát to fungovalo také.

Shacklar není jediný blázen v místnosti, pomyslel si Rod.

Koutky generálových úst se prohnuly v lehkém úsměvu; uvolnil se. „Nemyslím, že jste měli příležitost seznámit se s tímto gentlemanem - Hwun, náčelník Purpurového kmene - a volený náčelník všech wolmarských kmenů.“

„Ne, myslím, že jsem dosud neměl tu čest.“ Rod se pokusil rozpomenout na domorodý pozdrav - zkřížené ruce, prsty se dotýkají ramen...

Než to mohl vyzkoušet, velký Wolmařah řekl: „Oni to udělat-um - muž a žena ve směšné-um šaty.“

Rod vytřeštil oči.

Pak řekl: „Na bonton moc není, co?“

„Ehm -“ Yorick se rozhlédl po místnosti a spočinul zraky na generálovi. „Vím, že to není moje záležitost, ale... co si náčelník myslí, že my - pan Gallowglass udělal?“

Rod si všiml Yorickova skorouklouznutí a pochopil: Yorick se snažil Shacklarovi naznačit, že by se měl k Rodovi chovat uctivěji. „Narušili jsme právo držby, samozřejmě.“ Obrátil se zpátky k Shacklarovi. „Ale to jsme přece vyřídili před několika hodinami.“

„Ano, to je pravda - ale náčelník vás nyní obviňuje z další svévolnosti.“

Rod se zamračil. „To má být 'dvojitý risk', nebo co?“

„Vůbec ne, je to zločin, ze kterého jste ještě obviněn nebyl.“

„Jaký zločin?“

„Vražda.“

Rod postavil před Gwen korbek piva a pak se obrátil zpátky k baru. „Dvakrát to, čemu tady říkáte whisky. Tuplovanou.“

„Fajn.“ Cholly postavil na barový pult dvě těžké sklenice a odzátkoval láhev nahnědlé tekutiny. „Takže vás pustil na čestné slovo?“

„Jo.“ Rod pokrčil rameny. „Prostě jsme mu slíbili, že do zítřka do rána nikoho nezabijeme, a on řekl: 'Výborně. Proč se trochu neporozhlédnete po městě, když už jste tady?' ...To stačí.“

„Jak je libo.“ Cholly počkal ještě chvíli, až hnědává tekutina zaplnila sklenici skoro až po okraj, a pak láhev zase zazátkoval. „Soud tedy bude zítra za úsvitu?“

„Pokud tomu tak chcete říkat.“ Rod se zamračil. „Nepřipadá vám, že je k nám jako k podezřelým z vraždy trochu příliš shovívavý?“

Cholly přikývl. „I na zdejší poměry. Nemyslím, že by generál skutečně věřil ve vaši vinu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod přikývl. „Čeká od nás, že uprchneme, nebo něco takového?“
„A kam?“

„Dobrá připomínka.“ Rod našpulil rty. „Takže se čeká, že budeme prostě odpočívat a těšit se ze života, co?“

„Buď to to - nebo že najdete důkaz své nevin. Kdyby vás zavřel do vězení, neměli byste k tomu mnoho šancí.“

Rod se zamračil. „Vlastně už mě něco takového taky napadlo. Každopádně jsem to chtěl udělat.“

„To je dobře.“ Cholly se rozzářil. „Generál dokáže člověka odhadnout, co? Mohu vám v tom nějak pomoci?“

„Díky. Jestli přijdu na to, jak, dám vám vědět.“ Rod se vrátil zpátky ke svému stolu, jednu sklenici postavil před Yoricka, posadil se naproti Gwen a zhluboka se napil. Pak seděl několik minut velice klidně a čekal, až se vršek jeho hlavy usadí zpátky tam, kam patří, a on začne znovu vidět. Když k tomu konečně došlo, zaskučel: „*Z čeho tohle vyrábí?*“

„Jsem si jist, že z něčeho, co je skoro kompatibilní s lidskou biochemií.“ I Yorick vypadal poněkud omámeně.

Rod se zhluboka nadechl a pak znovu - tentokrát velice opatrně - usrkl. Pak postavil sklenici na stůl, několikrát dlouze vydechl a opřel se. „Tak!“ Pohledem sklouzl z Yoricka na Gwen a zase zpátky. „Oba jste tam byli a slyšeli jste totéž co já. Co to má všechno znamenat?“

Gwen pokrčila rameny. „Náhodou jsme se ocitli na místě činu zhruba ve chvíli, kdy došlo k zabití člověka, můj pane.“

„Co mě se týče, vysoce pochybuji, že jsme se kdy přiblížili k tomu jejich 'Místu-vítání-slunce' nebo jak to nazývají. Taký nevěřím v náhody, zvlášť když jsou tak příhodné.“

Gwen se zamračila. „Pro koho si myslíš, že byla příhodná?“

„Pro naše nepřátele.“

„Na to se napiju.“ Yorick pozvedl svůj korbel a současně i svou sklenici.

„Ty jsi ochoten pít na cokoliv.“ Ale Rod si s ním stejně přiřukl. „Tak na nepřítel - možná ho to zmát.“

„Ať už je jím kdokoliv.“ Yorick se napil, pak postavil sklenici na stůl a předklonil se. „Ale jinak s tebou souhlasím, majore - někdo po tobě určitě jde.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod vytřeštil oči. „To že jsem řekl?“

„Když jsme šli z hradu,“ připomenula mu Gwen.

„Aha.“ Rod se zamračil. „Jo, něco na ten způsob jsem opravdu řekl.“

„Stává se mu to často?“

„Tu a tam,“ odpověděl Rod, ale Gwen Yoricka ujistila, že: 'pouze když je silně rozrušen'.

„Aha.“ Yorick se obrátil zpátky na Roda. „A pak začneš být paranoidní?“

Gwen se zamračila. „Co znamená to slovo?“

„Podezřivý,“ vysvětlil Rod. „Chce říct, že mám pocit, jako by byli všichni proti mně.“

„Ach!“ Gwen se podívala na Yoricka. „Ne; takový on je pořád.“

„Ale teď mi připadá docela v pořádku.“

Prekvapeně vzhlédli: ten hlas nepatřil žádnému z nich.

Byla to štíhlá žena ve stejné uniformě, jakou nosili místní vojáci, ale nějak dokázala, že na ní vypadala stoprocentně žensky. Nebylo to úmyslné; své světlé vlasy měla přistřižené víc než většina mužů, vyholené kolem uší - ale něco v jejich úpravě, něco v jejím postoji, něco v jemnosti jejich rysů jí činilo nezaměnitelně ženskou.

„Dejte na slova odborníka,“ dodala. „Vážně po vás jdou.“

„Kdo?“ zeptal se Rod, ale Yorick se tiše zeptal: „Odborníka na co?“

„Tajného agenta,“ odsekla. „Špiona.“ A pak dodala k Rodovi: „Měl byste to vědět líp než já. Kdo by vás viděl raději mrtvého, než živého? Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo; na téhle planetě je pro mne každý, kdo se dostane do potíží, přítel.“

Rod na ni mlčky hleděl, ale Gwen vstala a odtáhla jednu z volných židlí: „Posaďte se, je-li vám libo.“

Žena se posadila. „Mluvíte trochu zvláštně,“ zamumlala.

„Nechci naléhat,“ řekl Rod, „ale kdo jste?“

„Jmenuji se Chornoi Shersayová - a řeknu vám to raději rovnou. Ještě před pěti lety jsem byla vládním špiónem.“

„Před pěti lety.“ Rod se zamračil. „To by mohlo odpovídat době převratu PASTi, pokud si dobře pamatuji -“ Podařilo se mu utnout větu dřív, než stačil říct: „- dějepis.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Jo.“ Chornoi přikývla. „Byla jsem tajný agent strany LORDI a získávala jsem pro ni informace potřebné pro zavraždění některých jejích nejzatvrzelejších nepřátel. Věděla jsem, že pomáhám zabíjet lidi, ale nikdy jsem to neviděla, takže mi to ani tak moc nevadilo. Vlastně jsem nevěřila, že k těm vraždám kdy dojde.“ Její tvář ztratila veškerý výraz. „Jenže po převratu jsem najednou zjistila, že patřím k tajné policii. Moji šéfové mne přidělili do skupiny, jež měla zlikvidovat profesora.“ Zašklebila se. „Byl to takový starý dobrácký trumbela, tichý a skromný, a z jeho domu bylo vidět, že se o něj se svou ženou dobře starají. Vytáhli jsme ho z postele uprostřed noci, vykopali ho z domu a naložili do vznášedla - měl strach, byl hrozně vystrašený, ale nebránil se. Nenadával nám, neklel, jen se na nás díval těma svýma velkýma vyděšenýma očima, ze kterých bylo vidět, že věděl, chápal...“ Otrásla se. „Pustili se do něj. Bili ho a tloukli nelítostně, krutě, dokud neztratil vědomí. Měla jsem štěstí - jen jsem řídila. Ale stejně jsem to slyšela...”

Pak jsme přistáli na střeše základny a já ho pomáhala odnést dovnitř. Obličej měl celý od krve a tak napuchlý, že jsem ho ani nepoznala. Položili jsme ho na stůl, kde čekal na mučitele.“ Její obličej už byl zase nehybný. „Jistě, oni tomu říkali 'výslech', ale bylo to obyčejné mučení. Nepoužívali k tomu palečnice, ale elektrody, ale bolest je bolest. Nedokázala jsem se na to dívat, ale stejně jsem se cítila pošpiněná a zneuctěná, jako bych už ani nebyla lidskou bytostí. Řekli mi, abych se vrátila na ubikaci, ale já šla přímo za Šéfem a oznámila mu, že končím.

Seděl tam ve své plastikem obložené kanceláři za stolem z nerez oceli a jen se smál. Pak řekl: 'Nemůžeš skončit, tajná policistko Shershayová. Jediný způsob, jak by ses odsud mohla dostat, je nohama napřed.' 'Souhlasím,' odsekla jsem a zabouchla jsem za sebou dveře. Pak jsem se vydala co nejrychleji k bráně.

Neběžela jsem - to by bylo nápadné - ale šla jsem velice rychle. Jenže on nemluvil do větru - u brány už mě čekal ozbrojený chlap. Šla jsem prostě dál, i když na mne mířil, a na poslední chvíli jsem uskočila stranou. Promarnil spoustu času tím, že se mne pokoušel sledovat hlavní pušky, pak vystřelil, ale netrefil mne. To už jsem byla dost blízko, abych na něj mohla zaútočit, a moje noha ho zasáhla do

brady. Hlava mu poskočila a něco křuplo, ale já už si ho nevšímala a běžela jsem dál. Ven z brány.“

Odmlčela se a několikrát se zhluboka nadechla.

„Jak daleko jste se dostala?“ zeptal se Yorick jemně.

„Asi tak kilometr. Tam jsem se setkala s kurýrem ve vznášedlu. Vykopla jsem ho z něj a rozletěla jsem se k městu. Vybrala jsem si Staré město, kde byla větší šance, že se jim ztratím.“

„Doufám, že jste byla dost rozumná, abyste se tam nezdržela dlouho,“ řekl Rod.

„Samozřejmě.“ Chornoi pokrčila rameny. „Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Ráno za mnou poslali pátrací oddíl. Zašla jsem si do bistra na miskú sóji - a když jsem vyšla ven, skočili po mně.“

„Tvrďe?“ zeptal se Yorick.

Chornoi se na něj vážně zadívala. „Velice tvrdě.“

Pak se obrátila k Rodovi. „Ale vylízala jsem se z toho. Jistě, pořád jsem ještě tu a tam krvácela, když mne vlekli před soudce - bylo to jen o pár hodin později. Přirozeně měli šest svědků, kteří viděli, jak jsem zabila jejich hlídače - někteří z nich patrně vůbec netušili, že existuje. Na druhé straně, možná mě jeden z nich mohl vidět na bezpečnostním monitoru. Tak či tak, příliš na tom nezáleželo - nebylo pravděpodobné, že by soudce rozhodl jinak, než rozhodl. 'Přeformátování.'“

Gwen se nechápavě zamračila, ale Rod zbledl. „Chtěli jí vymazat mozek a naprogramovat novou osobnost?“

Chornoi přikývla. „A kdybych to nepřežila, komu by to vadilo? Ale tak daleko to ani nedošlo. Strčili mě do vznášedla, aby mě odvezli do reformátovacího střediska - ale ani jsme se nevznegli. Objevil se kurýr s dokumenty. Zdá se, že po celou dobu soudu přesvědčovala tajná policie hlavního sekretáře, že vlastně spadám pod obranu země - a vojáci se nepřeformátovávají. Prostě mě strčili do transportní rakety a odeslali na Wolmar.“ Ústa se jí stáhla do tenké linie. „Nebyla to příjemná cesta. Trvala dva týdny a mezi vězni jsme byly ženy jen tři. Zbytek vojáků se o nás chtěl dělit.“ Podívala se na Roda. „Ale tři je dost, abychom si navzájem kryly záda. Když jsme jich několik zabily, nechali toho. Pokoušeli se přesvědčit posádku, aby nás nechali spoutat, jenže ti jim řekli, že jen řídí tu zatracenou loď a udržují ji v

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

provozu; problémy vězňů že je nezajímají.“ Otrásla se. „Musely jsme spát na směny, ale dorazily jsme v pořádku.“

„A co bylo dál?“ Gwen jí doslova visela na rtech.

Chornoi pokrčila rameny. „Teď už je to trochu lepší. Ach, ty druhé dvě - když bylo vězňům zase dovoleno mít peníze a ony zjistily, kolik mohou vydělat, otevřely si podnik. Teď mají vlastní domy a každá z nich je bohatší než kterýkoliv muž na téhle planetě.“

Gwen byla v obličeji celá bledá a ruka, ve které držela sklenici, se jí třásla. „Nechcete přece říct... jak jste to myslela...“

„Udělalys si z toho obchod.“ Chornoi přikývla a v očích se jí zalesklo. „Ale já s nimi musela bojovat - každý den jsem musela zabít dva nebo tři, než jsem si u nich získala reputaci. Teď už jich není víc než dva nebo tři týdně. Zdejší lidé jsou chytří - vědí, kdy je čas couvnout a vyhnout se problémům, takže zabíjet musím jen zřídka.“

„Copak jich na tebe nikdy nepřišlo víc najednou?“ zašeptala Gwen.

„Právě proto sedávám tady.“ Chornoi kývla hlavou ke stolu v rohu. „Mám pod kontrolou dveře a celou místnost, ale nikdo se ke mně nemůže dostat zezadu. Ani to nezkoušejí.“ Upila piva, ale hned se zašklebila, jako by jí připadalo hořké. „Tolik je třeba říct k mužskému šovinismu - když je nás málo, jsme velice vzácné. Kterýkoliv z nich to u mně může zkoušet, ale nesmí ho při tom načapat ostatní.“

„Pověsili by ho za palce u nohou,“ dodal Yorick klidně.

„A použili jako cvičný terč.“ Chornoi pokrčila rameny. „Raději jeho, než mne.“

Pozvedla korbek, aby se dlouze napila, a pak ho s třísknutím položila zpátky na stůl. „Tak to je. Nemohu si vyjít do ulic, aniž bych byla napadena, takže každý, kdo je pronásledovaný, je svým způsobem na mé straně. Zvláště ženy.“ Kývla hlavou ke Gwen. „A myslím, že mohu důvěřovat i vašemu muži - má přece vás, tak proč by měl chtít mne?“ Samolibě se zašklebila. „Ale no tak, neříkejte se na mě tak soucitně! Já vím, že jsem kočka na rozpálené střeše.“ Obrátila se a zabodla pohled do Roda. „Možná až příliš rozpálené. Chci z téhle planety zmizet tak moc, že na nic jiného skoro nemyslím - a vy jste tu

předtím nebyli, což znamená, že jste se sem museli nějak dostat, a možná se můžete dostat i odsud. Co kdybyste mě vzali s sebou?“

Rod se zamračil. „Myslel jsem, že je tu vojenská věznice. Shacklar je jen dozorce. Jak by vás mohl odsud propustit?“

„Může udělat cokoli - teď“, odpověděla Chornoi s neveselým úsměvem. „Od PASTi jsme odříznuti už několik let - vlastně od doby, kdy jsem se sem dostala. Tvrdili, že obchod s periferními planetami je ztrátová záležitost - *opravdu* ztrátová, až do výše bilionů termů. I vězeňské planety jsou ztrátové - mnohem levnější je vězně popravovat. Proto s námi přerušili styky. Řekla nám to posádka poslední lodi, která sem přiletěla.“

Rod se zamračil. „Proč sem přiletěla, když se obchod s vámi nevyplácel?“

„Kvůli nějaké osobní záležitosti - ale nepřivezli z Terry žádné zásoby, náhradní díly ani nové stroje. Generál guvernér uzavřel mír s domorodci právě včas.“

„Bez nich byste nepřežili?“

Chornoi přikývla. „Wolmařané nám nosí jídlo a příze na tkaní a naši muži se starají o těžbu a výrobu. Jednu výhodu to však má - už nejsme vězeňská planeta, ale kolonie. A Shacklar je guvernér stejně jako generál, takže si může dělat všechno, co se mu zlíbí. Pokud nás bude chtít nechat jít, můžeme jít - ale kam?“ Rozhodila ruce. „Za Zdí není nic než tráva - a Wolmařané.“

„Nenechá vás opustit planetu?“

„Ale jistě - pokud bychom si to mohli dovolit.“ Pokrčila rameny. „Kosmické lodě nelétají zadarmo, to snad víte.“

Rod si vyměnil pohled s Yorickem. „No, až přijde čas, nějaké peníze se snad najdou.“

Yorick přikývl. „Myslím, že ta dáma ještě může být užitečná, majore. Opravdu užitečná.“

„Máte to snad v hlavě úplně vybrakované?“ odsekla Chornoi. „Nabízím se, že vám pomohu, ne že vám budu sloužit.“

„O tom jsme ještě nepřemýšleli“, opáčil Yorick. „Já měl na mysli vaše vědomosti. To základní o téhle planetě a PASTi sice vím...“

Chornoi se zašklebila. „Kdo neví?“

„Jo, ale, hm - chybí mi znalosti Wolmaru. Vy jste tady strávila celé roky, takže se vyznáte. Vždycky je dobré mít na své straně někoho z místních.“

Chornoi pokrčila rameny. „Jsem stejně místní jako všichni kolonisté. Víím, kdo je kdo, a kde je kdo pohřbený - alespoň o některých z nich. A strávila jsem jistý čas s Wolmařany.“

Gwen se zamračila. „Jak k tomu došlo?“

„Připadali mi méně nebezpeční než vojáci - a taky byli, dokud jsem byla ve zkušební lhůtě. Ale rok zkušební lhůty u každého kmene mi poskytl dost času, abych se trochu rozkoukala a vypořádala se se svými pocity.“ Pokrčila rameny. „Co vám mám o tom říkat? Pomohlo to.“

„Takže,“ zamumlal Rod, „jste ochotná nám pomoci - když my pomůžeme vám.“

„Jo, když mi pomůžete dostat se z téhle planety.“

„Jestli můžeme.“

„Jistě - jestli můžete.“ Chornoi netrpělivě pohodila hlavou.

„Samozřejmě,“ pokračoval Rod zamyšleně, „pokud vám pomůžeme dostat se z téhle planety, budeme poznamenáni. PAST tady má alespoň jednoho agenta, a když zmizíte, zahvízdá na poplach. Pak budeme mít v patách zabijáky, než urazíme první světelný rok.“

„Rozumím.“ Chornoin hlas zněl chladně. „Pochopím, pokud nebudete chtít riskovat.“

Rod pokrčil rameny. „Vlastně mi to ani moc starostí nedělá.“ *Zvláště když odsud míním zmizet via stroj času.* „Koneckonců - dokud jsme na Wolmaru, tak nám to nebezpečí nehrozí - a bez vaší pomoci se z téhle planety nejspíš vůbec nedostaneme.“

Chornoi přikývla. „Pověděla jsem vám pravdu. Vlastně jste to řekl sám - ta vražda Wolmařana byla až příliš dobře načasována. Jejím cílem bylo dostat vás a vaši ženu za mříže - nebo pod kyticky.“

„Máme nepřátele,“ připustil Rod, „a podle mého mínění by dali přednost těm 'kytičkám'.“

„Spojíme se ke tvé záchraně,“ ujistila ji Gwen.

Chornoi se na ni pátravě zadívala a pak řekla: „Děkuji vám, paní.“ Pak se obrátila na Roda. „Tak s čím začneme?“

Rod pokrčil rameny. „S purpurovou mrtvolou.“ Obdařil ji nevinným úsměvem. „Ačkoliv všichni purpuroví jsou přítomni a přepočítáni.“

Yorick rozhodil rukama. „To je asi tak všechno, co víme. Není toho zrovna moc.“

„Ani zdaleka ne dost,“ přisvědčila Chornoi. „Musíme se dozvědět víc, než se pokusíme zjistit, kdo v tom má doopravdy prsty.“

Yorick se opřel, ruce si složil na břicho a palci si začal točit mlýnek. „Vy jste odborník na místní poměry. Povězte nám - kde bychom mohli sehnat víc informací?“

„Na místě činu,“ odpověděla Chornoi.

„Ale to přece není třeba,“ bránila se Gwen. „Určitě máš důležitější věci na práci.“

Možná to bylo to tykání, které vedlo k tomu, že mladý voják okamžitě zdvojnásobil úsilí. „Ale no tak, madam! Jsem z Braxy! Jsme tam zvyklí vyrábět si košťata sami.“ Spiklenecky na ni mrkl. „Čím by jinak naše matičky udržovaly domy v pořádku?“ Znovu se sklonil ke Gwenině koštěti. „Vidíte, to jen tenhle uzel se rozvázal. Musí se prostě utáhnout. Kdybyste mi mohla podržet prst tady...“

Gwen udělala, oč ji žádal. Samozřejmě se přitom ocitla v mužově těsné blízkosti. Mladík hlasitě polkl a trhl za provázek tak prudce, že ho málem přetrhl.

Za jeho zády, Rod hodil smyčku na jeden z palec vysokých hrotů lemuujících vrchol Zdi a trhl. Chornoi vyšplhala nahoru a Yorick ji těsně následoval. Rod vylezl jako poslední a přehodil lano na druhou stranu. Dolů se spustil nejdříve Yorick a za ním Chornoi. Rod se ještě jednou podíval na mladého hlídače pod sebou, pak vzal provaz a skočil. Přistál měkce vedle Chornoi, která vytřeštila oči. „Jak jsi to udělal? Tedy aniž by sis přerazil nohy, myslím.“

„Cvik,“ zabručel Yorick. „Pojďme, ať už jsme odtud pryč. Rychle přeběhl pruh jasně osvětlené země do stínu porostu vzdáleného od Zdi asi padesát stop. Žádný poplach se nestrhl; hlídka věnovala svou pozornost něčemu jinému. Rod zadržel dech. Pocit, který u něj v tu chvíli převládal, byl nebezpečně blízký žárlivosti. Pak ale uslyšel

hvízdnutí a zašelestění, a když se otočil, zahlédl Gwen, jak se svým koštětem přistává vedle něj.

Chornoi se obrátila a vytřeštila oči podruhé. „Jak tys to dokázala?“

„Myslím, že za to můžeme poděkovat hlavně tomu mladému muži,“ zavrčel Rod.

„Manželi, prosím tě.“ Gwen mu jemně položila ruku na předloktí. „Copak jsme měli na výběr? Mademoiselle Chornoi by nikdy neuvěřil.“

„To je pravda.“ Rod mávl rukou. „Gratuluji k úspěšnému flirtu - chci říct diverzní akci. Ale jestli na toho holomka někdy narazím, skočím mu do úsměvu.“

„No tak, manželi, tohle je tebe nedůstojné.“ Gwen se zatvářila znechuceně. „Měj na paměti, že měl co do činění s gramaryjskou čarodějnící, která dokáže ovládat pocity a myšlenky. Víš sám, že neměl šanci.“

„Je víc způsobů,“ povzdechl si Rod, „a nemusíš zdůrazňovat svou moc, abys mi to dokázala. Takže podle tebe nemám nejmenší důvod se na něj zlobit, co?“

„Jistě že ne,“ vydechla Gwen a přitulila se k němu. „Ale ztrácíme čas.“

„Jak k čertu ví, kam jít?“ zavrčel Rod na Yoricka. „No dobře, tahle planeta má pár měsíců, takže vidíme na cestu, ale když ten velký zapadl, šli jsme za ní dobrých dvacet minut, než vyšel malý. A ani v jeho světle nevidím dál než na dvacet stop před sebe!“

„No *já* vidím skvěle.“ Yorick se zašklebil. „Vy *sapíci* jste pěkně změkčilí, tím to je. Příliš mnoho tisíciletí osvětlených ulic.“

„A co ona?“ zabručel Rod. „Je snad taky neandrtálec?“

Yorick zavrtěl hlavou. „Na to nemá tu správnou figuru. Je trochu vychrtlá, nezdá se ti? A obličej má moc plochý a hranatý. Ale přesto všechno si myslím, že je to docela hezké děvče.“

Po pravdě řečeno, Rod si myslel, že Chornoi je klasická krasavice - nebo by byla, kdyby se ustavičně netvářila tak nepřátelsky. Její tělo bylo všechno, jen ne 'vychrtlé'. Na druhé straně chápal, že klasický ideál ženské krásy neandrtálců zřejmě nesplňuje. Komentovat ji

takovým způsobem jako Yorick si však netroufal. „Vypadá to, že vidíš víc než já.“

Yorick pokrčil rameny. „Vždyt' jsem říkal, že vy *sapové* nemáte oči k ničemu.“

Bylo možné to interpretovat dvěma způsoby, a proto se Rod rozhodl přejít to mlčením.

„Pojďme.“ Yorick zvýšil tempo. „Čeká nás ještě spousta práce.“

Chornoi kráčela v čele, tak rychle, jako by si vůbec neuvědomovala, že stoupají do třicetistupňového svahu. Konečně zastavila a oba muži ji s funěním a hekáním dohnali. Gwen se opírala o Rodovo rameno.

„Tady je to,“ ukázala Chornoi rukou.

Stáli na vrcholku terénní vlny orientované z východu na západ. Ve světle měsíce se před nimi rozkládala pláň táhnoucí se na míle daleko, nekonečné moře trávy přerušené jen tu a tam osamělým křovím nebo stromem, označujícím tok řeky.

Rod ztěžka vydechl. „Docela hezká vyhlídka.“

Chornoi přikývla. „Ve slunečním světle je to překrásné, ale tolik času nemáme.“ Ukázala. „Tak tohle je Místo-vítání-slunce.“

Několik stop před nimi se ze země zvedaly kamenné stupně. Asi třicet stop od nich se proti nebi černala velká kamenná tabule. Chornoi vytáhla z rukávu malou baterku a posvítla, na balvan. V jejím světle uviděli, že kámen byl uměle zploštěný a vyrovnaný a pak do něj bylo vytesáno osm hlubokých žlábků. První, čtvrtý a osmý byly hlubší.

„Šaman sem přichází každé ráno, aby přivítal slunce,“ vysvětlila Chornoi. „Střídají se při tom. Je to náboženský rituál, ale má i praktický účel - každé ráno šaman, který má zrovna službu, kontroluje, nakolik se slunce blíží jednomu z hlubokých zářezů. Střední označuje rovnodennost. Rok tady má šestnáct měsíců - dva měsíce oběhnou za rok kolem planety osmkrát a střídavě určují kalendářní měsíce. Myslím, že ten první zářez je zimní slunovrat. Tam slunce začíná a pohybuje se přes střední zářez podzimní rovnodennosti až k osmému zářezu letního slunovratu, pak se vrací přes střední zářez jarní rovnodennosti zpátky k prvnímu zářezu zimního slunovratu a tak pořád dokola.“

„Takže vědí, kdy mají oslavovat Silvestr,“ podotkl Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Chornoi přikývla. „Patří to k úkolům šamana Purpurového kmene. Když se slunce dostane ke čtvrtému zářezu, jde a oznámí všem, aby sázeli a seli. Když dosáhne osmý zářez, oznámí jim, že mají slavit.“

„Sen noci svatojánské?“

„Můžeš tomu tak říkat,“ odpověděla Chornoi kysele. „Pak se slunce začne vracet a když se znovu dotkne čtvrtého zářezu, šaman oznámí kmenu, aby se připravil na sklizeň.“

„Pak přijdou vánoce a celá ta věc začne znovu od začátku.“ Yorick poklekl ke kamenné desce. „Mohla byste mi posvítit tady dolů, slečno?“

„Jistě. Ale říkej mi Chornoi, ano? Ted' jsme partáci.“

Světlo sklouzlo po hrubém kamenném povrchu a zastavilo se u spodního zářezu. Yorick po něm přešel prstem a ukázal na temnější skvrnu.

Všichni ho mlčky sledovali.

Pak Yorick našel další skvrnu a potom ještě jednu.

„Krev,“ řekl Rod tiše.

„Nejsem vybaven na chemickou analýzu,“ zamumlal Yorick, „ale myslím, že je to zatraceně pravděpodobné. Chcete si to také prohlédnout, slečno Chornoi?“

„Alespoň nějaké zlepšení,“ zabručela dívka. Pak zakroužila světlem baterky kolem místa nálezu. Tráva dosahovala do výše asi tak tři palců.

„Vypadá to, že to tu pravidelně udržují sekačkou,“ zabručel Yorick, „ale to je asi tak všechno, co jsem schopen vypátrat.“

Rod přikývl. „Žádné stopy po boji. Kdokoliv byl tím vrahem, pracoval pozoruhodně čistě.“

„Až nelidsky,“ přisvědčil Yorick.

„Ne tak docela.“ Chornoi sevřela rty. „Někteří z mých kolegů dokázali pracovat velice efektivně. Ani já jsem nebyla zrovna nejhorší.“

Yorick vzhlédl. „Ale krev na balvanu dokazuje, že se Wolmařan setkal se svým vrahem ve chvíli, kdy kontroloval polohu slunce.“

Rod se zamračil. „Jo. No a co... Hrome!“

„Správně.“ Yorick přikývl. „Kdo chodil na Místo-vítání-slunce, aby přivítal slunce?“

„Šaman,“ vydechla Chornoi.

„Ale žádný šaman přece nechybí,“ namítl Rod.

„No a?“ Yorick pokrčil rameny. „Žádný z *Wolmařanů* nechybí. Tak proč by to nemohl být šaman, kdo nechybí, místo obyčejného bojovníka?“

„A co víc,“ přisadila si Chornoi, „proč by to nemohl být Hwun? Koneckonců, je přece šamanem Purpurového kmene, a ti sídlí nejbliže.“

„Klidně mohl, až na to, že Hwun je naživu až až. Víc, než je mi milé.“ Rod se zamračil. „Jak to, že je Hwun hlavním náčelníkem, když už je purpurovým šamanem? Už jsem slyšel o kumulaci funkcí, ale není tohle poněkud neobvyklé?“

„Ani ne.“ Chornoi zavrtěla hlavou. „Wolmařanská vláda je striktně demokratická, majore - velice striktně. Prostě se posadí kolem ohně a diskutují, kdo bude náčelník. A když se na někom shodne většina, tak ho prostě vyhlásí za náčelníka. Každý klan to tak dělá - a jakmile si jednou svého vůdce zvolí, stojí si za ním. A ti, kteří náčelníka volí, jsou čelní představitelé klanů.“

Yorick přikývl. „Což znamená, že se hlavním náčelníkem stane jeden z klanových předáků.“

Chornoi se na něj zamračila. „Ty máš s tímhle způsobem nějaké zkušenosti?“

„Sám jsem býval náčelníkem. A taková kmenová schůze se konala, i když se radili, jak lépe bojovat proti vojákům?“

„Ty jsi od fochu. Ale máš pravdu - tehdy se konalo celonárodní shromáždění. Všechny kmeny se radily o společném postupu.“

„To dává smysl,“ přikývl Yorick. „Koneckonců, bylo to pravděpodobně poprvé v historii, kdy se jim naskytla příležitost bojovat proti někomu jinému než mezi sebou navzájem.“

Gwen se zachvěla. „Musí snad muži věčně bojovat?“

„Jistě. Jak jinak by si nás naše dámy všimly?“ Yorick se obrátil zpátky k Chornoi. „A bylo to zároveň poprvé, kdy se spojili za společným cílem, že?“

Chornoi se na něj zamyšleně podívala a pak pomalu přikývla. „Jo. Předtím neustále bojovali mezi sebou, přesně tak, jak jsi říkal.“

Yorick spokojeně přikývl. „Všechno zlé je k něčemu dobré.“

„Ano, těm ubohým divochům se alespoň dostalo civilizace.“ V očích se mu zablesklo. „Unifikace mi vždycky připadala fascinující.“

Něco v jeho hlase Chornoi přimělo, aby si ho pátravě změřila. „Nemyl se, majore. To Wolmařané přišli s tím, že by se měli spojit, aby nás porazili, ne kolonisté. Pouhý sňatek z rozumu, to je vše.“

„A takové spojení bývají většinou velice křehké - tady je však Shacklar a Cholly, kteří se ho ustavičně snaží posilovat.“

„Ano, samozřejmě, že je to naprosto úmyslné - a Shacklarovi se přirozeně hodí mít národního vůdce, se kterým může jednat. Ale *oni* si vybrali Hwuna, ne on.“

„Na národním sněmu?“

Chornoi přikývla. „Byl to sněm náčelníků kmenů, takže samozřejmě museli vybrat jednoho ze svého středu. A tak se náčelník Purpurového kmene Hwun stal náčelníkem všech Wolmařanů.“

„To dává smysl.“ Rod přikývl. „Ale proč zvolili šamana namísto generála - promiňte, 'válečného náčelníka'? Chci říct, jak dobrý taktik může být z lidového léčitele?“

Chornoi potřásla hlavou. „Léčení je jen část toho všeho, majore, pouze jeden aspekt jeho činnosti. Jeho hlavní funkce je duchovní. On je svatý muž.“

Rod se otřásl. „To se mi vůbec nelíbí. Náboženství a politika - to je velice nešťastná kombinace.“

„Ale velice užitečná, když se pokoušíš udržet všechny frakce svého lidu pohromadě,“ namítla Chornoi. „A to je hlavní Hwunova starost. Co se týkalo válčení, když šli do boje, stanovil každému kmeni jednoho generála. Ti si vzali na starost taktiku - on měl zase poslední slovo co se týkalo strategie.“

„Hezké.“ Rod se zamračil. „Na můj vkus až příliš efektivní.“

„Ale ti, kteří ho zvolili, ho mohou okamžité povolat k zodpovědnosti,“ poukázal Yorick.

Chornoi na něj podrážděně pohlédla. „To je vlastně pravda. Jak to víš?“

„Když se člověk setká s jednou takovou civilizací, je to jako by je znal všechny,“ opáčil Yorick. „Neplatí to samozřejmě doslova, ale mají jisté rysy, které jsou společné. Vláda společenskou úmluvou je jedním z nich a okamžité povolání k zodpovědnosti k tomu patří.“

„Okamžité, ano - nebo přinejmenším možné. Alespoň někdy. Vlastně je celkem pravděpodobné, že se k něčemu takovému zrovna schyluje.“

Yorick zavrtěl hlavou. „Měla bys to vědět lépe než já, ale mně se to příliš pravděpodobné nezdá. Na tomto stupni civilizace je pojem záludné vraždy neznámý. Pokud má někdo v úmyslu vyzvat hlavu kmene na souboj, prostě to udělá. Čím víc důvtipu přitom prokáže, tím lepší z něho bude vůdce.“

Rod přikývl. „To zní logicky. Kromě toho, řekla jsi to sama, Chornoi - někteří z tvých kolegů jsou až nelidsky efektivní. Tohle byla tak čistá práce, že bys na ni mohla nalepit štítek 'profesionál'.“

Pomalu přikývla. „Ano. A navíc pravděpodobně dobře ozbrojený.“

Rod se zamračil. „Ale blaster přece nepoužil? Pokud by ho použil, nebyla by tady krev.“

Chornoi zavrtěla hlavou. „Profesionál by ho nepoužil určitě, majore. Došlo k tomu krátce před úsvitem, ne? Blasterový paprsek by byl vidět. Navíc by mohl způsobit požár, a pak by se lidé začali *skutečně* zajímat.“ Pokrčila rameny. „Staré zbraně jsou někdy nejlepší.“

„Tak či tak, jedna věc je jistá.“ Yorick vstal a oprášil si ruce. „Tuhle vraždu nespáchal žádný Wolmařan. Já vím, dokážou být velice entuziastičtí a věřím, že i zruční, ale když přijde na lámání chleba - když jde o to zabít člověka, řekl bych, že se zachovávají jako obyčejní amatéři.“ Kývl hlavou k Chornoi. „Tohle udělal voják - a voják vycvičený pro boj v komandu.“

„Pravděpodobně.“ Chornoi se zadívala na černé skvrny na kameni. „Ale nevylučujte Wolmařany příliš rychle. Od chvíle, kdy začali bojovat proti vojenským vězňům, se z nich stali velice schopní válečníci. Velice schopní - a od doby, kdy se vlády ujal Shacklar a došlo k dohodě, se naučili docela dobře zacházet i s blastery.“

„Nechápu,“ zamumlala Gwen. „Proč dal Wolmařanům svoje zbraně, když právě ty znamenaly pro jeho lidi velkou výhodu?“

Chornoi pokrčila rameny. „Vypadá to, jako by soudil, že pokud dojde k válce, budou kolonisté tak jako tak nakonec smeteni, Wolmařanů je proti nám obrovská přesila a naše jediná *skutečná* naděje na přežití je vycházet s nimi v dobrém.“

„A jediný způsob, jak si to zajistit,“ navázal Rod, „je stmelit obě kultury v jedinou nedílnou společnost.“

Chornoi přikývla. „Přičemž ponechat vojákům výhodu blasterů by zrovna nepomohlo k upevnění důvěry Wolmařanů.“

„Možná ne.“ Yorick se rozhlédl. „Ale stejně mám pocit, že nám něco uniklo. Někde tady kolem bychom možná přece jen našli stopy po boji - nebo jiný důkaz, který v noci neuvidíme.“

„To je pravda,“ přikývl Rod. „S jedinou baterkou se musíme omezit na prohlídku toho, o čem jsme už věděli dopředu. Budeme muset počkat do rána, abychom si mohli udělat správnou představu o místě činu a účinně pátrat po stopách.“

„Jenže v tom je háček,“ namítl Yorick.

„Ano, můj pane,“ přidala se Gwen. „Ráno musíme být v guvernérově velké síni - hned za úsvitu.“

Rod pokrčil rameny. „No a co? Ven jsme se už dostali, ne?“

„Ano, ale za svou svobodu jsme se zaručili svou ctí.“

Chornoi vytřeštila oči. „O čem to, k sakru, mluví?“

„Chce říct, že nás Shacklar propustil, až když jsme mu slíbili, že se ráno zase vrátíme,“ vysvětlil Rod.

„Bylo by od nás nečestné, kdybychom se nevrátili.“

„Ano, jistě, ale tohle není Gramarye. Tady se na čest tak nehledí.“

Gwen se zatvářila zděšeně. A co bylo horší, Rod měl najednou pocit, že tomu sám nevěří. „No dobře, dobře! Tak se vrátíme zpátky do města! Stejně - uniknout z města je jedna věc, ale uniknout z planety je něco docela jiného.“

Gwen se zamračila. „Co je to 'planeta', můj pane?“

Chornoi na ni vytřeštila oči, ale Rod se jen zhluboka nadechl a řekl: „Podívej se. Planeta je svět. Víš, svět není plochý - je kulatý, jako míč.“

„To jistě ne!“ zvolala Gwen.

Rod pokrčil rameny. „No dobře, tak mi tedy nevěř - ale uvaž: na Gramarye jsme přišel v 'letící hvězdě' a při tom jsem si ji mohl prohlédnout z dálky. Viděl jsem, že je kulatá. Vážně, docela jako míč!“

„Má pravdu.“ Chornoi se zmateně zamračila. „Já jsem taky viděla několik planet z vesmírného prostoru a všechny byly kulaté. Takhle.“ Ukázala na menší měsíc, který visel na obloze. „To je něco jako *maličká* planeta. To slovo znamená 'poutník' a podívej se, jak měsíc putuje po obloze.“

„Ano.“ Gwen svažila čelo, pokoušejíc se vstřebat tu nezvyklou představu. „Ale pak se to týká i ostatních, ne? Hvězdy také putují.“

„Správně.“ Rod přikývl. „I ty jsou světy. Ale většina z nich jsou slunce - zrovna jako to, které nám dává světlo a teplo během dne.“

„Může to být pravda?“ vydechla Gwen s očima rozšířenýma úžasem. „Ne, to jistě ne! Vždyť jsou to jen pouhé svítící body!“

„To proto, že jsou tak daleko,“ vysvětlila jí Chornoi.

„Ne, to nemůže být pravda.“ Gwen ji probodla pohledem. „To by musely být tak daleko, že...“ Zmlkla. Její mysl se marně pokoušela najít přírůstek, jak daleko by musely být.

Chornoi pomalu přikývla. „Ano, paní. Právě tak daleko jsou. Tak daleko, že světlu trvá několik let, než sem doletí.“

„Ale jak je to možné?“ zeptala se Gwen, třepe očima z Roda na Chornoi a zase zpátky. „Jak to, že světlo potřebuje čas, aby se někam dostalo?“

„Protože - putuje,“ odpověděl Rod. „Věř mi, zlato - neexistuje jednoduchý způsob, jak to dokázat. Tedy dá se to dokázat, ale je to velice složité. Světlo putuje rychlostí 186 282 mil za vteřinu. To je zhruba šest bilionů mil za rok.“ Gwenin pohled se rozostřil a Rod zavrtěl hlavou. „Nezkoušej to, má drahá. Tak velkou vzdálenost si nedokáže nikdo představit - není to možné. Ale když se o to budeme pokoušet, může se nás zmocnit děs.“ Obrátil se k Chornoi. „Nejbližší zdejší hvězda - asi není zrovna vidět, že ne?“

„Ale ano. Je to třetí hvězda v hlavní 'Blasteru' - to je místní název tamhletoho souhvězdí.“ Chornoi přistoupila ke Gwen a ukázala. „Vidíš těch šest hvězd, které vytváří zhruba rovnoběžník - však víš, zkosený obdélník.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Gwen se podívala podél její ruky. „Ano, vidím je.“

„Fajn, tak to je pažba. A ty čtyři hvězdy v radě nad nimi? To je hlaveň. Třetí hvězda od konce je náš nejbližší soused.“ Chornoi pokrčila rameny. „Vlastně ani neznám její skutečné jméno - jenom katalogové číslo. Vojáci jí říkají 'Holka od vedle'.“

„Jak je daleko?“ zeptal se Rod.

„Necelých sedm světelných let.“

„To znamená...“ Gwen polkla, „...že hvězda, kterou vidím, není doopravdy hvězdou? Že je to jen světlo, které plálo před sedmi lety?“

„Přesně tak.“ Rod energicky přikývl. „Nevidíme to, co je, ale to, co bylo před několika lety. *Velice* správně, má drahá. Podle toho, co víme, plane stále - ale jistě to budeme vědět až za sedm let.“ V duchu žasl nad rychlostí Gwenina chápání.

Jeho žena mlčky hleděla na oblohu, ztracena v nesmírnosti právě předestřených představ.

„A planety,“ pokračoval Rod, „krouží pořád dokola kolem svého slunce po kruhových, trochu zploštělých dráhách.“

Gwen sebou trhla a užasle se na něj podívala. „Ne - slunce přece krouží kolem země! Každý den vidím, jak putuje po nebi!“

Rod zavrtěl hlavou. „To jen tak vypadá. Doopravdy se točí země.“ Luskł prsty. „Kolem a dokola, jako dětský vlček. Zkus si to představit - když se začneš točit, budeš mít pocit, že se Yorick, který klidně stojí, točí kolem tebe, ne?“

Gwen se podívala na Yoricka a pak se pomalu začala otáčet. Po několika obrazech řekla: „Je to tak.“ Zastavila a podívala se na Roda. „Ale jak z pouhého pohledu poznám jestli se točí on, nebo já?“

Rod zatajil dech. Věděl, že je Gwen inteligentní, ale udivovalo ho, s jakou rychlostí její mysl přicházela na ty správné otázky. Hleděl na ni, ohromen jejími mentálními skoky. Pak se slabě usmál. „Musíš si vzít na pomoc jiné metody, má drahá. Když se například díváme telesk... ehm, *zblízka* na ostatní planety, vidíme, jak kolem nich obíhají jejich měsíce. To vysvětluje, proč náš měsíc putuje tak, jak putuje - prostě se kolem nás otáčí. A z toho lze odvodit i to, že se my otáčíme kolem našeho slunce, zvláště když víme, že je o pořádný kus větší než celá naše planeta.“ Pokrčil rameny. „A čím je něco větší, tím větší to má přitažlivost.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Po dlouhý okamžik na něj mlčky hleděla a pak řekla pomalu: „A to je důvod, proč budeme mít takové velké problémy s opuštěním téhle planety?“

Rod zalapal po dechu. Pak se zhluboka nadechl a řekl: „Ano. I planety mají svou přitažlivost, která zabraňuje věcem na nich uniknout stejně, jako slunce zabraňuje uniknout planetám.“

„Proč tedy planety nepadnou na slunce?“

„Protože se pohybují příliš rychle. Jako...“ Záblesk inspirace. „Jako ty, když se pokoušíš chytit Geoffreya. Držíš ho, ale je příliš rychlý, takže si ho nemůžeš přitáhnout k sobě. Na druhé straně ho ale držíš dost pevně na to, aby nemohl uletět pryč, takže nakonec setrvává na délku tvé paže od tebe. Teď si představ, že by odmítl zastavit a kroužil by stále stejnou rychlostí kolem tebe. A podle stejného principu fungují planety. Samozřejmě, z hlediska pozorovatelů na planetě vypadá to přitahování jako padání. Sílu, která ho způsobuje, nazýváme gravitace. Planeta jejím prostřednictvím přitahuje předměty - takhle.“ Přitáhl si ji k sobě a objal ji. „Proto není snadné se z ní dostat.“

Gwen se usmála a zamrkala. „Neměly by pak ale i předměty přitahovat planetu?“

„Učíš se rychle, co? Ano, předměty mají taky svou přitažlivost, ale ta je velice slabá, protože jsou tak malé. Ty a já se velikostí zase tolik nelišíme.“

„Ne,“ zamumlala, „dokonale se k sobě hodíme.“

Roda právě definitivně přešla chuť pokračovat ve výkladu, ale kolem byli lidé. „Správně. Tvoje původní otázka byla, proč je pro předmět tak těžké dostat se z vlivu planety?“

Usmála se na něj. „Proč by si měl něco takového přát?“

„Mne samotného žádný dobrý důvod nenapadá,“ připustil Rod. „Ale řekněme, že tomu tak je, a vyzkoušíme si to.“

„Jak si přeješ,“ povzdechla si Gwen a zatahala.

Trochu její ruku uvolnil a nechal ji, aby se vzdálila o několik palců. „Vidíš - musela bys táhnout *opravdu* silně, aby ses ode mne dostala. A tak se lidé dostávají z planet - v létajících lodích, které vyvíjejí opravdu silný tah.“

„Nazývají se kosmické lodě,“ dodal Yorick. „Nenech ho, aby s tebou mluvil jako s dítětem, madam.“

„Dám si na to pozor,“ odsekla Gwen trochu kysele.

„Ta loď,“ pokračoval Rod, „musí mít silný tah, aby dosáhla velké rychlosti - říká se jí 'úniková rychlost'. A když dosáhneš únikové rychlosti.“ pustil ji tak náhle, že se zapotácela „...unikneš z vlivu přitažlivosti planety. A jediné tímto způsobem se odsud můžeme dostat. Chápeš?“

„Samozřejmě.“ Vrátila se k němu, prsty si pročísala vlasy a v očích jí zaplály bojovné plamínky. „Ale nemohli bychom takové rychlosti dosáhnout, můj pane? Spojenými silami?“

Rod mimovolně ucouvl. Chvilku mu trvalo než si uvědomil, že Gwen mluví o telekinezi. „No...“

Ale Yorick je pozoroval s rostoucí netrpělivostí. „Ehm, majore - madam - neproved'te něco ukvapeného.“

„Dáme si pozor,“ ujistil ho Rod: „Možná bychom to dokázali, kdybychom se opravdu snažili, má drahá - ale je tu ještě jeden drobný problém.“ Delikátně si odkášlal a podíval se ke hvězdám. „Víš, my nejsme to jediné, co planeta vězní. Drží také vzduch, který dýcháme.“

Gwen vytřeštila oči.

„Po zhruba dvaceti mílích směrem nahoru,“ ukázal Rod, „se dostaneš ven z atmosféry. Dál je jen prázdnota bez sebemenšího závanu, nebo jen nádechu svěžího vzduchu - nebo čehokoliv jiného, když už je o tom řeč. Proto Chornoi říkala, že viděla planetu z prostoru - tam nahoře opravdu není nic než prázdny prostor.“

Gwen pomalu zvedla oči zpátky ke hvězdám. „Tolik prázdnoty mezi nimi... Ale jak tam může mezi nimi být 'prostor', když říkáš, že tam není vůbec nic. 'Prostor' je nic?“

Rod zavrtěl hlavou. „Vzduch je hmotná látka, stejně jako voda - jen lehčí, ne tak hustá. Pokrývá celý povrch planety ale jen proto, že ho tam drží gravitace. Čím víc se od povrchu vzdaluješ, tím slabší je její přitažlivost, až nakonec neudrží vůbec nic. A když se to stane, zůstane jen prázdny prostor, kterému říkáme 'vakuum'. To znamená, že tam není ani nic k dýchání - kdybychom se tam dostali, má drahá, moc dlouho bychom nevydrželi.“

Gwen pomalu sklonila hlavu, ale odraz hvězd v jejich očích zůstal. „To je úžasné,“ vydechla. „Ano, v tomto ohledu se budu muset spolehnout na tvá slova, můj pane. Ale spoléhám i, že společně nalezneme nějakou cestu odsud.“

Chornoi se znechuceně ušklíbla. „Nepřipadá ti pošetilé vkládat tolik naděje do muže?“

„Ne.“ Gwen se k ní s úsměvem obrátila a přitom vzala Roda za ruku. „A věřím, že se nikdy nezklamu.“

Bylo hezké vědět, že o něm smýšlí tak hřejivě, zvláště když Rodovi běhal z toho, čeho byl právě svědkem, mráz po zádech. Učila se tak rychle! Všechno, co slyšela, pochopila skoro okamžitě. A každá z těch věcí byla její kultuře naprosto cizí - přesto všemu správně porozuměla.

„Poslyšte, to je sice všechno moc pěkné - prostor, vakuum a únik,“ zabručela Chornoi, „ale pořád jsme nevyřešili dilema, jak si tohle místo prohlédnout za světla, když vy dva musíte být za úsvitu zpátky.“

„Myslím, že jsi to právě řekla naprosto jasně,“ ozval se Yorick. „Zůstává to na tobě nebo na mně. A pokud mi odpustíš můj mužský šovinismus...“

„Neodpustím,“ odsekla Chornoi. „Říkala jsem přece, že jsem u Wolmařanů nějaký čas žila. Mně se nic stát nemůže, věřte mi - zvláště když jsem se nikdy netajila tím, že kolonisty nenávidím až do morku kostí. Když to Wolmařané zjistili, začali se o mne zajímat - ale ne tak, jak si myslíte, to ne. Mají své vlastní představy o ideálech krásy a já je nenaplňuji.“

Rod se kousl do jazyku.

„Spíš si mne pěstovali jako možného spojence se Shacklarovým táborem. Ne že bych kdy zrazovala vojáky...“ Přes Chorniin obličej přeběhl stín. „...doufám. A ještě víc doufám, že mě na to nějakým velice nepříjemným způsobem jednou neupozorní... Ale to teď není důležité!“ Narovнала se a v očích se jí zablesklo. „Hlavní je, že pokud se vrátíte do města, budu v bezpečí.“

„Zvláštní, jak ta diplomacie funguje,“ řekl Rod zamračeně. „Z jejich strany, myslím. Moderní vláda se většinou neslučuje s představami nevzdělaných primitivů.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Shacklar a Cholly dělají, co umí, aby je vzdělali, to mi můžeš věřit,“ odsekla Chornoi. „Chollyho obchodníci jsou ve skutečnosti převlečení učitelé.“

„Ach!“ Rody prudce zvedl hlavu. Několik faktů se v jeho mozku najednou srazilo a výsledkem bylo poznání. „Tak proto vydělává na prodeji léků tak málo.“

Chornoi přikývla. „Tak nějak. Jeho prodavači udržují nízké ceny a vysoké mzdy, takže k nim Wolmařané rádi chodí, aby si s nimi popovídali. Odvádějí dobrou práci v šíření vzdělání mezi domorodci – a zahrnují v tom i společenské vědy. Začínají při tom u Machiavelliho.“

Rod si všiml, že Yorick otevírá ústa, a rychle řekl: „Takže jim nejsou neznámy zákonitosti technologické civilizace - včetně dýky v zádech.“

„A spousty jiných věcí, které bys asi nečekal, že budou znát. Ale tak už to při rozšiřování obzorů chodí.“

„A spadá do toho i ochrana potencionálních spojenců?“

„Ano, pokud budou platit dohody, a ty budou platit nejméně do zakončení soudního procesu.“

„Takže se sem vrátíš?“

Chornoi přikývla. „Prohlédnu si to tady hned jak vyjde slunce. Krátce po úsvitu už budu zase zpátky ve městě. Pokud přijdu příliš pozdě na to, abych vás zastihla ještě před soudní síní, půjdu dovnitř.“ Její úsměv ztuhl. „Vrátím se, nebojte se. Vrátím se. Vy už teď ale jděte... Na co čekáte? Tak jděte už! Jděte!“

Pomalu se obrátili a začali scházet po úbočí kopce.

„Opravdu věříte, že se jí tady nemůže nic stát?“ zeptala se Gwen.

Yorick pokrčil rameny. „Nevím - jsou to divoši, třebaže syntetičtí. Co si myslíš ty, majore?“

„Myslím si, že jsou to především muži,“ odpověděl Rod. „A taky si myslím, že Chornoi dobře ví, nakolik je žena - navzdory těm jejím řečem o různých ideálech krásy.“

„To je pravda,“ přikývla Gwen, „a já nepochybuji, že si dokáže omotat kolem prstu kteréhokoliv bojovníka, jenž by se k ní přiblížil.“

„A kdyby nechtěl poslouchat, vypořádá se s ním jiným způsobem.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Asi ano,“ připustil Yorick. „Koneckonců, je přece profesionálka.“

Gwen se obrátila, aby se za ní naposledy podívala - a strnula s ústy dokořán.

Yorick a Rod se rychle otočili.

Chornoi stála na vrcholku kopce, nahá, lesknoucí se ve světle měsíce. Zatímco se na ni dívali, vzala něco do dlaně a začala si tím třít kůži na ruce. Její pokožka potemněla.

„Tělové barvy,“ zamumlal Yorick. „Vsadím se, že je to purpurová.“

„A já se vsadím, že zítra to budeme vědět jistě.“ Rod se odvrátil a potřásl hlavou. „Pojďme, vojáci. Nějak mám pocit, že bude v pořádku.“

„A rtuť řekla vodě: 'Promiň mi mou hustotu.'“ Yorickův pohled těkal od Roda na Gwen a zase zpátky. „Ale pokud se to dalo udělat takhle, tak proč potom to extempore se strážným cestou ven?“

„Protože Chornoi nemá tušení, že jsme čarodějové.“ Gwen sevřela ještě pevněji obě Yorickovy ruce.

„Jo - ty víš, kdo jsme,“ připomněl mu Rod, „ale Chornoi v ESP pravděpodobně vůbec nevěří, natož aby byla připravena na setkání s jeho projevy.“

„Chápu,“ přikývl Yorick. „Nesmíme tu ubohou dívku vystrašit, co? Koneckonců, mohla by se taky rozhodnout, že patří k druhé straně.“

„No, to, že nám sama od sebe nabídla svou pomoc ve chvíli nejtěžší, *byla* pořádná náhoda...“

„Jasně. Rozumím. Dovedu být chápavý, když chce.“

„Jistěže ano, a v mnoha ohledech,“ ujistila ho Gwen.

„Všichni máme své slepé skvrny,“ přisvědčil Rod. „Ale mezi námi spiklenci - opravdu si myslíte, že Chornoi zjistí něco víc, než už víme?“

Yorick pokrčil rameny. „Těžko říct. Já osobně si nemyslím, že na místě činu zůstaly nějaké důkazy, ale jeden nikdy neví, že?“

„Pravda, pravda.“ Rod soustředěně hleděl na vrchol zdi. „Na druhé straně, bylo očividné, že se chystá vyslechnout některého Wolmařana.“

„Já bych si vsadil na Hwuna,“ nadhodil Yorick. „A taky bych si vsadil, že za něj zítra ráno bude muset při vítání slunce někdo zaskočit.“

Rod se otrásl. „Z toho chlapa mi naskakuje husí kůže.“

„Opravdu je značně chladný,“ přisvědčila Gwen.

„U představitele gestaletkultury by to jeden nečekal, co?“ řekl Yorick. „Nejsou to tak docela lidé, víte?“

„Od tebe to sedí,“ zavrčel Rod.

„Chceš si začínat s rasovou segregací?“ naježil se Yorick. „Kromě toho, i kdyby byl pan Sněhulák, vsaďte se, že z něj Chornoi dostane všechno, co ví. V některých ohledech jsou všichni chlapi stejní.“

„Vím, jak to myslíš,“ přikývl Rod, „a nepochyboval jsem o tom ani na sekundu. Jenže se obávám, že z něj nebude mít pořádně co dostávat.“

„Pravda, pravda.“ Yorick se zadíval ke Zdi. „Ta nejdůležitější informace pravděpodobně bude tam - jen kdybychom věděli, jak ji hledat. Teď mne napadlo, majore, madam - kdo kromě vás dvou mohl mít zájem na smrti nějakého Wolmařana?“

„Tak za prvé, my nemáme zájem na ničím smrti,“ odsekl Rod. „Ale odpověď je nasnadě: VETA... nebo ANTI.“

„Nebo obě dvě,“ zavrčel Yorick.

„Prostě někdo z budoucnosti. Pokusili se zavraždit Gwen a mne, a když se ukázalo, že by se jim to nemuselo vyplatit, alespoň nás unesli v čase.“

„A docela úspěšně. Chci říct, bez pomoci by byly vaše šance na návrat velice blízké nule.“

„Nikoliv! Jsem si jistá, že bychom se dříve nebo později vrátili do doby, kam patříme,“ namítla Gwen. „Nejjednodušší způsob, jak to udělat, by bylo pět set let počkat...“

„Což je tak trochu problém, jak snad uznáš sama. Tou dobou byste byli už pár století po smrti a v takovém stavu si člověk moc

švandy neužije. Ale moje otázka zní, proč vás odeslali zrovna do tohoto času a místa.“

„Wolmar.“ Rod se zamračil. „Právě po převratu PASTi.“ Jeho oči se upřely do dále a pohled se mu rozostřil. „Dobrá otázka...“

„A podle toho, jak jsi ji položil, nepochybuji, že na ni znáš odpověď.“

Yorick si úkosem změřil Gwen. „Kde jsi přišel k *takové* ženě, majore?“

„Šťastná náhoda, řekl bych... Tak jak zní odpověď?“

„Chtějí si usnadnit svůj další pokus o vraždu.“ Yorick se zašklebil. „K tomu účelu jsou rané roky vlády PASTi ideální. Mezihvězdná totalitní vláda je zbrusu nová, v plné síle a po převratu jí zůstala spousta agentů, kteří se ještě nestačili zařadit do tajných policí na jednotlivých planetách.“

Rod přikývl. „Ano... to jim opravdu skýtá nemalé výhody... Ale proč jedna z okrajových planet? Proč ne Terra?“

„Příliš mnoho problémů se zatajováním pokusu o vraždu.“ Yorick zavrtěl hlavou. „Příliš mnoho svědků.“

„Jistě, ale je to pro ně překážka?“

„To je to,“ odpověděl Yorick tajemně. „Ale jsou tady i jiné důvody. Je tam i příliš mnoho lidí, mezi kterými byste se mohli schovat. A oni už vědí, že podceňovat vás není radno.“

„To je pravda,“ připustil Rod skromně. „Zato tady na prérí se hned tak neschováme, že?“

„Ani ve městě ne,“ přikývl Yorick. „Je příliš malé.“

„Jenže o vraždu se už pokusili,“ namítla Gwen, „a nevyšlo jim to. Neměly by teď přijít na řadu rafinovanější způsoby?“

„Například jako obvinít nás z úkladné vraždy?“ Rod přikývl. „Ano, myslím, že jsi to trefila, má drahá.“

„Hezky legálně vynesení trest smrti by jejich účelům vyhovoval dokonale,“ zamyslel se Yorick, „zvláště když jsou ve hře divoši, kteří spolehlivě zmaří případně humánní alternativy, jako je třeba doživotí.“

Rod si odfrkl.

„Když to říkáš ty,“ opáčil Yorick vlídně. „Ale lepší teorii ze mě už nedostaneš. Napadají tě snad jiní kandidáti, majore? Kdo jiný by mohl chtít zinscenovat tu hezkou malou vraždičku?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod se zamračil a upřeně se zadíval ke zdi. „Shacklar,“ řekl nakonec.

Po ochozu pomalu přecházela hlídka.

Zastavili se a bez hnutí ji pozorovali, dokud nezmizela za ohybem zdi.

Rod zasyčel: „Ted’!“ a zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit na pocit lehkosti. Začal se vznášet vzhůru. Gwen na koštěti ho následovala. Pak začali zrychlovat; letěli stále rychleji a rychleji. Yorick ztěžka polkl a zat’al zuby.

Vznesli se nad zeď a klouzavým letem se snesli na druhé straně dolů; Yorick mezi nimi po celou dobu visel jako pytel hadrů. Sotva se jeho nohy dotkly země, vyškubl se, jako by jejich ruce byly z horkého železa. Otrásl se, několikrát zhluboka vydechl a pak se podíval na Roda. „Tak! Proč podezíráš generála Shacklara?“

„Promluvíme si o tom, až se dostaneme trochu dále od Zdi.“ Rod se nervózně ohlédl přes rameno. „Raději pojďme!“

Přeběhli asi padesát yardů otevřeného terénu a ukryli se ve stínu jakési budovy. Tam zůstali stát zády opření o zeď a lapali po dechu. „Koneckonců,“ vydechl po chvíli Yorick, „ta vražda může zničit vše, co Shacklar za posledních deset let vybudoval. Už se mu téměř podařilo obě zneprátelené strany spojit pod jedinou vládu. Proč by teď riskoval neúspěch?“

„Aby svou práci dokončil,“ zašklebil se Rod.

Yorick a Gwen na něj nechápavě třesli oči.

„Zamyslete se nad tím.“ Rod vypadal dokonale spokojený sám se sebou. „Gwen a já mu dáme dokonalou příležitost ustanovit tu jeho všeobjímající vládu. Jsme tady noví a nikomu nebude vadit, když nás vydá Wolmařanům. To Shacklarovi získá ze strany domorodců mnohem víc důvěry než cokoliv jiného, a časem to může vést právě k onomu kýženému spojení pod jedinou vládou. Základním předpokladem takové unie je právě spolurozhodování Wolmařanů a kolonistů, k němuž generál našim odsouzením učiní první jasně viditelný krok.“

„Až sem je to celkem logické,“ přikývl Yorick a našpulil rty. „Ale co když se něco zvrtné? Co kdyby se vám podařilo uprchnout nebo prokázat svou nevinu? Pak by měl na krku občanskou válku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Nemyslím,“ namítl Rod. „Naopak jsem přesvědčen, že by za současného stavu mohl klidně vynést i verdikt 'nevinní'. Zatím to vedl docela dobře. Obě strany se dokonce navzájem potřebují. Obě stojí o to, co ta druhá může nabídnout. Nemusel by udělat nic jiného než jim najít vhodnou záminku, aby na celou záležitost zapomněli.“

„Něco, čím by si zachovali tvář,“ řekl Yorick zamyšleně. „Už jsi pomýšlel na diplomatickou kariéru, majore?“

Rod otevřel ústa, ale Gwen byla zase rychlejší: „Pomýšlel a už se jí nějaký čas věnuje.“ Sklouzla očima z Roda na Yoricka. „Ale ani jeden z vás dosud nevysvětlil, proč nechybí žádný Wolmařan.“

Oba muži se na ni zaraženě podívali.

„Mám vám to říct já?“ Gwen se usmála. „Možná, že se Shacklarův zabiják sám přestrojí za Wolmařana.“

„Ano, to je docela dobře možné.“ Rod pomalu přikývl, oči upřené na Yoricka. „Vlastně by to tak patrně udělali i agenti z budoucnosti.“

Yorick rovněž přikývl. „Velice pravděpodobně, majore.“

„Tak.“ Gwen si založila ruce v bok a podívala se střídavě na oba muže. „Máme hned dvě schémata a každé z nich by mohlo posloužit svému účelu. Jak zjistíme, které z nich je to pravé, gentlemani?“

„Nebo jestli je správné alespoň jedno z nich.“ Rod pokrčil rameny. „Musíme získat víc informací.“

„O to jsme se přece právě pokoušeli, ne?“ připomenul Yorick.

„Kde jinde bychom se ještě mohli něco dozvědět, pánové?“

„Samozřejmě na místě, kam se lidé chodí vypovídat.“ Yorick se zašklebil. „Dal by sis něco k pití, majore?“

„Proč ne, ale...“ Rod si vyměnil pohled s Gwen. „Nemyslím, že by pro nás bylo příliš zdravé ukazovat se v Chollyho podniku.“

Yorick rozhodil rukama. „Takže je to zase na mně. No a co? Mám si stěžovat? Mám se trápit s tím, že mě ti zatracení vojáci budou patrně považovat za špiona? Ne! Mám se starat o slávu? Mám za to žádat vděčnost?“

„To přece děláš v jednom kuse! No dobře, tak ti tedy děkujeme, jsme ti vážně vděční! Jsi náš dobrodinec! Všude tě doporučíme! Co si mimochodem myslíš, že by ses mohl dozvědět?“

Yorick pokrčil rameny. „Kdybych to věděl, nemusel bych to zjišťovat. Co já vím - možná někdo začal náhle utrácet větší sumu

peněz. Pokud ano, můžeme hádat třikrát, kde je vzal? Nebo se třeba dozvím něco docela nepředvídatelného.“

Rod se zamyslel. „Možná. Ale pamatuj, všechno to jsou jen dohady. Kdo ví, třeba ten Wolmařan spáchal sebevraždu. Náš hypotetický vrah možná ani neexistuje.“

„Nestarej se, já už to dokážu posoudit - roztřídit informační plevel od zrna.“ Yorick ho obdařil zářivým úsměvem. „Tak já jdu mezi lidi do hospody, majore. Uvidíme se před úsvitem.“ Ještě mrkl na Gwen a pak zmizel do noci.

„Doufám, že ráno všechno uvidíme v lepším světle,“ podotkla Gwen.

„Přijde na to, jak to myslíš,“ opáčil Rod. „Co bys řekla tomu, kdybychom ho sledovali? Diskrétně, samozřejmě.“

„Jistě,“ přikývla Gwen. „Kdo může být diskrétnější než my dva?“

Rod jí nabídl rámě. Gwen se do něj zavěsila a oba se vydali za Yorickem, vedeni bezpečně jeho mentální stopou.

„Není to tady ale příliš riskantní, můj pane? Mohli bychom přece sedět v bezpečí v nějaké kůlně a poslouchat našimi myslmi.“

„Samozřejmě.“ Rod opatrně nahlédl přes okenní parapet do Chollyho hospody. „Ale nechtěl bych se připravit o zážitek sledovat toho diluviálního šprýmaře v akci. Kromě toho jsme za budovou a ještě k tomu ve stínu. Nikdo nás tu neuvidí. Sociální zařízení tady mají uvnitř.“

Ve výčepu se zatím Yorick pokoušel přivést řeč postupně na politiku.

„Na naše Wolmařanské bratry!“ Korpulentní desátník pozvedl svůj korbek k přípitku.

„A naše Wolmařanské sestry,“ přizvukoval mu vojín.

Jeho velitel pokrčil rameny. „Ty je můžeš brát jako sestry, jestli chceš. Co mě se týče, já dávám přednost intimnějším vztahům.“ Spiklenecky se zašklebil, ale postarší voják ho okřikl: „Raději si nech zajít chuť, lampasáku. Wolmařané si na vztahy, jak si je ty představuješ, nepotrpí. Jen to zkus, a než bys řekl švec, budeš stát před popravčí četou.“

Yorick to vzal jako narážku a pozvedl svou sklenici. „Ženská je ženská. Pokud já vím, má to ráda každá.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Jeho postřeh vyvolal chechot, který však neměl dlouhého trvání. Vojáci rozpačitě zmlkli a dívali se jeden na druhého. „Ty se tu moc nevyznáš, co?“ zeptal se ho seržant.

Yorick se zamračil a pokrčil rameny. „Poslední přišel, první si uríz ostudu. Tak na nás budou Wolmaňané naštvaní. A co má být?“

„Co má být, slyšíte ho!“ zavrčel jeden ze starších vojáků. „Hned je vidět, že jsi tu nebyl, když se doopravdy válčilo, kámo! Nemusel jsi táhnout proti těm jejich zatraceným oštěpům a dívat se, jak ti vyhřezávají střeva z panděra!“

„Nikdo ti neusekl ruku,“ zavrčel jiný veterán, „a nebudeš se muset po zbytek života dívat na mizernej pahýl!“

„A neslyšel jsi to jejich pekelné vytí za zády, zatímco jsi pelášil zpátky ke Zdi s dvanácti chlapy, když jsi jich měl předtím sto,“ přidal se prošedivělý seržant. „Oštěpy a šípy na nás přitom pršely ze všech stran!“

„Nepodceňuj je,“ zabručel jiný voják. „Když válčí, není s nimi žádná legrace.“

„A nejsou to žádní zbabělci,“ přizvukoval mu další. „Šíp nebo oštěp může zabít chlapa stejně jistě jako blasterový paprsek, kámo. A nemůžeš před nimi ani uhnout, když se jich na tebe sesypou mraky.“

„Kolik chlapů jsme ztratili?“ zabručel prošedivělá seržant do svého piva. „Tucet denně? Šedesát za týden? Sto?“

„A táhlo se to celé roky! Celé všivé roky!“ Zhruba čtyřicetiletý seržant udeřil svým korbelem o bar. „Nechtěl bych to zažít znova - za žádnou cenu ne!“

Rod s údivem poznal Thalera.

„V tom s tebou tedy souhlasím,“ pokýval hlavou prošedivělý seržant. „Jsou jisté ceny, které bych platil nerad.“

„Samozřejmě, že jsou,“ přisvědčil Thaler. „Ale na druhé straně jsou ceny, které stojí za to zaplatit!“ Rozhlédl se kolem sebe. „Co jsou to dva životy proti tisícům, které by stála další válka? Co jsou to dva životy, ptám se vás?“

Místnost ztichla. „Ano,“ řekl nakonec prošedivělý seržant, „ale ať se nám to líbí, nebo ne, zítra u soudu se z toho stejně vykroutí.“

„Jedině v případě, že jsou nevinní,“ vložil se do rozhovoru rychle Yorick. „No dobře, neznám Shacklara tak dlouho, jako vy - ale věřím v jeho spravedlivost.“

„Vinný nebo nevinný, koho to zajímá?“ obrátil se Thaler na Yoricka. „Pokud budou osvobozeni, Wolmařané se naštvou a pustí se do nás nanovo! A tentokrát má každý jejich chlap blaster!“

Kolem baru se zvedla vlna hlasité nevole. Postupně se však zase uklidnila.

Na chvíli. Pak někdo zvolal:

„Zabijme je!“

Následovalo překvapené ticho.

Pak se ozval jiný hlas: „Ano!“

„Ano, zabijme je!“

„Co jsou to dva životy proti tisícům?“

„Ano! Ráno dáme Wolmařanům jejich mrtvá těla a oni odejdou!“

Prošedivělý seržant se zamračil. „Ale jestli Shacklar zjistí...“

„Nebudeme kolem toho dělat žádný povyk,“ řekl Thaler a nevesele se usmál. „Když budou mrtví, stejně s tím už nikdo nic neudělá. Shacklar se možná rozčílí, ale neřekne nic.“

„Ale co když jsou nevinní!“ namítl Yorick.

„A co chlapi, kteří by zahynuli ve válce!“ odsekl Thaler. „Co jsou dva nevinní proti tisícům, kámo? Co?“

„Ale soud!“ vyhrkl Yorick. „Chcete je zabít bez soudu?“

„Ani je neznáme,“ zavrčel Thaler. „Nikdo z nás je nezná.“

Ozvalo se souhlasné mručení.

„Ale...“ Yorick na něj ukázal prstem. „Jestliže je takhle prodáme za mír, co uděláš, až někdo obviní *tebe*?“

„Srdce mi z toho vykrvácí!“ zapitvořil se prošedivělý seržant.

„Co je to s tebou, kámo? Ty snad *chceš* válku?“ Thaler si Yoricka přeměřil pohledem od hlavy k patě, jako by mu bral míru na rakev. „Jo, už to tak asi bude. Ještě sis k válce nepřičichl, co přítelíčku? Ty přímo dychtíš po krvi, je to tak?“

„Čerta nepřičichl!“ ohradil se Yorick. „Prožil jsem si svůj díl válčení než jsem se dostal sem - a že se jim říkalo 'policejní akce' na věci nic nemění!“

„Nevěřím ti ani slovo.“ Thaler sklouzl ze své židle a postavil se před neandrtálce. Z očí mu koukala krev. „Mně jako válečník nepřípadáš. Ale asi by se ti líbilo, kdybychom tady chcípali místo tebe!“

„Pojďme na ně!“ zařval někdo.

„Ano!“

„Ano, dojdeme si na ně!“

„Naservírujem jim je na podnosu!“

„Ano!“

„Teď se z toho nevyvlíkneš, přítelíčku.“ Thaler probodl Yoricka pohledem. „Buďto jdeš s námi, nebo je jasné, že jsi proti nám, že jsi zrádce celé kolonie!“

„S vámi?“ Yorick vytřeštil oči.

Pak seskočil ze své stoličky. „Udělám víc, než že jen půjdu s vámi! Viděl jsem ty dva, jak se ubytovávali! Vy půjdete se *mnou* a já vám ukážu, kde je najdete!“

Thaler se zarazil, ale pak se pomalu zašklebil.

„Pojďme!“ Yorick si proklestil cestu davem a zamířil ke dveřím.

Rod a Gwen si vyměnili rychlý, vyděšený pohled a pak se od budovy vzdálili nejvyšší možnou rychlostí.

Kam, můj pane? ozvaly se Gweniny myšlenky uvnitř Rodovy hlavy.

Kamkoliv, odpověděl Rod a horečnatě se rozhlédl kolem sebe. *Tam!* ukázal na dva velké prázdné sudy, ležící na bocích. *Skrč se!*

Gwen poslechla, přitáhla si k sobě své kostě a křečovitě zavřela oči. Rod zvedl sud a jemně ji přiklopil. Pak se skrčil vedle ní a soustředil se na druhý sud. Sud se pomalu zvedl a snesl se na něj. Uvolnili se a posadili se trochu pohodlněji, zády opření o stěny svých sudů. Oči měli stále zavřené - naslouchali teď svými myslmi a dívali se očima jednoho z méně inteligentních vojáků v davu.

Yorick vyběhl z hospody s lynčovacím davem za zády. „Pojďte! Ukážu vám místo, kde jsem je viděl naposledy!“

V Rodově hlavě se ozvaly Gweniny myšlenky: *Jak jen se mohl tak rychle obrátit proti nám?*

„Nevím,“ odpověděl Rod zachmuřeně. *Ale zrovna přemýšlím o tom, že bych si měl najít nového koníčka. Řekněme - vyřezávání...*

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Hluk davu slábl, ale uvnitř jejich myslí byl stále slyšitelný. Rozvášnění vojáci vyběhli do noci, pak zpomalili, jak z nich první vlna nadšení pomalu opadla. Rodovo médium se znechuceně otrásl - co tady vlastně dělá uprostřed noci...?

Pak se uprostřed vši té vřavy ozval Yorickův hlas: „Tamhle jsou! Rychle za nimi!“

Vojákovi se okamžitě vrátil jeho původní entuziasmus. Překypující vzrušením, vyjící krvežíznivostí rozběhl se se svými druhy. Několik minut uháněli potemnělými ulicemi. Vojákův dech se zrychlil; jeho plíce začaly lapat po vzduchu. Znovu začal uvažovat, co to kakra vlastně dělá.

Yorick zajechel: „Tamhle! Mezi těmi dvěma budovami! Viděl jsem je! Za nimi, rychle!“

Vzrušení znovu zásobilo vojákův krevní oběh dávkou adrenalinu a on se rozběhl za svými druhy, aby pokračoval ve štvanicí.

Běželi temnou ulicí dál a dál... a dál... a dál...

Rod se soustředil na svůj sud; když se zvedl, vstal a vysvobodil i svou ženu. Vyměnili si provinilý pohled.

„Jak jsme o něm mohli, pochybovat?“ zamumlala Gwen.

„Snadno - nikdy jsem nevěřil někomu, kdo je pořád tak žoviální. Ale mýlil jsem se - smrtelně jsem se mýlil.“

„'Smrtelně' snad ne!“

„Každopádně hloupě.“ Rod se kousl do rtu. „Co se to se mnou děje, když začínám pochybovat o svých skutečných přátelích?“

„Odvděčíme se mu,“ ujistila ho Gwen, „naší bezpečností.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Rod. „O to mu teď jde ze všeho nejvíc. A když o tom tak přemýšlím...“ Podíval se směrem k hospodě a v očích se mu zalesklo. „Vlastně nám uvolnil prostor, co říkáš?“

Gwen vytřeštila oči a pak se usmála. „No jistě, můj pane! Náš Yorick má za ušima.“

Rod přikývl. „To se mu musí nechat. Začínám už mít pořádnou žízeň. Půjdeme?“

„Jistě, přeješ-li si to, můj pane.“ Zavěsila se do něj.

„Koneckonců, všichni, kdo dychtili po naší krvi, už jsou pryč, že?“

S tím zamířili k hospodě.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

A vešli bezstarostně do Chollyho výčepu.

Cholly vzhlédl, aby se podíval, kdo to přichází, pak se podíval znovu a vytřeštil oči.

Půl tuctu štamgastů, kteří tam zůstali, se podívalo, co Chollyho tak vyvedlo z míry - a strnuli rovněž.

Cholly se vzpamatoval jako první a rychle začal leštit pult. „Vítám vás, pane a paní! Čím vám mohu posloužit?“

„Pintou piva.“ Rod se posadil k baru. Gwen se usadila vedle něj, lokty se opřela o okraj barového pultu - dokonalý obrázek nevinnosti. Rod se zešíroka usmál na ostatní hosty a ti ztěžka polkli, pokusili se o nanicovaté úsměvy a rychle zase ukryli své obličejy v korbelích.

Cholly před ně postavil dva zpěněné korbele a Rod soustředil svou pozornost na důležité věci života. Zhluboka se napil a spokojeně zafuněl. „Tak! Co je nového?“

Všichni hosté byli najednou velice zaneprázdněni svým pivem.

„Ehm,“ řekl Cholly rozpačitě, „nic zvláštního. Říká se, že se Wolmařané dali na pochod a postavili si tábor před Zdí, právě za hranicí dostřelu blasterů... Pár lidí dychtí po jejich krvi... Generál poslal pár svých důstojníků, aby vojákům připomněli, kde jsou jejich místa...“

Rod přikývl. „Jedním slovem - otrava, co?“

„Nuda,“ souhlasil Cholly. „V jednom kuse poslouchám nějaké fámy.“

„Když už jsme u těch fám...“ Rod pozvedl ukazováček. „Slyšel jste tu o Shacklarovi?“

Cholly překvapeně vzhlédl. „O generálovi? Co je s ním?“

Rod pokrčil rameny. „Připadá mi, že to všechno bere až moc klidně.“

„My ne,“ připomněl mu mladý voják.

Rod znovu pokrčil rameny. „Vaše věc. Je v krizích vždycky tak chladnokrevný?“

„Obvykle ano,“ odpověděl Cholly pomalu. „Naštve se, když nemůže najít svou devíticásou kočku, ale nic jiného ho zřejmě z míry vyvést nedokáže.“

„Devíticásou kočku?“ Rod se zamračil. „Myslel jsem, že jste říkal, že to tady postavil mimo zákon?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„To ano.“ Cholly se na něj upřeně zadíval. „Ale kdo by si dovolil zatknout generála guvernéra, co myslíte? *Quis ipsos custodies custodian*, mladý muži.“

„Kdo bude hlídat hlídače, myslíte?“ Rod přikývl. „Máte pravdu.“

„Na nikoho jiného by ji nepoužil bez ztraceně dobrého důvodu,“ uklidnil ho Cholly.

„Na nikoho jiného,“ opakoval Rod. „Dobře, s tím se dá souhlasit.“

„Ne že byste měl moc na výběr,“ zavrčel jeden z nečetných hostů.

„Ke všem byl vždycky spravedlivý,“ připomněl Cholly.

„Zbytečně spravedlivý,“ zavrčel host.

„A co dělá, dělá vždy pro dobro skoro všech, jak říkával Jeremy Bentham.“

Rodovi se to 'skoro' příliš nelíbilo. „Myslel jsem, že Benthamovým pravidlem bylo 'co největší dobro pro co největší počet lidí.“

„To je totéž jako skoro všech, ne?“

„Je to pravděpodobně lepší, než v co Bentham doufal,“ připustil Rod, „ale ruku do ohně bych za to stejně nedal.“

„Když to funguje,“ povzdechl si Cholly.

„To tedy funguje,“ zabručel prošedivělý veterán. „Co máme generála, daří se všem rok od roku o něco lépe.“

„Kromě Wolmařanů?“

„I Wolmařanům!“ Mladý voják vzrušeně vzhlédl. „Věřil byste tomu? On se vážně snaží, abychom se my vojáci spojili s těmi divochy! Natrvalo!“

„Proč bych tomu neměl věřit?“ podivil se Rod.

„Dnes je to samý skeptik,“ povzdechl si Cholly.

Rod se obrátil zpátky k němu. „Vsadím se, že mu tahle vražda udělala pořádnou čáru přes rozpočet.“

Chollyho pohled se rázem změnil na 'ostražitý'.

„Tomu nevěř!“ prohlásil mladý voják pevně a veterán se k němu souhlasně připojil: „On už najde způsob, jak z toho vytěžit dobro pro nás pro všechny.“

„Pro kolonisty i pro Wolmařany?“

„O tom nepochybujte!“ poradil mu starší muž.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Nebudu,“ odpověděl Rod měkce, „ani trošičku.“

„Takže jsme vás přesvědčili?“ zeptal se mladík.

„Naprosto,“ přikývl Rod.

Prošedivělý veterán na něj stále hleděl s nedůvěrou a Cholly jen obrátil oči k nebi, ale mladík se spokojeně zašklebil. „Fajn! To jsem sám rád.“ Dlaněmi obou rukou se opřel o barový pult a s hlasitým zafuněním sklouzl ze stoličky. „Co mě se týče, pokud sebou do čtvrt hodiny nesecknu na kavalec, nevzbudí mě ráno do služby ani střelba z děla.“

„Ráno?“ Rod nastražil uši. „Jak brzy? Chci říct, je přece teprve...“ Podíval se na hodiny nad barem „...dvacet pět nula nula... Huh?“

Mladý voják mrkl na Chollyho a trhl hlavou směrem k Rodovi. „On je tu nový, co?“

Čím to, že mladí tak milují mít navrch?

„Tady na Wolmaru má den šestadvacet hodin, kámo,“ informoval Roda. „Pokud zalehnu v pětadvacet nula nula, budu mít svých šest hodin spánku a pořád ještě stihnu naklusat na pátou do stráže.“

Rod se okázale otřásl. „Hrozná hodina. Poslyš, ...nevšiml sis náhodou včera večer, že by se někdo vykrádal ven za Zed?“

Mladík, který si nevšiml Chollyho zuřivých signálů, zavrtěl hlavou. „Nikoho kromě seržanta Thaler.“ Pozvedl svůj korbel k připitku. „Na tvoje zdraví, Cholly.“

„Na tvoje, Spare,“ povzdechl si barman.

Spar dopil zbytek piva a vykročil ke dveřím, utíraje si při tom ústa rukávem. Ještě jim zamával a byl pryč.

Rod se obrátil zpátky k Chollymu. „To je zvláštní. Thaler není obchodník, že ne?“

Cholly už už otevíral ústa, ale prošedivělý desátník ho předběhl. „Ne. Ne že by to něco znamenalo - obchodníci většinou vyrážejí dopoledne.“

„Ach,“ řekl Rod naprosto nevinným hlasem, „vážně?“

„Thaler je mimo veškeré podezření,“ varoval ho Cholly. „Shacklar mu bezvýhradně věří.“

„Ano,“ přisvědčil Rod tiše, „to je to, co mi dělá starosti.“

„Můj pane.“ Gwen mu položila ruku na rameno. „Myslím, že už jsi pro tuto noc vypil piva dost.“

„Hm?“ Rod se na ni překvapeně podíval. Pak zachytil výraz v jejím obličejí a řekl: „Ach!“ Obrátil svou pozornost k tomu, co se právě dělo před hospodou, a uslyšel vzteklé, rozmrzelé a žíznlivé myšlenky - lynčovací dav se vracel. „Aha, ano! Asi ano. Měli bychom jít.“ Rychle vypil zbytek piva ve svém korbeli a postavil ho na barový pult. „Připište mi to na účet, ano?“ Pak se zvedl, nabídl Gwen rámě a spolu s ní vykročil ke dveřím. „Díky za všechno,“ zavolal ještě přes rameno.

Cholly mu zamával. „Neztrácejte naději.“

Rod si pomyslel, v co asi, ale rozhodl se neptat. Jakmile vyšli ven, uskočili stranou a rozběhli se dozadu. Přikrčili se pod oknem, kde měli mezi sebou a krvežíznivým davem celou hospodu, oči i mysli nastražené. Rod po chvíli opatrně vykoukl přes parapet a Gwen ho vzápětí napodobila.

Dav se vlil dovnitř a rozpadl se na jednotlivé vojáky, kteří začali opět myslet jako lidé. „Zatraceně, kdybychom zůstali tady a pili, udělali bychom mnohem líp!“

„Kdybychom pátrali po vyhynulých družích, měli bychom nejspíš víc štěstí!“

„To mi připomíná, že když jsem šel posledně na ryby...“

„Mizerní čarodějové, to jsou!“ zabručel břichatý vojín a nasoukal se za bar.

„Čarodějové!“ ušklíbl se seržant Thaler. „Nic nadpřirozeného v tom není.“ Obrátil se k Yorickovi. „Vůbec nic nadpřirozeného! Jenom tenhle ptáček rád tahá tygra za ocas, co?“

„Kdo, já?“ Yorick zuřivě zavrtěl hlavou a ve tváři se mu objevil výraz uražené nevinnosti. „Teď se hrozně pletete, seržante.“

„Vážně?“ zapředl Thaler, sklouzl ze své židle a pomalým krokem se vydal k Yorickovi.

Neandrtálec si položil ruku na prsa. „Nikdy jsem netahal tygra za ocas, čestné slovo. To by ode mne přece bylo hloupé, nemyslíte? Takový tygr se může otočit a...“

„Drž tu svou zatracenou klapačku!“ vyštěkl Thaler. „Tentokrát se ti to nepodaří obrátit ve vtip!“ Popadl Yoricka za límec a přitáhl si ho těsně k sobě. „Jsi s nimi spolčený, co?“

Nejbližší vojáci překvapeně vzhledli. Pak se zamračili a ozvalo se zlostné mručení.

„Ráno jsem ho s nimi viděl!“ zavolal jeden voják.

„Ano, a bavili se spolu jako staří kumpáni!“

Thaler vytáhl z boty nůž a přidržel jeho špičku na Yorickově břichu. „Jestli hned nekápneš božskou, tak tě tímhle oholím. Jsi s nimi spolčený, co? Vodil jsi nás za nos, aby měli čas se ztratit!“

„Hej! Počkej! Nech toho!“ Yorick zamával rukama. „Poctivý soud! Žádám poctivý soud!“

„Ne,“ zavrčel starší desátník. „Přišel jsi o rozum? My to zařídíme sami. Chceme mrtvé vrahy, ne živé podezřelé!“

„Já nemluvíím o nich - ale o sobě!“

„K čemu by ti byl soud?“ odsekl Thaler. „Pokoušel ses jim dopomoci k útěku a tak na nás přivolat válku!“ Obrátil se k ostatním vojákům. „Je to zrádce! Zrádce kolonie a nás všech!“

„Ano!“ Vojáci se začali shlukovat kolem. „Co bys chtěl, abychom všichni pochcípali ve válce?“

„Ještě jsi asi nikdy neviděl, jak vypadá krev, co?“

„Ano! Ukážeme mu jeho vlastní!“

„Kdo tady má provaz?“

„Hej! Nechte toho! Vzdávám se!“ Yorick mával oběma rukama ve vzduchu jako by mazal tabuli. „Přiznávám se! Jsem vinen! Tak už toho nechte, hoši! “Zhluboka si povzdechl. „Dostali jste mě. Tak dobře. Všechno, jen ne provaz nebo nůž. Ukážu vám, kde se skrývají *doopravdy!*“

Venku si Rod a Gwen vyměnili vyděšené pohledy. Pak rychle vklouzli zpět pod sudy.

„Tudy!“ zařval Yorick a rozběhl se ke dveřím. Vojáci se překvapeně roztoustoupili a nechali ho projít.

Yorick vyběhl z hospody a zahulákal: „Tentokrát to bude napoprvé! Všichni za mnou! Hurá na čaroděje!“

Dav zajásal a rozběhl se za ním. Kolem dvou sudů zadusaly těžké boty aby krátce nato utichly v dáli.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Sudy se vznesly do výše. Rod a Gwen se postavili a Rod potřásl hlavou. „Tohle musím vidět. Prostě musím.“

„Ano.“ V Gweniných očích tancovala světylka. „Jak je asi převezte tentokrát?“

„Nevím, ale určitě něco vymyslí.“ Rod ji vzal za ruku. „Je to pozoruhodný muž. Možná, že nedokáže manipulovat se symboly - ale s lidmi mu to jde skvěle. Pojďme, nebo nám utečou!“

Neslyšně a lehkonozce se ponořili do noci.

K davu se dostali na dohled právě ve chvíli, když dobíhal na velké, otevřené náměstí. Za ním se proti nebi temně rýsovala Zed’.

Yorick davu pokynul, aby zastavil a pozvedl ruku. „Ticho!“ zařval z plných plic. „Už slyším, jak přicházejí! Zaútočíme ze zálohy!“

Všichni vojáci na okamžik ztuhli. Pak roztáli a s rychlostí chladného závanu větru zmizeli mezi plastikretovými budovami kolem náměstí.

Rod pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. *Ti chlapi jsou opravdu dobří!* pomyslel si ke Gwen. *Raději bychom měli být taky! Koneckonců nechceme přece, aby nás doopravdy našli, že ne?*

Jistěže ne! Gwen se slila se stíny. Ze tmy, která ji obklopovala, se ozvalo: *Můj pane? Půjdeš za mnou?*

Okamžik. Rod pozvedl ruku. *Proč promarnit jedinečnou příležitost? Pojďme - koukneme se, co se honí v hlavě seržantu Thalerovi!*

Gwen se usmála a pak přikývla.

Vyrazili po špičkách uličkami mezi domky a chatrčemi, sledující tiše jako duchové vojáky, jejichž pozornost se soustředovala výhradně na hlavní třídu zakončenou Zdí.

Přebíhali ze strany na stranu a slídili po své kořisti. Rod vytáhl svou dýku a uchopil ji za čepel, ale Gwen mu zadržela ruku. Zamračila se a soustředila svůj pohled na seržanta Thalera. Muž náhle strnul, vytřeštil oči a hrdlo se mu stáhlo. Pak obrátil oči v sloup a skácel se k zemi - ale žádná rána se neozvala, protože dopadnout už nestačil. Rod ho zachytil, přehodil si ho přes rameno a po špičkách se zase odkradl.

Gwen poklepala Yorickovi na rameno. Polekaně se na ni podíval a pak se vesele zašklebil. Gwen couvla do stínu a on ji tiše následoval. Náměstí se tiše koupalo ve světle měsíce.

Po chvíli někdo něco zabručel. Někdo jiný mu stejně rozmrzele odpověděl. Pak zabručel další z mužů, pak další a další. Jejich bručení bylo čím dál silnější. Potom se vojáci jeden po druhém začali shromažďovat na náměstí. Rozezleně se kolem sebe rozhlíželi.

„Kde jsou?“ zavrčel desátník.

„Vypařil se.“ Prošedivělý voják se odvrátil a odplivl si.

„Zase nás dostal,“ zasyčel jiný. „Seržante!“ zavolal, „seržante Thalere! Ten parchant nás podfoukl!“

Odmlčeli se, čekaje na výbuch vzteku, na Thalerovo hlasité klení - ale odpovědělo jim jen ticho.

„Kde je seržant?“ zeptal se nějaký voják.

„Viděl jsem ho tamhle.“ Desátník ukázal k potemnělé přízemní budově.

Vydali se tam, kráčeje stále rychleji a rychleji.

Zadní stěna budovy byla holá, prostor kolem ní prázdný.

„Není po něm ani vidu!“

„Nemyslím, že by nás Thaler opustil.“

„To máš pravdu, nevypadá to tak.“ Štábní seržant ukázal na zem.

„Podívejte se na tohle. Tady došlo k rvačce.“

„Dostal ho!“ zvolal voják. „Ten zatracený mizera dostal našeho seržanta!“

„Nejspíš ho něčím praštil po hlavě.“ Desátník byl v tváři najednou velice bledý a tvářil se velice odhodlaně. „Najděme ho.“

„Ano! Zatracená rozšklebená opice!“

„Udělejte rojnici!“ zařval seržant. „Najděte toho parchanta a stáhněte ho z kůže!“

„Co z toho budeme mít?“ Voják se poškrábal na hlavě.

„Prokážeme tím dobro celému světu a našim nesmrtelným duším zároveň,“ odsekl seržant. Pak se mu v očích zablesklo a zašklebil se. „Koneckonců, jedna mrtvola je jako druhá, nemyslíte? Prostě Wolmařanům řekneme, že se mýlili; že jsme celou věc prošetřili a zjistili jsme, že to *on* zabil jejich bojovníka!“

Na vojínově tváři se pomalu objevil úsměv a v očích se mu čertovsky zablesklo.

„Vy byste měl být poručíkem, seržante!“ zavolal jiný voják.

Seržant skromně pokrčil rameny. „Ale no tak, nepřehánějte, hoši.“ Pak zařval: „Chyťme toho ničemu!“

Vojáci zavylí a rozběhli se za svým seržantem, který se vydal po stopě, o níž si myslel, že ji vidí.

„Vítej na seznamu hledaných zločinců.“ Rod poplácal Yoricka po rameni.

„Díky, majore.“ Yorick si zhluboka povzdechl. „Je mi tak trochu líto, že jsem musel zklamat ty horlivé ochránce zákona.“

Rod chápavě přikývl. „Těžko se hledá stopa, když kořist ulítne - doslova.“

„Jo.“ Yorick se obrátil ke Gwen. „Díky za svezení, madam.“

„To nestojí za řeč.“ Gwen se na něj mile usmála. „Moje koště je ti kdykoliv k službám.“

„Ehm, děkuji, ale nemyslím že bych vydržel počet hodin nutný pro patřičnou pilotní kvalifikaci.“ Yorickův úsměv poněkud znejistěl. „Ale stejně to byl nezapomenutelný zážitek.“

„A teď jsme na jediném místě, kde nás hledat nebudou.“ Rod vzhlédl, když nad jeho hlavou přeběhly něčí nohy.

Yorick se opřel o zeď a vyfoukl proužek cigaretového dýmu. „To jistě ne, majore. Když jsi přistával, odvedl jsi dobrou práci.“

Rod pokrčil rameny. „Praxe.“ Pak dloubl špičkou nohy do bezvědomého těla, které před nimi leželo na podlaze. „Co myslíte, že bychom s ním měli udělat, Cholly?“

„Jednat s ním jemně,“ doporučil mu hostinský. „Fakt je, že pokud máte nějaké krvavé záměry, měli byste raději rovnou vypadnout. Jediný důvod, proč vás tu nechávám, je, že nemám rád zbytečné krveprolévání.“

„Thaler je nevinný?“ zeptal se Yorick udiveně.

„Stejně jako vy sám,“ opáčil Cholly.

„Protestuji.“ Yorick si položil ruku na srdce. „Já jsem nevinný! Čistý jako padlý sníh! Jsem...“

„...toho plný,“ dokončil Cholly. „A já jsem byl tady za barem, když jste sem posledně dovedl ten rozkurážený dav.“ Obrátil se k Rodovi. „Jak jste si s ním vlastně poradil?“

„Já ne. Zeptejte se *jeho*.“ Rod kývl směrem k Yorickovi.

Cholly přešel pohledem na neandrtálce. Jeskynní muž rozhodil ruce. „Prostě jsem jim dal, co chtěli, náš vzácný hostiteli. Koneckonců, neděláte něco takového i vy?“

„Ano, a dokonce v míře, o které nemají ani potuchy.“ Pozvedl ukazováček. „Je to mé životní poslání - a skýtá mi tolik vzrušení, kolik si jen mohu přát. Teď ležte a buďte hezky zticha. „Pokud vás tu uslyší, nebudu pro vás moci vůbec nic udělat.“

„Ach, budeme jako myšky,“ slíbil mu Rod.

„S kočkou za patami,“ dodal Yorick.

„Neuslyšíte nic hlasitějšího než škrábání za skříní,“ ujistila ho Gwen.

Cholly vykročil ke schodišti, ale pak se zastavil a starostlivě se podíval na Thaleru.

„On bude taky zticha.“ Rodův úsměv náhle ztvrdl. „Myslím, že bychom neměli být tak hloupí a pokoušet osud, ne?“

„To je pravda,“ připustil Cholly. „Ať už jste jakýkoliv, mazaný jste dost. A pokuste se usnout, bude se vám to hodit.“

Tohle ani nemusel říkat. Sotva vykročil po schodech, Rod cítil, jak mu začínají těžknout víčka. Zívl, pak potřásl hlavou a zamrkal. „Nějak si poradíme. Co říkáte?“

„Ano, můj pane. Mohu ti poskytnout...“

„...mírnou stimulaci?“ Yorick zalovil v kapse a vytáhl krabičku pilulek. „Jen si posluž, majore. Ujišťuji tě, že to není nic nebezpečného ani návykového.“

Rod se nejprve zasmál, pak si povzdychl, jednu tabletku si vzal a polkl ji. „Proč ne? Dnes jsi nás mohl prodat už nejmín čtyřikrát - aniž by ses nás vůbec musel dotknout.“

Gwen se na jeskynního muže zaraženě podívala.

Yorick pokrčil rameny. „Jsem na vaší straně, vzpomínáte? Jak vám to mám ještě dokázat - přiotrávit vás, abych pak o vás mohl pečovat?“

„Ne.“ Gwen se usmála a Rod dodal: „Ne že bychom nevěřili ryzosti tvých úmyslů - ale tohle prostě nepotřebujeme.“

Gwen se podívala na Thalera. „Ale prosím tě, tomuhle už nijak neubližuj.“

„Samozřejmě, že ne!“ zvolal Rod překvapeně.

„Nebude to zapotřebí,“ přikývl Yorick. Uchopil bezvědomého seržanta za palec u nohy a zakroutil mu jím. „Vstávej, vojáčku, trubka volá. Již brzy propukne zábava - a ty u toho nesmíš chybět.“ Pozvedl ležící tělo a zase ho pustil. Seržant bezvládně klesl na zem.

Rod si povzdechl a podíval se na svou ženu. „Co děláš, má drahá, děláš opravdu pořádně. Mohla bys ho, prosím tě, zase probudit?“

Gwen svraštila čelo a zadívala se na Thalera. Jeho víčka se zachvěla a pak otevřel oči. Rozhlédl se kolem sebe, zamračil se a zamrkal, pak se převálil na bok a hřbetem ruky si promnul oči. „Jak... kde...“

„Říkal jsem 'zaútočíme ze zálohy',“ připomenul mu Yorick. „Neříkal jsem, na koho zaútočíme.“

Thaler trhl hlavou. V očích se mu zablesklo. „Ty jsi s nimi spolčený!“

„Ne, jen ve sklepě. A ty taky.“

„Jo,“ řekl Rod a zašklebil se. „Jsi do toho taky namočený a ty to víš.“

Thaler udiveně přeběhl očima z Roda na Gwen a zase zpátky. „O čem to k sakru žvaníš? Proč bych do toho měl být namočený? To je přece vaše...“

Zachytil pohled v Rodových očích a hlas mu selhal. Mimovolně ucukl hlavou - a narazil do Yorickovy boty. S divokým pohledem v očích se obrátil - a setkal se s Yorickovým pohledem, tvrdým jako křemen. Jeskynní muž se zašklebil. Měl k tomu ty správné zuby. „Nechci ti působit problémy, seržante. To jenom že jsi měl v úmyslu změnit mi můj rozměr kolem krku, tak si myslím, že bys možná ocenil, kdybys ti teď tu službičku oplatil.“

„Ty parchante!“ zavrčel Thaler, ale ve tváři přitom zbledl.

Nad jejich hlavami se ozvalo bouchnutí a pak dusot mnoha nohou. Rod se zamračil na strop.

„Ctihodný dav,“ informovala ho Gwen. Pak se obrátila k Thalerovi. „Tvoji nohsledi se vracejí.“

Thaler se rozzářil. Zhluboka se nadechl - pak ztěžka polkl a ztuhl. Opatrně se zadíval na čepel Yorickovy dýky, jemně přiložené na jeho ohryzek. „Pomalu, pomalu,“ zapředel neandrtálec. „Nechceš přece, aby se tvoji druhové dozvěděli, že jsi padl do pasti jako nějaký zelenáč, že ne? Zvláště když tu past nalíčili právě ti, které jsi honil! Dovedeš si představit, co by si ten nejposlednější voják pomyslel o svém seržantovi?“

Thalerovi se ve tváři objevil přemýšlivý výraz. Pak zavřel ústa.

„Rozmyslel sis to?“ Yorick přikývl. „To je moudré. Vždycky jsem věděl, že jsi rozumný.“

„Což neznamená, že to při nejbližší příležitosti nezkusí jinak,“ dodal Rod.

„Náš seržant je prostě drahoušek.“ Dýka se maličko vzdálila od Thalerova krku - ale opravdu jen maličko. „Tak - tady majore by tě teď rád poznal trochu lépe.“

„Přesně tak.“ Rod se přisunul blíž. „Je to pro mne velká čest, že se s tebou setkávám, seržante, ale rád bych, aby v tom bylo míň patosu a víc informací.“

„Tím chce říct, že ti teď položí několik otázek,“ vysvětlil mu Yorick.

„Vidíš? *On* chápe.“ Rod kývl hlavou směrem k Yorickovi. „Takže - co jsi dělal včera ráno na Místě-vítání-slunce?“

„Neřekl bych ti ani, kolik je hodin,“ vyštěkl Thaler, ale Rod už zachytil seržantovu odpověď v jeho mysli. Nedokázal se sice soustředit na podrobnosti, ale věděl, že se o to postará Gwen.

Yorick popadl Thalera za zápěstí, vykroutil mu ruku o půl otáčky a přitiskl mu ji k zádům. Seržant sebou začal házet, ale z neandrtálcova sevření se vyprostit nedokázal.

„Nezapomínej na dobré vychování!“ napomenul ho Yorick. „Copak ti zdvořilost vážně vůbec nic neříká? Hezky odpověz tady majorovi, na co se ptal.“

Thaler vypouklil oči, ale kromě tichého kňučení u jeho těsně sevřených čelistí neunikl ani hlásek.

„Jo. Klidně si to rozmysli.“ Rod se zadíval ke stropu, pak našpulil rty. „Zatím mi můžeš říct... co jsi dělal včera ráno za Zdí?“

„Vyčmuchej si to sám, čmuchale,“ zavrčel Thaler skrze sevřené zuby.

Rod se zamračil. Čmuchal? Zvláštní výraz. Musí zjistit, jaký význam má v místním slangu. „No, je to trochu divné, když se seržant jen tak beze všeho vydá v noci ven. Myslím bez toho, aby někomu něco řekl, se proplíží kolem hlídek a vydá se na procházku do hor. Člověk se neubrání otázce: kampak asi šel? A proč? Kdo mu to nařídil?“

Yorick trochu přitlačil a Thaler otevřel ústa - ale jen aby zasténal a zalapal po dechu. „To... ti nikdy...“

Ale odpovědi už se míhaly jeho myslí, jedna po druhé, jak je Rod vyvolával.

„Ano, myslím, že nám to opravdu nikdy nepovíš,“ řekl Rod hloubavě. „Ale stejně se pořád musím ptát, jaký to asi mělo důvod. Proč právě v noci? Proč jsi prostě nepočkal do rána?“

Yorick podržel špičku své dýky Thalerovi před očima a začal jí mírně pohupovat. Na ostří se zatřpytil odlesk světla. Seržant z ní nedokázal spustit oči, ale přitom stále mumlal: „Ať vás pohltní samo peklo.“

„Nemyslím, že by to bylo příliš pravděpodobné,“ řekl Rod. „Ehm... co říkáš, má drahá?“

Gwen se opřela o jeho rameno a myslela si: *Dozvěděla jsem se všechno, co ví on.* Nahlas řekla: „Nemá smysl ho dále mučit, můj pane.“

„Tomuhle říkáš mučení?“ opáčil Rod, zatímco jeho mysl odpověděla: *To bylo jen takové divadýlko, má drahá, abychom ho přesvědčili, že to myslíme vážně. Samozřejmě, nemáme v úmyslu zacházet dále. Kdybychom ale...*

Ušetři mě toho, pomyslela si Gwen rychle. *Ale svaž ho, můj pane.*

„No dobře,“ povzdechl si Rod, „proč marnit čas, když se stejně nic nedozvíme? Převal se na břicho a hraj mrtvého, seržante, abychom tě mrtvým nemuseli udělat doopravdy. Dobře?“

Yorick pustil Thalerovu ruku a začal mu energicky třít obě ramena. Thaler pohodil hlavou a zavrčel.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Neboj se, jenom tě svážeme,“ vysvětlil mu Rod. „Můžeme to udělat při vědomí, nebo tě taky můžeme zase omráčit. Tak nezlob a lehni si na břicho jako hodný chlapec. Ruce za záda...“

Thaler ho probodl pohledem.

Pak najednou vyskočil na nohy a vyrazil pěstí proti Rodovi, který sice uhnul, ale ne dost rychle. Pěst ho zasáhla do tváře a on se pozpátku zapotácel. Ruce mu přitom samy zaujaly obrannou pozici. V příští sekundě už vykryl další Thalerův výpad, uhnul před jeho kopnutím a pak se vymrštil jako stlačená pružina. Thaler ho odrazil a pokusil se o protiútok, ale Rod pronikl za jeho obranu a vši silou mu vrazil obě pěsti do břicha. Seržant se zlomil jako zavírací nůž a oči mu vylezly z důlků. Vtom do něj ze strany strčil Yorick a nechal ho dopadnout na zem, tváří do udusané hlíny. Vzápětí už mu klečel na zádech a tiskl mu obě zápěstí k sobě, zatímco je Rod omotával provazem. „Pomalů, seržante,“ káral ho přitom. „Můžeme to vyřídit po dobrém.“

„Nebo na druhé straně,“ podotkl Yorick, „to můžeme udělat i po zlém. Já se od něj bít nenechám, majore.“

Rod odřízl ze svinutého provazu na polici další kus. „To je od Chollyho velice prozíravé, že nám tu nechal ten provaz.“

„A trochu zvláštní,“ dodal Yorick a pokrčil rameny. „Víš, tohle zrovna není jeho způsob práce.“

„Jo, to máš asi pravdu.“ Rod se sklonil k Thalerovým kotníkům. Seržant se ho pokusil kopnout, ale Rod už to očekával. Uskočil stranou, zachytil seržantovu nohu a přitiskl mu ji k zadku. „Ale no tak! *Opravdu* si myslíš, že jsem tak naivní? Přitáhl bys mu trochu ten provaz, Yoricku?“

Neandrtálec škulbl za lano, které poutalo Thalerova zápěstí. Seržant zavyl a jeho nohy ochably. Rod je spoutal provazem k sobě a pak je po celé délce omotal. „Teď pár těch nových uzlů, co jsem se nedávno naučil.“

„Změna! Inovace! To je vám podobné,“ zabručel Yorick. „Vy *sapíci* jste všichni stejní. Já se raději přidržím těch starých, vyzkoušených.“

Rod se ušklíbl. „Jestli si *takhle* představuješ staré uzly...“

„Myslím *skutečně* staré. *Homo sapiens* se je nikdy nenaučil! ...Tak! A máme ho úhledně zabaleného. Převal se, chlapečku!“ Převrátil Thalera na záda. „Teď se postarám, abys nezačal křičet.“ Štípl seržanta do nejmasitější části těla. Thaler překvapeně otevřel ústa a Rod mu do nich vrazil smuchlaný kapesník. Yorick ho popadl za vlasy a přidržel mu hlavu, zatímco mu Rod omotal druhý kapesník kolem úst a vzadu ho uvázal na uzel. „Je mi líto, že tě tady musíme nechat na suchu, zvláště když máš nad sebou všechno to pivo. Ale neboj se, někdo tě tu určitě najde. Hned po snídani.“

Yorick vzal spoutaného seržanta za ramena a naznačil Rodovi, aby se chopil nohou. Společně ho odvěkli pod schodiště, kde byla příhodná tma.

V Rodově hlavě zaznívaly Gweniny odmítavé myšlenky: *Musíš být opravdu tak surový?*

Bojím se že ano, má drahá, pomyslel si Rod. *Viděla jsi sama, co dělal, když jsi ho probudila.*

Gwen odpověděla mlčením. Pak si pomyslela: *Ano, to je pravda. Cítil se naprosto bezmocný.*

Rod přikývl. *Po psychické stránce se s tímhle vypořádá mnohem lépe, než když jsi ho zbavila vědomí ty. Tohle chápe; zná to. Už se s tím setkal. Pokrčil rameny. Myslím, že jsme to sehráli přesvědčivě.*

Jak myslíš. Gwen si povzdechla. *Mám ti povědět o jeho myšlenkách?*

Jistě, rád si to poslechnu. Rod pokynul Yorickovi a pak se k ní pomalu vrátil. Usadil se na zem, dál od spoutaného Thalera. Yorick se posadil vedle nich a Rod zašeptal: „Nahlas, aby to tenhle svalovec slyšel, ale zase ne tak, aby to zaslechla jeho oběť.“

„Jak to myslíš, *moje oběť?*“ vyprskl Yorick.

„Něco jsem zachytil, když jsem mu kladl otázky,“ ignoroval ho Rod, „ale podrobnosti mi unikly.“

„Ach, tak *tohle* jste dělali!“ Yorick se zašklebil. „Hned jsem se divil, proč jsi s ním jednal takhle v rukavičkách.“

Gwen vytřeštila oči.

„On si nedělá legraci, má drahá,“ přisvědčil Rod. „Opravdu jsem s ním jednal jemně.“

„Relativně,“ přikývl Yorick. „Ale říká se přece, že všechno je relativní? Tak například podle názoru antropologů jsem váš příbuzný.“

„Vzdálený,“ řekl Rod rychle. „Hodně vzdálený - a pořád ne dost.“

„Nesmíš tak tvrdohlavě trvat na přímé dědičné linii,“ zabručel Yorick.

„Jistě.“ Rod pokrčil rameny. „Ale je to tak. Máme společného předka - ale tvoji soukmenovci zabloudili na slepou uličku vývoje a vymřeli.“

„Vymírali' jsme sto tisíc let,“ odfrkl si Yorick. „A co se té slepé uličky týče - my jsme alespoň zanechali Terru v dobrém stavu, když jsme ji opouštěli.“

„Pánové!“ Gwen přitiskla oběma mužům dlaně na ústa. „Poslechnete už si konečně, co včera dělal seržant na druhé straně Zdi?“

„Jistě, velice rádi.“ Rod se obrátil zpátky k ní. „K Místu-vítání-slunce se vůbec nepřiblížil, že?“

„Ani na míli,“ přisvědčila Gwen, „vlastně ani na tucet mil.“

Yorick se zamračil. „Rozptylte už konečně mé podezření. Tak co dělal venku za Zdí?“

„Zastával roli kurýra,“ vysvětlila mu Gwen. „Generál guvernér ho poslal, aby předal zprávu náčelníkovi Šártreskového kmene.“ Zamračeně se podívala na Roda. „Tak jsi říkal, že se ta zvláštní barva jmenuje.“

Rod přikývl. „A co chtěl náčelníkovi?“

„Jo.“ Yorick se zamračil. „Proč s ním k čertu musel mluvit uprostřed noci?“

„Protože,“ vysvětlila mu Gwen, „si Šártreskový kmen půjčil velkou sumu peněz z generálovy... banky - tak se to nazývá?“

„Správně, drahá. Učíš se rychle.“

„Zvláštní slovo a zvláštní zařízení,“ zamumlala Gwen. „Proč si ti lidé nehlídají své peníze sami? Proč je dávají jiným, aby se jim o ně starali?“

„Kvůli zlodějům,“ vysvětlil Rod. „Teď už si nemusí dělat starosti se zloději - jen s bankéři. A o těch vždycky vědí, kde je najdou.“

„Skoro vždycky,“ opravil ho Yorick.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„No dobře,“ připustil Rod. „Tak či tak, je to mnohem efektivnější.“

„Když to říkáš ty.“ Gwen si povzdechla. „Ale tu tvou 'gravitaci' jsem pochopila mnohem snáze než tvoje 'banky'.“

„Vraťme se zpátky k Wolmařanům. Takže Šártreskový kmen se zadlužil velkou sumou u *Bank of Wolmar*?“

„Ano, a prostředky na splacení měli uložené v bance. Tudíž vyslali svého zástupce, aby se zeptal na...“ zamračila se „... na... 'úrokovou míru?'... půjčky a jaká je v porovnání s 'úroky', které měli dostat za své uložené peníze.“ Zamračila se. „Co je to 'úroková míra', můj pane? Má to snad něco společného s měřením roku?“

Rod ztěžka polkl. „Ne tak docela, má drahá. Znamená to, kolik banka zaplatí Šártreskovému kmenu za použití jejich peněz.“

Gwen vytřeštila oči. „Ale proč by banka měla chtít používat peníze?“

„Ze stejného důvodu jako kdokoliv z nás,“ povzdechl si Yorick.

„Aby je investovala, má drahá,“ vysvětlil Rod. „Řekněme, „že za ně koupí podíl na nějaké obchodní cestě. Kapitánovi tím umožní, aby ji podnikl *hned*, ne až za deset let, až na ni sám ušetří dost peněz.“

„A pak od toho kapitána dostane víc peněz?“

„O hodně víc - a podobnou smlouvu uzavře s mnoha kapitány, ne jen s jedním.“

Gwen se zamračila, zamyšleně se na něj podívala a pak řekla: „Věřím ti. Chápu význam tvých slov, ale nechápu myšlení, které to všechno zplodilo.“

„Nejsem si jist, že je chápu já sám,“ ujistil ji Rod.

„Ale pokud banka platí Šártreskovému kmenu za použití jeho peněz, kmen zase musí platit bance za použití *jejich* peněz! Je to uzavřený kruh, můj pane! Nedává to žádný smysl!“

„V tom máš asi pravdu,“ připustil Rod. „Ale já myslím, že to v tomhle případě funguje takto: jestliže Wolmařané dostanou dvanáct procent - dvanáct BTU za každých sto - a za peníze, které si půjčili, platí jen deset procent, získávají tím dvě procenta ze sumy, kterou nechají v bance, místo aby z ní spláceli svou půjčku.“

Gwen jen mlčky zírala.

Pak se zhluboka nadechla a řekla: „Pak ale banka stejná dvě procenta ztrácí! Kdo je ochoten platit víc, než dostane?“

„Tomu taky nerozumím,“ přiznal se Rod. „Jediné řešení, které mne napadlo, je, že banka patří Shacklarovi a ten je ochoten prodělavat za cenu toho, že na něm budou Wolmařané závislí. Koneckonců, když má někdo ve své truhle tvé peníze, nehrneš se příliš... vyhlásit mu... válku!“ Náhle vytřeštil oči pro změnu zase on. „Můj bože! No jistě! On si je kupuje!“

„Ale když se teď přijeli zeptat na svůj úrok, neznamená to...“ i Gwen vytřeštila oči. „To snad ne! Nechtěli si snad vybrat své peníze, aby mohli vyhlásit válku?“

„A přitom na tom neprodělali,“ dodal Rod zachmuřeně. „Což je dostatečný důvod pro to, aby Shacklar vyslal uprostřed noci kurýra. Ale jakou zprávu nesl?“

„Úroková sazba se právě zvýšila o pět dílů ze sta.“

„Okamžité pětiprocentní zvýšení?“ Rod polkl a Yorick hvízdal. „Šártreskový náčelník ví, jak obchodovat! Není lepší motivace než hrozba války, když jde o to vyrazit z banky vyšší úrok.“

„To tedy ano,“ přisvědčil Rod. „A co vzkázal Šártreskový kmen zpátky - zdvořilé 'ano', nebo že si přesto přeje své peníze vybrat?“

„Seržant Thaler přinesl zpátky slova chvály na generálovu čestnost a nic víc.“

„Což znamená, že ponechávají peníze na účtě.“ Rod si zhluboka oddechl. „Vypadá to, že Shacklar není zase tak špatný koňský handlíř. Co je to mizerných pět procent proti zabránění válce? Možná, že je to přece jen ten nejlepší způsob, jak vnutit Wolmařanům moderní způsob života.“ Ale jestli by se to dalo použít i na Gwen, si jistý nebyl.

„Hej, vy tam!“ ozval se shora Chollyho hlas. „Pozor, pane a paní! Je tady někdo, kdo si s vámi přeje mluvit!“

Rod vzlédl a hladina adrenalinu v jeho krvi prudce stoupla.

Dolů po schodech scházela Chornoi, ve tváři celá brunátná.

Gwen se usmála. „Zdá se, že ses právě vydrhla.“

„Samozřejmě,“ odsekla Chornoi. „Ty bys to na mém místě neudělala?“

„Mně se zdá, že ti ta barva moc slušela,“ namítl Yorick.

Rod se uvolnil a množství adrenalinu v jeho krvi kleslo na normální úroveň. „Jo, vypadala jsi tak přirozeně.“

„Ale, sklapněte!“ utrhla se na něj Chornoi.

Rod se na ni zaraženě podíval. „Co se děje? Copak tobě se nelíbí být Wolmařankou?“

„Co by sis myslel?“ odsekla. „Není snadné být oranžová.“

Yorick k ní špičkou nohy přistrčil prázdnou bednu. „Posad' se. Řekni nám, co se přihodilo pod širou noční oblohou.“

„Těch jejich neomaleností si nevšímej,“ poradila jí Gwen. „Ve skutečnosti jsou oba rádi, že tě zase vidí živou a zdravou.“

„Dokážou to zatraceně dobře skrývat,“ zavrčela Chornoi.

„Díky.“ Rod přikývl. „A teď už nám konečně řekni, co se stalo.“

Chornoi si odfrkla a klesla na bednu. „Nic. Absolutně nic.“

Chvíli na ni nechápavě hleděli.

Pak si Rod povzdechl a opřel se o zeď. „Vlastně jsme nic víc ani neměli čekat. Ale někdo přece musel na Místo-vítání-slunce přijít, ne?“

„Jistě, to ano - přišel tam Hwun.“

„Ale čichal čertovinu?“ Rod si udeřil dlaní do čela. „No jistě! Jak to, že mne to nenapadlo dřív? Zná přece každého člena svého kmene osobně! Proč jen jsem...“

„Nestarej se, já na to myslela,“ ušklíbla se Chornoi. „Je purpurový náčelník, takže jsem se nabarvila na oranžovo. A zahrála jsem to docela dobře: když tam krátce před úsvitem přišel, klečela jsem na zemi a plakala.“ Její pohled se na okamžik rozostřil, pak krátce přikývla. „Jo, provedla jsem to dobře... Několik minut tam stál bez jediného slova. Předstírala jsem, že o něm nevím. Pak se natáhl a chytil mne za rameno.“ Zamrkala. „Chytil mne *tvrdě*! Byl to ten stisk, o kterém se mluví jako o ocelovém...“

„Doufám, že ti neublížil!“ Gwen se starostlivě zamračila.

Chornoi zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že to měl v úmyslu, a řekla bych, že se mnou cítil soustrast - svým způsobem. Řekl: 'Ženo. Proč pláčeš?'“

„Tak moment.“ Yorick pozvedl ukazováček. „Chtěl vědět, jak se jmenuješ?“

Chornoi zavrtěla hlavou. „To nebylo třeba. Byla jsem z jiného kmene - nic víc ho nezajímalo. A rušení držby jsem se nedopustila - byla jsem přece na svaté půdě, která je otevřena všem. Tak jsem mu řekla, že pláču pro muže, který byl zabit včera ráno. A Hwun řekl: 'Ale on přece nepatřil k tvému kmeni.'“

„Hej!“ Rod pomalu zvedl hlavu. „To znamená, že byl ještě pomalovaný, když ho Hwun našel.“

„Z čehož vyplývá, že ho Hwun umyl,“ řekl Yorick.

„Ano, aby zakryl totožnost oběti.“ Rod se zamračil. „Proč by něco takového dělal?“

Ale Chornoi energicky vrtěla hlavou a mávala jim před očima rukama. „Ne! Nechte toho! Oběma vám unikla zásadní věc!“

„Která?“ zeptal se Rod.

„Že Hwun chce všechny kmeny sjednotit a že mrtvý Wolmařan mohl představovat velice mocné ohnisko zájmů. Měl by mnohem jednodušší práci, kdyby nikdo nedokázal říct, ze kterého kmene pocházel.“

Po několik okamžiků seděli všichni mlčky. Pak Rod pomalu přikývl. „Ano... tak by to mohlo být...“

„Víc, než jen 'mohlo',“ odsekla Chornoi.

„Takže ti řekl, že nejsi z kmene zavražděného muže?“ pobídla ji Gwen.

Chornoi přikývla. „Proč jsem ale potom plakala? Začala jsem usilovně přemýšlet. Ale pak jsem na to přišla a řekla jsem mu, že bych plakala pro kteréhokoliv Wolmařana a vůbec pro každého, kdo by zahynul rukou kolonisty!“ Zamračila se. „Celou tu dobu jsem čekala, kdy mne vyzve, abych vstala, ale neudělal to.“

„Čekala jsi, že se pokusí ukonejšit plačící ženu?“ zeptal se Rod.

Chornoi po něm bleskla pohledem. „Už jsem říkala, že neodpovídám jejich ideálu krásy!“

Tomu Rod nevěřil. „Tak či tak - byla jsi žena v nesnázích. A jsi poměrně mladá. Čekala jsi přece na někoho, kdo se tě rytířsky ujme, nebo ne?“

Chornoiny oči nepřestaly metat blesky. Pak se koutky jejích úst prohnuly do úsměvu a ona přiznala: „No dobře, bylo to tak. Jenže žádný nepřišel - ani stín rytíře.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Yorick se zašklebil. „Přece víš, že Wolmařané jsou smečka mužských šovinistů.“

„Jistě,“ skočil mu do řeči Rod. „Všechny primitivní civilizace bývají patriarchální.“

„Všechny ne.“ Yorick pozvedl dlaň v odmítavém gestu. „Ale tihle hoši ano. Bezpochyby to mají z komerční literatury nevalné kvality.“ Obrátil se zpátky k Chornoi. „Takže jsi nakonec vstala i bez vyzvání, co?“

Uraženě pokrčila rameny. „Začala mi trnout šíje.“

„Vstala jsi,“ pokračoval Rod. „Pomalů, vypočítavě, s nějakým tím diskrétním zavrtěním.“

V Chornoiných očích se zablesklo, ale neřekla nic.

„Fungovalo to?“ zeptal se Rod.

Dívčín vztek trochu opadl. Pomalů sklopila hlavu. „Začal mne přesvědčovat. Říkal, že si to nesmím tak brát. Jako *bona fide* žena mohu od kolonistů víc získat než ztratit.“

Rod se zamračil. „To myslel ironicky, nebo co?“

Chornoi zavrtěla hlavou. „Ne... tón jeho hlasu byl naprosto věčný. Jako by přede mnou předkládal logické vývody, chápete?“

„Tyhle primitivní kultury účastí přímo překypují,“ poznamenal Yorick. „Co jsi mu na to odpověděla? Koneckonců, Wolmařanských žen je opravdu přebytek, což vede k polygamii.“ Zamračil se. „Na druhé straně je zvláštní, že by nějaký náčelník jen tak vyzval ženu, aby přešla k nepřátelům jeho kmene.“

„Právě na tuhle strunu jsem zahrála. Zahrála jsem to jako na divadle - že by žádná opravdová Wolmařanka nechtěla muže, pokud by jím nebyl Wolmařan, ale pouhý kolonista. Ale Hwun mi pořád tím svým nevzrušeným hlasem opakoval, že mnohem logičtější by bylo, abych se pokusila zajistit si muže jen pro sebe.“

Rod se zamračil. „Myslel bych, že se spíš bude snažit *bránit* svazkům mezi Wolmařany a kolonisty.“

„Stejně tak já. Přistoupila jsem k němu trochu blíž a odsekla jsem, že by bylo dost Wolmařanských mužů, kdyby jich ti zatracení vojáci tolik nepozabíjeli ve válce. Ale Hwun na to odpověděl, že se v každé populaci narodí o dvě procenta víc dětí ženského pohlaví než mužského... Zajímalo by mě, kde k té statistice přišel?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Yorick zavrtěl hlavou a zatvářil se zmateně. „To jsou tedy zvláštní divoši, to vám povím.“

„Určitě za to může Cholly a ten jeho vzdělávací program.“ Rod pokrčil rameny. „Divím se, že na tebe nevyrukoval s výsledky posledního sčítání lidu.“

„To sice ne, ale nakonec mne přece jen začal chválit pro můj patriotismus. Jen jako by mimochodem. Potom začal s tím, jak civilizace ovládající písmo vždycky zničí civilizace, které je neovládají, a pak je pohltí nebo vyvraždí do posledního muže.“

Rod na ni hleděl, neschopen jediného slova. Nakonec řekl; „Tohle tedy není přesně to, co se obvykle považuje za volání do zbraně?“

„Možná by to i mohlo být, kdyby nemluvil jako nějaký zatracený profesor!“

Její podrážděnost Roda překvapila. Jistě, Chornoi patrně byla trochu prudší povahy... „Tak co nakonec udělal, aby tě ukonejšil?“

„Vůbec nic.“ Chornoi se znechuceně odvrátila. „Najednou sebou trhl a rozběhl se po kamenných schodech. A věřte mi, utíkat uměl!“

„Primitivové se obvykle udržují v dobré fyzické kondici,“ ujistil ji Yorick.

„Ne *tak* dobré! Přísahám, že by stačil jezdcí na koni i bez koně!“ Podrážděně potřásla hlavou. „Doběhl tam právě včas. Sotva stačil položit nohu na kámen, a slunce vyšlo.“

„Přirozený smysl pro správné načasování,“ neodpustil si Yorick.

„Který některým lidem docela chybí,“ provrtal ho očima Rod.

Chornoi zničeně zavrtěla hlavou. „Docela dobře by se to dalo označit jako promarněná noc!“

„No, nevím.“ Rod našpulil rty. „Teď už alespoň víme, že nechce, aby se někdo dozvěděl, ke kterému kmeni mrtvý patřil. *To* už je něco.“

„Hloupost,“ odsekla Chornoi, ale Gwen se na ni usmála: „Neměla bys být tak rozčilená jen proto, že nepodlehł tvému šarmu.“

Rod pozvedl obočí a požíval se na ni. Chornoi strnula a zbledla v obličeji. Potom si povzdechla. „No dobře. Moje ženská ješitnost dostala těžkou ránu. Jak to víš, madam?“

Gwen odpověděla pokrčením ramen. „Barva tvého hlasu, držení tvé hlavy. Jsi poměrně zkušená ve využívání svého ženství, mám pravdu?“

„Bývala jsem v tom docela dobrá,“ připustila Chornoi, „od chvíle, kdy jsem zjistila, že Wolmařané mají velice přísné morální představy o tom, jak se chovat k ženě - zvláště neprovdané. Byla to taková vítaná úleva po kolonistech!“

„Pocit bezpečí?“ nadhodil Rod.

Chornoi přikývla a zasnila se. „Vždycky mě měli v oblibě, a nejen proto, že jsem byla Vzbouřenkyně. Možná si mysleli, že bych byla vhodným doplňkem jejich domácností, nevím - ale byl to dobrý pocit, nechat se sebou po všech těch letech zase jednou zacházet jako s dámou. A ve flirtování jsem docela dobrá.“ Znělo to lehce překvapeně.

Rod se zamračil. „Ale pokud byly jejich představy o morálce tak přísné, nemohli se ani pokoušet tě svádět...“

„Ach, to jsem neřekla!“ Pohled, kterým ho Chornoi obdařila, pocházel někde od polárního kruhu. „Samozřejmě, že to dělali, všichni do jednoho. Právě to na tom bylo tak hezké. Mohla jsem s nimi flirtovat, jak jsem chtěla, a pak stačilo říct jen 'NE,' a oni to vzali. I když se jim nechtělo, okamžitě toho nechali.“

„Ale Hwun se tě svádět vůbec nepokusil?“

„Ani za mák. Za jediný mlsný pohled jsem mu nestála!“

Rod naklonil hlavu na stranu. „Ale z toho, co jsi říkala, jsem získal pocit, že se o tebe zajímal.“

„To ano! Jako třeba kdo jsem a co tam dělám, ale jinak... Jako by si vůbec nevšiml, že jsem žena!“

Yorick zavrtěl hlavou. „Divné. Opravdu divné. Vlastně anomální. U civilizovaných kultur bych to čekal, ale...“

„Hej! Tak moment!“ Chornoi pozvedla ruce. „Proč si myslíš, že Wolmařané nejsou civilizovaní?“

„Protože to slovo znamená 'usazení ve městech',“ odpověděl Yorick.

„A proč myslíš, že se civilizace týká měst a ne vesnic?“ zeptala se Gwen.

„Protože postavit město vyžaduje vyšší stupeň technologie než postavit dočasnou vesnici,“ odpověděl Yorick. „Vlastně jsem měl říct spíš 'technicky rozvinutá' místo 'civilizovaná'. Copak se dá městem nazývat něco, co má pouhých sto tisíc obyvatel a ani jednu továrnu?“

„Ano,“ řekl Rod přesvědčeně.

Yorick pokrčil rameny. „No dobře, tak se hádejme o slovíčka. Ale já osobně si myslím, že 'město' znamená parní stroje, železnici, elektrárny, továrny...“

„To nevím.“ Rod zavrtěl hlavou. „Tak hluboce jsem archeologii nestudoval. Ale zeptám se přímo - proč bys čekal, že si muž z industriální společnosti nevšimne, že je žena ženou?“

Yorick se zamračil. „No, možná ne 'čekal', ale přinejmenším by mne to nepřekvapilo. V industriální společnosti, majore, postupuješ kupředu tak, že zařazuješ všechno tam, kam patří, každý konektor do správné zdířky - a co děláš s věcmi, to děláš i se svou myslí. U lidí z industriálních společností se časem vyvine tendence vnímat 'emoce' jako jeden aspekt mysli a 'inteligenci' jako jiný, a strkají je do různých přihrádek své duše. Takže by nebylo divu, kdyby předák v industriální společnosti, vystavený stresu nějakého velkého problému, na nějaký čas zapomněl na sex.“

„Až do té míry, že by si nevšiml, že žena je žena?“ Chornoi zbledla.

„Ach, on si toho všiml, to ano - ale ignoroval to.“

„Až do té míry, že nereagoval jako muž?“

Yorick pokrčil rameny. „Co ti mám na to říct? Možné to je. Ale Wolmařanská civilizace není industriální - je kmenová s velice nízkou úrovní technologie a důrazem na celistvost osobnosti. Vidí všechno tak, jak to do sebe zapadá - a sex považují za stejně přirozenou součást života jako cokoliv jiného. City a myšlenky se u takové civilizace přirozeně prolétají. Jedny vedou k druhým v nekonečných kruzích.“

Rod našpulil rty. „Pokoušíš se nám vysvětlit, že Hwun nejednal jako pravý kmenový náčelník?“

Yorick strnul s ústy dokořán. Pak je pomalu zavřel. „Hm, ano. Něco na ten způsob. Správně.“

„No, nemohu se zbavit dojmu, že by se to dalo říct i přímočařeji. Ale v postoji toho chlápka je opravdu něco, co mi působí starosti.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Zahleděl se do prostoru, několik minut tu myšlenku mentálně přežvykoval a pak s povzdechem pokrčil rameny. „Jenže nemůžu přijít na to, co to je.“

„Dopřej si čas,“ poradil mu Yorick. „Možná se ti to vybaví samo.“

„A nejspíš to stejně nebude k ničemu.“

Dveře nahoře bouchly a Rod - s dýkou v ruce - vyskočil.

„Uklidni se, můj pane.“ Gwen mu položila ruku na rameno. „Je to spíš náš přítel než nepřítel.“

Na schodech zadupaly boty a za nimi následovaly volné zelené kalhoty. Pak se objevila bílá zástěra uvázaná přes dobře živené břicho, klenutý hrudník a nakonec široká ramena s Chollyho usmívající se hlavou navrch. Na ruce nesl velký tác plný kouřících dobrot. „Napadlo mne, že byste si třeba chtěli něco zakousnout. Koneckonců, slunce už skoro vychází.“

„A náš čas nadchází?“ Rod se natáhl, aby mu pomohl s tácem.

„Hej! Dejte ty ruce pryč!“ Cholly s tácem obratně uhnul. „Tohle není práce pro amatéry, víme? Jen se posaďte! Potěšení z jídla spočívá stejným dílem v jeho chuti jako v dobré obsluze!“

Rod odevzdaně rozhodil ruce. „Mé úmysly byly čisté.“ Posadil se.

„Tak! To už je lepší.“ Cholly posunul nohou jednu z beden do středu jejich kruhu a tác na ni postavil. Pak začal nakládat na talíře vejce, klobásy, horké koblihy, topinky, bifteky a smažené bramborové hranolky. „Tohle jsou vejce místní drůbeže, ne nějakých obyčejných terránských slepic. Svou práci odvedly s opravdovou pýchou. A taký je v nich méně cholesterolu.“ Položil talíř Yorickovi na klín. „Čím byl ten biftek ve své předchozí inkarnaci, vám říkat nebudu. Tak dobrou chuť.“

„Nápodobně,“ zamumlal Yorick už s plnými ústy.

Rod si ostražitě prohlédl talíř klobás a pak se naklonil k Chornoi: „Z čeho je tady děláte?“

„Z vepřového.“ Cholly vzal jeho talíř. „Ze starého dobrého vepřového, majore. Kde najdeš lidi, tam najdeš i prasata. A proč by ne?“ Podal talíř Rodovi a začal nakládat na jiný. „Jsou chutná, skladná a dokážou se postarat o odpadky. Že jsou tvrdohlavá a nemají nejlepší povahu? Jen jim dejte pořádnou kaluž a uvidíte tu změnu k lepšímu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Postavil talíř před Gwen a obrátil se k Yorickovi a Chornoi, ale zjistil, že ti už se obsloužili sami. „Nu, co se dá dělat,“ povzdechl si, pak si založil ruce na prsou a spokojeně se díval, jak se Gallowglassovi s chutí pustili do jídla. „Mé staré srdce blaží, když vidím, jak vám mladým chutná.“

„Nemůžete být o víc než o několik let starší než my,“ zamumlal Rod.

„Na to nesázej, hochu.“ Cholly mu zahrozil prstem. „Je mi už padesát!“

„Tak to je mu o deset let víc než mně!“ zajásala Gwen.

„To už je dědek,“ přikývl Rod. „Ale vaří dobře, takže mu to raději nebudeme říkat.“

„Říkejte si, co chcete, stejně mě těší, že vám moje jídlo tak chutná.“ Ale Chollymu se ve tváři objevil ustaraný výraz. „Poslyšte, neberte to jako urážku, ale připadáte mi poněkud lehkomyšní.“

„Cože?“ Rod překvapeně vzhlédl. „Jo tak. Jen proto, že se zrovna neklepeme strachy?“ Pokrčil rameny a vrátil se ke svému talíři. „Prostě se nemáme čeho bát.“

„Měli bychom snad?“ zeptala se Gwen nevinně.

„No...“ Cholly si delikátně odkašlal do dlaně. „Je tady ta záležitost s asi milionem divochů, kteří lační po vaší krvi.“

„Jeho popis situace je takřka klinický, nemyslíš, má drahá?“

„Ano, můj pane. Výstižný a prostý všech emocí.“

„Vy si z toho nic neděláte.“ Cholly udiveně pozvedl obočí.

Rod zavrtěl hlavou. „Proč bychom měli? Můžeme kdykoliv uprchnout.“

„Nečekané úniky jsou naše silná stránka,“ přisvědčila Gwen. „Teď jenom čekáme na ten správný okamžik.“

Cholly vytřeštil oči. „Tak proč se neztratíte hned?“

Rod zavrtěl hlavou. „Nechtěli bychom způsobit incident.“

Gwen přikývla. „Až se rozhodneme odsud zmizet, nechtěli bychom, aby za námi zůstala válka.“

„Chci říct,“ dodal Rod, „pokud se nedostavíme k soudu, jak to dopadne se zdejší wolmařansko-kolonistickou politikou?“

Cholly chvíli mlčky hleděl do prázdna. Pak řekl: „V tom máte pravdu - a je od vás moc hezké, že na to myslíte. Ale neměli byste trochu myslet i na sebe?“

„To děláme,“ ujistila ho Gwen.

„Je to tak, jak jsem řekl - jestli se situace stane nezvladatelnou, můžeme se vždycky vytrazit. Ale pořád nám zůstane problém, jak se dostat z téhle planety.“

Cholly přešlápl a poškrábal se na zátylku. „Ano. To je skutečně problém. Koneckonců, tohle bylo celoplanetární vězení. Na druhé straně, přímo tady na Wolmaru je spousta míst, kde se člověk může ukrýt. Například v horách, kam nechodí ani Wolmařané, je dostatek zvěře, aby uživila jednoho muže a ženu - možná i celou rodinu.“

Gwen zavrtěla hlavou a polkla. „Ne. Právě o tu rodinu jde. Víte, musíme se k ní vrátit.“

Cholly se na ni zamyšleně podíval a pak přikývl. „Chápu vás, paní. Ale kde tu svou rodinu vlastně máte?“

Gwen už už otvírala ústa, aby odpověděla, ale Rod ji předběhl. „Na jiné planetě, daleko odsud.“

„Tam jsou všichni naši blízcí!“ povzdechl si Cholly. Opřel si ruce v bok a zahleděl se na stropní trámy. „Ano, v takovém případě vám opravdu nic jiného nezbyvá. Ale já vám žádnou pomoc poskytnout nemůžu. Jsem zvyklý pracovat při zemi.“

„To je v pořádku.“ Rod pokrčil rameny. „Vlastně jsme ani nic takového nečekali.“

„Ale stejně vám děkujeme za všechnu vaši pomoc,“ řekla Gwen měkce.

Chornoi vzhlédla od svého talíře a rychle polkla, co měla v ústech. „Když už se tady mluví o lidech ukrývajících se na odlehlých místech Wolmaru, vzpomněla jsem si -“

Cholly se prudce obrátil jejím směrem. „Mluv,“ nařídil jí.

„Cizinci.“ Chornoi dožvýkala a polkla. „Většinu posledního měsíce jsem strávila potloukáním se mezi Wolmařany...“

„To vím,“ řekl Cholly. „A nemám v úmyslu se přit o to, jestli jsou ohleduplnější a lépe vychovaní než naši kolonisté – protože když dáma řekne 'NE,' svěsí uši a dají jí pokoj. Koneckonců, *oni* mají žen nadbytek. Ale co to má co dělat s cizinci?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Chornoi pokrčila rameny. „Tam jsem se s nimi setkala. Jejich maskování spolehlivě přelstilo Wolmařany, ale já ho prohlédla - možná proto, že jsem byla sama cizí.“

„Aha,“ vydechl Cholly. „A co ti falešní Wolmařané dělali?“

„Nic moc. Využili nároku na oběd zdarma a pár hodin si odpočinuli ve stínu, což jim Wolmařané rádi poskytlí - však víte, pohostinnost mezi primitivy...“

„Bezpochyby se maskovali za členy stejného kmene,“ skočil jí do řeči Cholly.

„Samozřejmě, kdyby přišli z jiného kmene, už by to byli koně jiných barev! Ale když předstírali, že pocházejí ze stejné stáje, dostalo se jim přijetí na zeleném koberečku...“

„Tím zeleným koberečkem myslíš trávu?“ zeptal se Rod.

„Samozřejmě.“ Chornoi po něm podrážděně šlehla pohledem. „Takže se mohli posadit, pojíst a podiskutovat si o osudu světa.“

„Několik hodin?“

„Dvě nebo tři. Jak kdy. Ale když odešli, zaslechla jsem, jak někteří Wolmařané mluví proti generálu Shacklarovi a kolonistům.“

„Tohle bych zrovna neoznačil za pozitivní symptom,“ řekl Yorick.

„To jistě nikoliv,“ vydechla Gwen.

„Na co si stěžovali?“ zeptal se Cholly. „Wolmařané přece uznávali Shacklara jako hlas rozumu už od samého začátku. Za celou dobu se na něj vyskytla jen jediná stížnost a ta pocházela z Terry, která se urazila, že ji náš dobrý generál guvernér nepotřebuje!“

„Tak je to se ženskými vždycky,“ povzdechl si Yorick a Chornoi ho za to obdařila pohledem, který by muže slabší povahy zabil na místě.

„Jistě, později už si nestěžovala,“ pokračoval Cholly. „Jak by mohla, když nás od sebe odřízla?“

Yorick už se chystal odpovédět, ale Chornoi byla rychlejší: „Zmlkni!“

Rod pokrčil rameny. „No dobře, takže se za Zdí potlouká pár kverulantů. Proč by nás to mělo trápit? Takoví se přece najdou vždycky.“

Ale Yorick nevypadal příliš přesvědčeně a Cholly vrtěl hlavou. „Kverulanti většinou zůstávají na místě, ale ti, které potkala Chornoi, obcházejí jednotlivé vesnice.“

Chornoi přikývla. „Viděla jsem je u všech kmenů.“

Cholly znovu potřásl hlavou. „To vyžaduje organizaci.“

„A spoustu tělových barev,“ dodal Rod. „Možná je to pořád stejný agent, který mění jen barvu kůže.“

„To je možné.“ Cholly přikývl. „Musím o tom informovat generála.“

„Pokud to uděláš,“ Chornoi byla náhle napjatá jako struna, „neříkej mu, od koho tu informaci máš, ano?“

„Uklidni se,“ řekl Cholly. „Zmíním se pouze o 'svém zdroji' a on už se dál vyptávat nebude.“

„Samozřejmě.“ Chornoi se uvolnila. „Máš tolik obchodníků. Jaký je v tom rozdíl, který z nich to byl?“

„Pro něj žádný.“ Cholly se zamračil. „Ale pro mne ano. Ale význam by to mělo mít i pro vás.“

„Proč?“ Rod vzhlédl. „Protože tak dostáváme mrtvolu, která Wolmařanům nechybí?“

Chornoi zavrtěla hlavou. „Ten mrtvý byl skutečný Wolmařan.“

Rod se zamračil. „Jak to můžeš vědět? Podle tetování?“

„Podle tetování a jiných kmenových značek.“

Cholly souhlasně přikývl. „Normálně byste si jich ani nevšimli. Ale možná byste je mohli použít ve svůj prospěch, kdybyste požadovali, aby Hwun dokázal, že žádný z jeho lidí není odpovědný za vraždu ani vraha nekryje.“

Rod se pomalu usmál a Gwen řekla: „Mnohem pravděpodobnější je, že budou požadovat, abychom *my* prokázali, že do toho nebyl zapleten žádný falešný Wolmařan.“

„To je pravda,“ přisvědčil Rod, „ale nikdo od nás přece nemůže žádat, abychom jako cizinci ověřovali pravost Wolmařanů, ne?“ Zašklebil se na Chornoi. „Díky, madam. Mohlo by nám to pomoci získat čas.“

„Nejsem madam,“ odsekla Chomoi.

Než mohl Rod něco říct, dveře hospody se otevřely a nad jejich hlavami zadupal tučet nohou.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ach!“ Cholly vzhledl ke stropu. „Řekl bych, že pro vás přišla eskorta.“

Vojenský oddíl je nezavedl do Shacklarovy kanceláře. Místo toho je odvedl do dlouhého srubu, postaveného mezi hospodou a administrativním komplexem.

„Co to má být?“ zeptal se Rod poručíka. „Městská radnice?“

„Těsně vedle,“ zavrčel voják a otevřel dveře. Rod a Gwen napochodovali dovnitř s hrudmi vypjatými a bradami zvednutými. Eskortu je následovala.

Rod se rozhlédl. Zevnitř se dalo jen těžko poznat, že se jedná o budovu postavenou z klád. Stěny byly omítnuté nebo obložené a nábytek byl tak vyleštěný, že na první pohled vypadal jako z plastiku.

V čele místnosti stál dokonale vyblýskaný stůl, alespoň šest stop vysoký. Shacklar by za ním vypadal jako trpaslík, nebýt toho, že křeslo, ve kterém seděl, bylo neobyčejně mohutné a zdobené. Čalounění bylo z pravé kůže, zaznamenal Rod. Kolonisté si museli vystačit s tím, co měli k dispozici.

Postranní lavice byly stejně zdobené, ale alespoň o stopu nižší. Před tou nalevo stálo pět Wolmařanů a před tou napravo zase pět vojáků. Na výložkách každého z nich se leskly důstojnické odznaky.

Rodovi to všechno dohromady připadalo jako zárodek ústavněprávního sboru.

Před Shacklarovu lavici předstoupil seržant, udeřil o zem ratištěm kopí zakončeného místo železného hrotu kouskem křídý a zařval: „Pořádek v soudní síni!“

Rod prastarou tradiční výzvu překousl, ale Gwen zachytila, co si při tom myslel, a stěží se ubránila úsměvu.

„Obžalovaní, prosím předstupte,“ řekl Shacklar klidně.

Rod se podíval na Gwen. Gwen se podívala na Roda. Oba pokrčili rameny a postoupili o krok kupředu.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Shacklar.

„Vinni, nebo nevinni?“ pobídl je seržant.

„Nevinni,“ prohlásil Rod pevně.

„Dokažte to!“ Hwun vyskočil za Wolmařanskou lavicí na nohy.

„Jaký důkaz nám nabízíte? Musíte dokázat, že se nedopustili vraždy!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Tak moment, nemyslím, že bych se zmínil, že zde byla spáchána vražda,“ zabručel Shacklar. „Hloupé opomenutí. Ale poslyš, starouši, jestli v tomhle případě míníš vystupovat jako žalobce, musím tě požádat, abys opustil své místo v lavici porotců.“

Hwun na něj chvíli vyjeveně hleděl a pak mlčky přikývl. „To je rozumný požadavek.“

Rod jako v Jiříkově vidění hleděl, jak Wolmařan důstojně vyšel z lavice a postavil se před ni. Celá ta věc se zdála být v naprostém rozporu s náčelníkovou žlučovitou povahou. Jak to, že tak rychle souhlasil?

Vzadu v místnosti, poblíž vstupních dveří, se něco pohnulo. Rod koutkem oka zahlédl, že dovnitř vklouzli Chornoi a Yorick. Rozmrzele se kousl do rtu - nechtěl, aby se do případu vkládali tak okatě. Ještě by v někom mohli vzbudit podezření na komplot.

Ale na druhé straně bylo dobré vědět, že nejsou docela opuštěni.

Hwun probodl Roda a Gwen očima: „Říkali jste, že jste nevinní. Dokažte to!“

Rod si uvědomil, že právě tady a teď se patrně rozhodne, zda wolmařanský právní systém je v podstatě napoleonovský, nebo anglický. Pokud je napoleonovský, znamenalo by to, že obžalovaný je předem považován za vinného a je na něm, aby dokázal opak. Mimo jiné by z toho vyplývalo i to, že v nově se rodícím zřízení nebude mít člověk jako jedinec příliš velkou důležitost.

„Ne,“ řekl měkce. „Není mou povinností dokazovat, že jsem nevinný. Ty musíš dokázat, že jsem vinný!“

Hwun na něj beze slova hleděl a jeho pohled byl tak studený, že byl Rod ochoten přísahat, že slyší praskání ledových ker.

„To je pravda.“

Hlavní náčelník se otočil a přejel pohledem po lavici vojáků. Jeden z důstojníků, kteří v ní seděli, vstal. Rod si s překvapením uvědomil, že to byl ten důstojník, který se k nim tak slušně zachoval předešlého rána na Zdi.

„Poručík Corrigan,“ oznámil Shacklar. „Na základě čeho se zastáváte obžalovaných?“

„A proč bych neměl?“ odpověděl poručík s úsměvem. „Nutí mne k tomu zdravý rozum. Nevíme o těch dvou lidech nic než to, že je

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Wolmařanská hlídka zahнала k nám. Když nic jiného, znamená to, že jsou Wolmařané vůči nim předpojatí. Chceme-li jednat podle svého nejlepšího svědomí, musíme se jich opravdu ptát, na základě čeho je viní z tak těžkého zločinu.“

„To je vlastně pravda.“ Shacklar se obrátil k lavici Wolmařanů. „Ti z nás, kteří se účastnili včerejšího výsledku, už to sice slyšeli, ale většina lidí přítomných v soudní budově ne. Proto si obvinění vyslechneme znovu.“

Rod si ulehčeně oddechl - anglická koncepce přece jen zvítězila. Zákon na Wolmaru vycházel z toho, že obžalovaný je nevinný a obžaloba musí jeho vinu prokázat, z čehož vyplývá, že ochrana práv jednotlivce bude v zrodilším se zřízení důležitým elementem. Termín 'otcové zakladatelé' náhle nabyl naprosto nového významu.

Shacklar se obrátil na Corriganu. „Ovšem pokud máte v úmyslu postavit se na stranu obžalovaných, poručíku, musím vás rovněž požádat, abyste opustil lavici porotců.“

Takže zachování stejného počtu na obou stranách zároveň s ustanovením funkcí žalobce a obhájce. Doufal, že Shacklar bude stejně důsledný při vynášení rozsudku, jako byl při ustanovování precedentů.

Corrigan chvíli mlčky zíral, pak si ztěžka povzdechl a vystoupil z lavice.

Shacklar se obrátil zpátky k Hwunovi. „Předložte prosím své důkazy, hlavní náčelníku, své argumenty, proč bychom měli věřit, že tihle dva lidé zavraždili Wolmařana.“

Hwun na něj mlčky hleděl.

Shacklar se ve svém křesle pohodlně opřel a úplně se uvolnil.

Nakonec Hwun řekl: „Byli tam.“

Rod si ulehčeně oddechl. Anglická koncepce slavila své vítězství.

„Včera ráno,“ pokračoval Hwun, „byli za Zdí. Venku, na pláni. A kdo ví, kde byli před tím?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Corrigan. „Kdo to ví?“

Hwun ho však naprosto ignoroval. „Wolmařan byl nalezen mrtvý. Mrtvý na Místě-vítání-slunce. Já jsem našel mrtvé tělo! Kdo ho mohl zabít? Jedině kolonisté!“ Prstem namířil na Rodu a Gwen. „Jedině ti,

kteří byli za Zdí - bezdůvodně! Tak!“ Založil si ruce na prsou. „Oni zabili Wolmařana.“

„Ale no tak!“ ušklíbl se Corrigan. „Venku přece byli i obchodníci a Wolmařané z jiných kmenů. I za předpokladu, že Wolmařana nemohl zabít příslušník jeho vlastního kmene...“ obrátil se ke generálovi a vztyčil ukazováček, „...což nebylo prokázáno, pane!“ Pak se obrátil zpátky k Hwunovi. „I kdyby ho nemohl zabít člen jeho vlastního kmene, není důvod, proč by to nemohl udělat člen kteréhokoliv jiného!“

Hwun nespouštěl oči ze Shacklara. „Wolmařané nejsou krvežizniví.“

Shacklar znehybněl a tváře ostatních důstojníků zbledly. Rod skoro slyšel, jak se v duchu smějí, a naprosto jasně slyšel jejich myšlenky říkající: *To snad nemyslí vážně!*

„Wolmařan by nikdy nezabil jiného Wolmařana!“ zahřímal Hwun.

Výrazy v obličejích důstojníků zůstávaly ztuhlé. *A co jste k sakru dělali, než jsme sem přišli - pořádali dobročinné bazary?*

Shacklar soustředil veškeré své emoce do jednoho hlubokého povzdechu a pak se předklonil dopředu. „Připusťme to... Obžalovaný!“

„Ehm, ano?“ Rod vzhlédl.

„Byl jste vy nebo vaše žena včera ráno na Místě-vítání-slunce?“

Rod zavrtěl hlavou. „Poprvé jsme tam byli až dnes v noci, když jsme pátrali po důkazech.“

Hwun se prudce otočil a proklál Roda pohledem, ale Shacklar řekl: „A v noci nikdo zabit nebyl.“ Obrátil se k Wolmařanským náčelníkům. „Dokázal by mi některý z vás říct, kde byli tihle dva vidění poprvé?“

„Uprostřed Koňské pláně,“ odpověděl purpurový náčelník.

„Šli pěšky?“ zeptal se Corrigan.

„Pěšky,“ potvrdil náčelník.

„A bylo to dobrých deset kilometrů od Místa-vítání-slunce. Kdy vaši bojovníci zahlédli obžalované, náčelníku?“

Náčelník pokrčil rameny. „Slunce bylo na obloze jen krátce.“

Tedy nedlouho po úsvitu,“ přetlumočil Corrigan. „Bylo už slunce celé nad obzorem?“

Náčelník přikývl.

„Jak vysoko nad ním?“

Náčelník ukázal rukou. „Dva prsty vysoko.“

„Dva prsty na délku natažené ruky.“ Corrigan si přidržel ruku před obličejem. „Možná půl hodiny po úsvitu.“ Nechal svou ruku klesnout a podíval se na Hwuna. „Připadá mi, že obžalovaní mohli jen těžko zabít na Místě-vítání-slunce muže a o půl hodiny později už být na místě vzdáleném deset kilometrů.“

Hwun na něj chvíli mlčky hleděl a pak řekl: „Mohli ho zabít dřív.“

„Samozřejmě, že *mohli*,“ opáčil Corrigan, „ale *udělali to*? Máte snad třeba jen *stín* důkazu, že se byt' jen *setkali* s mrtvým, neřkuli že ho zabili?“

Hwun si ho změřil mrazivým pohledem. Pak se s chladnou důstojností obrátil ke svým lidem a prohlásil: „Vojáci podvádějí.“ Jeho ukazováček znovu zamířil na Roda a Gwen. „Tito dva zabili! To ví každý!“ Obrátil se zpátky k Shacklarovi. „A všichni mohou vidět, že vojáci nejednají s Wolmařany podle práva! Ano, se zbožím, penězi, trubkovým býlím vojáci podle práva jednají - ale ne se životem! Vojáci nejsou spravedliví!“

Ostatní náčelníci si mezi sebou začali mumlat a vrhat nepřátelské pohledy na Shacklara a důstojnickou lavici. Důstojníci znehybněli a jejich tváře zkameněly.

„Dejte nám je!“ zahřímal Hwun a pozvedl obě ruce. „Dejte ty dva Wolmařanům! Předejte vrahy našich bratrů do našich rukou, abychom mohli nastolit spravedlnost!“

„Spravedlnost! To jistě, ty svatouškovský ješito!“ Chornoi vyskočila na nohy. Její obličej plál hněvem. „Tobě nejde o spravedlivost, ty hledáš obětního beránka! Víš zatraceně dobře, že pokud neuspokojíš své kolegy náčelníky, vykopnou tě z tvého úřadu! A nebudou spokojeni, pokud se ukáže, že Wolmařana zabil Wolmařan! Protože pokud tomu tak bylo, kmen, ze kterého pocházel vrah, ho bude bránit a kmen zavražděného bude žádat pomstu! A to bude konec té tvé hezké malé konfederace!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„To ne!“

„Wolmařanské zákony!“

„Dávejte si pozor, bratři náčelníci!“ Všichni Wolmařané byli na nohou a vzrušené vykřikovali.

Ale Hwun je překřičel všechny. „Spravedlnost! Jde mi jen o spravedlnost!“

„Spravedlnost!“ Chornoi se ušklíbla a přistoupila až k němu. „Jak může tyran volat po spravedlnosti? To je to, o co ti ve skutečnosti jde, že? Stát se králem všech Wolmařanů! Tyranem! Diktátorem! To jsi - stroj, který žene touha po moci!“

Rod ztuhl. Najednou měl pocit, jako by se ho dotkl horký drát. Všechna fakta v jeho hlavě do sebe zapadla jako dílky skládačky.

„Stroji!“ vyštěkla Chornoi.

Hwunova ruka se vymrštila proti Chornoině bradě tak rychle, že v tu chvíli vypadala jako pouhá šmouha. Dívka proletěla vzduchem a přistála v lavici vojáků.

Rod zařval vzteky a skočil po Hwunovi, což ho zároveň zachránilo před jeho pěstí, která se mu mihla kolem ucha. Rod si uvědomil, že by ho ten úder mohl zabít. Teď bojuje o svůj život!

K čertu s fair play!

Vymrštil se a vrazil koleno Hwunovi do rozkroku. Zasáhl ho – S dutým zaduněním.

Rod zařval, jak mu kolenem projela pekelná bolest.

Všichni v soudní síni strnuli, ohromeni tím zvukem.

Hwunova ruka se natáhla po Rodově hrdle - ale pod Rodem se současně podlomily nohy a skácel se na podlahu, takže Hwunovy ruka sevřela jen prázdný vzduch. Roda zaplavila vlna strachu, která otevřela průchod rudému vzteku, jenž vřel v jeho nitru. Namáhavě se zvedl na kolena a soustředil se na svou pravou ruku, na její hranu, přál si, aby se proměnila v meč, válečnou sekeru, a švihl jí tak rychle, že si nikdo nemohl všimnout stříbřitého lesku wolframové oceli. Ruka-sekera zasáhla Hwunovu čelist. Wolmařan vyletěl do vzduchu a s rachotem dopadl na zem, právě před Wolmařanskou lavici.

Rod poklekl, ruce mu poklesly a s očima doširoka otevřenými zalapal po dechu. *Přece ho nemohl udeřit tak tvrdě!*

Ale ano, mohl jsi.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod vzhlédl a uviděl odraz oceli své ruky v očích své ženy.

Ale Hwun už se zase zvedal na nohy...

... a spalující, rubínový paprsek projel jeho hlavou.

Rod, neschopen pro tuto chvíli pohybu, viděl linii světla spojující hlavu Wolmařanského náčelníka s blasterem v generálově ruce.

Pak okamžik pominul, světlo bliklo a Hwun se znovu skácel na zem.

Wolmařané mlčky zírali.

Pak vyskočili na nohy a zpod svých šatů začali vytahovat blastery. „Krev!“ zavyli. „Spravedlnost!“

„Zrada!“

„Zabít!“

Ale Shacklar už byl před svou lavicí a skláněl se nad Hwunovým tělem. Strhl náčelníkovi jeho bederní roušku. Ostatní Wolmařané zavyli vzteky - ale vytí vzápětí zase utichlo a oči jim vylezly z důlků. Na okamžik v místnosti zavládlo dokonalé ticho.

Pak se z hrudí Wolmařanů ozvalo záupění. Jejich oči se nedokázaly odtrhnout od hladké křivky klínu bez genitálií.

Rod se sklonil nad Hwunem a vytáhl svou dýku. Popadl mrtvolu za vlasy a jediným řezem oddělil horní část lebky. Neobjevila se žádná krev - jen hladký povrch obnažené lebky s vlasovými spárami čtyř pravoúhlých otvorů.

Náčelníci stále zírali, příliš ohromeni, než aby byli schopni se pohnout.

Rod strčil špičku dýky do jedné ze spár a zapáchil. Materiál chvíli odolával a pak se obdélník s cvaknutím otevřel. Rod hleděl na trs klenotů zářících z temnoty uvnitř.

* * *

„Molekulární okruhy, samozřejmě,“ vysvětlil Rod. „Každý z těch 'klenotů' je počítač dostatečně výkonný, aby zajistil všechny funkce malého města.“

Pozvedl svou holbu, aby se napil, a Cholly se zeptal: „Jak jsi poznal, že je robot?“

„Snadno,“ odpověděl Rod se suchým úsměvem. „Vlastně vůbec nechápu, proč mne to nenapadlo už dřív. Chci říct, jeden Wolmařan byl zabit, že? Ale žádný Wolmařan nechyběl. Což znamená, že musel

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

existovat jeden Wolmařan navíc.“ Rozhodil ruce. „To není možné. A s Hwunem jsme se setkali. Nedal najevo žádné emoce, s výjimkou hněvu - ale velice chladného hněvu, jestli chápeš, jak to myslím. A takový byl ve všem - chladný jako rampouch. Jenom ta jeho mizerná logika mne svedla z cesty.“

„Jo.“ Yorick se poškrábal na hlavě. „Jak mohl počítačový 'mozek' přijít s něčím takovým, že jste vy dva vrazi jen proto, že jste byli toho rána venku za Zdí?“

„Zvláště když venku byli i jiní,“ pozvedl Rod ukazováček. „Thaler - a nevím kolik obchodníků.“

„Správně. Jak to, že si Hwun neuvědomil, že podezírat vás dva nemá smysl?“

Rod pokrčil rameny. „Mohl myslet jen tak, jak byl naprogramován - 'co se vrazí dovnitř, to vyjde ven'. Ale mělo mě to napadnout, už když nám Chornoi řekla, že vůbec nezareagoval na její flirtování, přestože ji všichni ostatní Wolmařané zbožňovali natolik, že jí to zajišťovalo plnou bezpečnost. To mě *doopravdy* mělo trknout. A naprosto očividné bylo to, jak přerušil rozhovor s ní a vyběhl po kamenných stupních *právě* v okamžiku, kdy vyšlo slunce.“

Yorick se zamračil. „Ano?“

„Jak to mohl vědět?“ vydechla Gwen.

Yorick seděl chvíli mlčky. Pak pomalu zvedl hlavu.

Rod přikývl. „Jeho program obsahoval tabulku východů slunce. Ano, opravdu mě to mělo trknout. Ale ve skutečnosti se mi rozběsklo, až když ho Chornoi nazvala před celou soudní síní strojem - tehdy jsem pochopil, že to by všechno vysvětlovalo.“

„A tehdy tě taky napadlo, že vraždu provedl robot?“ zeptal se Cholly.

Rod znovu přikývl. „Je to naprosto možné, pokud byl naprogramován jako zabiják. Je to sice protizákonné, ale naši nepřátelé z budoucnosti na zákony kašlou.“

„Stejně nelegální je zabít člověka třeba blasterem,“ Odušil Yorick. „Ale průměrný vrah si nemůže dovolit použít na tu práci robota. Kolikrát už ses setkal s vraždícím androidem?“

„Tohle byl první, kterého jsem kdy viděl,“ řekl Rod. „Všichni ostatní roboti, se kterými jsem se setkal, byli naprogramováni, aby život chránili.“

„Takže tě zpočátku vůbec nenapadlo, že by vrahem mohl být... 'robot' se to menuje?“

Rod pomalu přikývl. „Ano, drahá. Tak to bylo. Máš mne prokouknutého, co?“ Usmál se na Gwen. „A ano, použila jsi správné slovo - 'robot'. Doslova to znamená 'dělník'. Je to stroj, který je vyroben, aby vypadal jako člověk; nebo vykonával lidskou práci.“

„Ale jak to, že se ten 'robot' tak dokonale podobal Hwunovi?“

„Teď se dostáváme ke skutečnému viníkovi.“ Rodova ústa se stáhla do úzké linie. „Někdo to celé očividně naplánoval předem... a velice pečlivě. Někdo - pravděpodobně jeden z těch falešných Wolmařanů, o kterých se zmiňovala Chornoi - si pořídil Hwunovy snímky a nechal podle nich robota vytvořit. Potom ho umístil tam, kde si byl jist, že se s pravým Hwunem setká o samotě.“

„Na Místo-vítání-slunce,“ přikývl Yorick. „Robot zabil svou živou předlohu a začal štvát Wolmařany proti kolonistům.“

„Tak.“ Chornoi se zamračila. „Hwun šel odříkat svou ranní modlitbu - ten skutečný Hwun, myslím - a když se obrátil tváří ke slunci, robot ho udeřil.“ Otřásla se. „Alespoň to měl rychle za sebou.“

Rod přikývl. „Pak robot zmasakroval jeho obličej, aby nikdo nepoznal, o koho se ve skutečnosti jednalo. V potůčku tělo omyl a odnesl k nejbližšímu kmeni, volaje po pomstě. Sám zaujal Hwunovo místo a dělal, co mohl, aby poštvál Wolmařany proti nám.“

Yorick přikývl. „Čistá prácička.“

„Velice profesionálně provedená,“ přisvědčila Chornoi. „Ale kdo je ten parchant, který robota naprogramoval?“

„Bojím se, že to se nikdy nedozvíme,“ povzdechl si někdo.

Všichni se otočili a uviděli Shacklara, který stál nad jejich stolem. „Bohužel, můj výstřel zničil spolu s ostatními životními funkcemi i androidovu paměť - a s ní samozřejmě i jeho program.“

„Není divu.“ Rod přikývl. „Chci říct, program je přece pro robota nejdůležitější z životních funkcí.“

„Přesně tak.“ Shacklar se opřel rukou o židli. „Mohu se k vám připojit?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ano, prosím,“ řekla Gwen.

Rod si ji přísně změřil.

Shacklar odtáhl židli od stolu a posadil se. „Víte, nepřišel jsem se omlouvat. Obludu bylo třeba zastavit, zastavit ji okamžitě - a tohle byl jediný způsob, jak to udělat. Měli jsme štěstí, že byl řídicí počítač instalován v lebce, kam mířil můj první výstřel.“

„To nebylo štěstí,“ usmál se Rod. „Vy jste věděl velice dobře, že tam je, nemám pravdu?“

Shacklar se zašklebil. „Teleologie má většinou poslední slovo. Když někdo vytvoří stroj ve formě člověka, umístí počítač do hlavy proto, že je to mozek, i když by měl v těle víc místa. Ale druhý výstřel bych zamířil tam.“

„Naštěstí ho nebylo třeba.“ Rod se usmál. „Víte, generále, jsem rád, že jste to udělal - velice rád, vzhledem k tomu, že se ta zatracená věc právě pokoušela zabít mne.“

Shacklar přikývl a usmál se. „Ale bojím se, že se nikdy nedozvíme, na co přesně byl naprogramován. Nemluvě ani o tom, kdo ho naprogramoval a proč.“

Rod pokrčil rameny. „Můžeme se domýšlet.“

„Jistě.“ Shacklarův úsměv se rozšířil. „Vždycky se můžeme domýšlet - ale nikdy nesmíme pustit ze zřetele, že se jedná o pouhé dohady.“

„Tak či tak,“ připomněla mu Gwen, „dokázalo se, že *my* jsme nevinní.“

„Ach, to je pravda,“ řekl generál. „Nyní je to naprosto mimo veškeré pochyby. A *můj* problém, jak zpacifikovat Wolmařany, se taky hezky vyřešil.“

„Jo,“ Yorick se zašklebil. „Jakmile jim tady major ukázal, co se skrývá v Hwunově lebce, nečinilo jim žádné potíže uvěřit, že vraždu spáchal robot.“

Shacklar přikývl. „A já mohu vydat 'mrtvého' androida Wolmařanům - což jsem učinil - takže pokud by snad přece jen měli nějaké pochyby, můžou si ho klidně rozšroubovat.“

„To přirozeně udělají.“ Cholly postavil před každého další korbel piva. „Jen si pomyslete, kolik se toho naučí o kybernetice!“

„Dokážu si to představit.“ Shacklar s úsměvem pozvedl své pivo. „Mít vlastního robotického zabijáka bude za chvíli u Wolmařanů odznak společenského postavení.“

Yorick se zašklebil. „Démon-zabiják, co?“

Shacklar přikývl.

„Pak to budete mít pohromadě.“ Rod se opřel dlaněmi o desku stolu. „Svou Wolmarskou federaci - prototyp vlády kolonistů a Wolmařanů, scházející se k řešení všech základních problémů.“

Shacklar překvapeně vzhlédl. „Velice přesně vystiženo, pane Gallowglassi, opravdu. Děláte snad podobné věci sám?“

Rod otevřel ústa, ale Gwen ho předběhla. „Měl příležitost být něčemu podobnému svědkem. Takže hádáme správně?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Shacklar. „Vlastně už mám první návrh ústavy několik let připravený a čekám jen na vhodnou příležitost.“

„Kterou jsme vám pomohli spustit,“ usmál se Rod.

Generál přikývl. „Kopie už byly rozeslány náčelníkům všech kmenů, důstojníkům a zástupcům našeho parlamentu.“

„A se svým novým statutem,“ dodal Yorick, „už se nebudete muset starat, zda ten či onen Wolmařan bude či nebude akceptovat ústavu.“

Shacklar se usmál. „Zdá se, že jsem na společenském žebříčku skutečně trochu povýšil.“

„Je teď polobůh,“ vysvětlil Yorick.

„Jistě.“ Cholly se zašklebil. „Celou unii jen upevní, že celou tu záležitost vyřešil někdo, kdo není ani Wolmařan, ani kolonista.“

Rod sklonil hlavu. „Oba ti děkujeme.“

Chornoi po něm blýskla očima. „Jak můžeš mluvit i za ní? Víš snad, co si myslí?“

Rod vytřeštil oči, ale Gwen řekla: „Samozřejmě, že ví.“

Chornoi se k ní obrátila. „Jak to ale potom přijde, že ty nevíš, co si myslí *on*?“

„Vím.“ Gwen pokrčila rameny. „V tomto případě prostě promluvil první.“

„Stejně bych rád věděl,“ přerušil Rod diskusi, která se nevyvíjela tím nejlepším směrem, „jestli ten, kdo robota naprogramoval, měl

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

v úmyslu zničit generál-guvernérovu rodící se republiku, nebo zabít Gwen a mne.“

„Proč ne obojí?“ Yorick rozhodil ruce.

Chornoi přikývla. „Záleží na tom?“

„Svým způsobem ano. Kdybychom věděli, oč mu šlo, mohli bychom se domyslet, proč.“

„To je pravda,“ připustil generál. „Myslím, ale, že bude lépe, když zůstaneme u pragmatických aspektů té věci. Ať už byl jejich konečný cíl jakýkoliv, troufám si tvrdit, že se pokusil vás zabít.“

„Já... bych... řekl, že je to rozumný odhad.“ Rod se zahleděl Gwen do očí a ona lehce přikývla.

„Tudíž nám nezbyvá,“ řekl generál, „než dostat vás z této planety tak rychle, jak je to jen možné - dřív, než se vašemu nepříteli podaří zinscenovat incident, který Wolmar zničí.“

Rod se kysele usmál. „Takže máme společný zájem, co?“

„Řekněme společný bod na průřezu našich zájmů.“

„Bez urážky, generále, ale sami bychom odtud velice rádi odešli. Máte nějaký návrh, jak bychom se mohli dostat z věžeňské planety?“

„Ale ona už není věžeňská.“ Shacklar pozvedl ukazováček. „Když nás Proletářská asociace států Terry odřízla od ústřední vlády, stali jsme se nezávislími. Jistě, jsem si vědom, že je mezi námi několik vraždících maniaků, a nemíním jim dovolit, aby se rozprchlí po galaxii - ani svým sadomasochistům.“ Zhluboka se nadechl. „Ani opravdu nenapravitelným zlodějům. Na druhé straně musíte chápat, že máme jistá spojení potřebná k exportu surovin pro farmaceutický průmysl...“

„Mluví o trubkovém koření,“ vysvětlil Cholly.

„Přesně tak. Zjistil jsem, že můžeme dosáhnout jistého zisku, budeme-li je exportovat na jiné planety.“

„Dostatečného, abyste na výměnu získali vše potřebné?“

Shacklar přikývl. „Našimi hlavními obchodními partnery jsou Haskerville a Otranto.“

„Otranto?“ Rod se zamračil. „To je přece zábavní planeta!“ V Rodově době, o pět set let později, stále ještě měla jistou reputaci. Pak se jeho oči rozšířily. „Ach, *tahle* farmacie.“

„Ne, ne tak docela.“ Shacklar se usmál. „Na Otranto přilétají hledači potěšení z celé Terránské sféry zájmů. Není problém, aby loď současně vezly i náklad - zvláště, když není těžký - a tak jednu farmaceutickou společnost napadlo postavit tam zpracovatelský závod. My jim dodáváme suroviny a oni rozesílají vyrobený extrakt na ostatní planety. Je to pro nás obchodně docela výhodné.“

„A udržujete si i tady na periferii civilizaci, co?“ Rod se nemohl ubránit úsměvu.

„Chcete-li to říct takto.“ Shacklar pokrčil rameny. „Vlastně jsme se o převratu PASTi dozvěděli jen díky jedné z dopravních lodí.“

Rod náhle pochopil, kam Shacklar míří. „A není ta loď náhodou ještě ve vašem doku?“

Shacklar přikývl. „Na našem měsíci. Musíte pochopit, že vzhledem k tomu, že jsme vznikli jako vězeňská planeta, není jednoduché se tam dostat. Vlastně nám z dřívějšíka zůstala četná bezpečnostní opatření, která jsem zatím neměl důvod zrušit. Vzhledem k tomu, že nemám žádný záznam, že byste vy tři byli delikventi, nemám důvod vám bránit v odletu.“

„A všechny důvody nám k němu dopomoci?“

„Takže nám pomůžete se odsud dostat?“ zeptala se Gwen.

„S největším potěšením.“ Shacklar se vážně uklonil.

Rod zadržel dech, okamžik sbíral odvalu a pak se zeptal: „Samozřejmě nemůžeme odejít bez naší průvodkyně.“

Yorick se zatvářil překvapeně a pak se zašklebil. „Jo. Myslím, že budeme potřebovat její zkušenosti, ať už se dostaneme kamkoliv.“

Shacklar se na Chornoi dlouze zadíval. Pak pomalu přikývl. „Vím, jak se sem dostala, a nemyslím, že by bylo nutné ji tady držet.“

V Chornoiných očích vzplál paprsek naděje.

„Opravdu nevím, proč byste neměla jít s nimi, mademoiselle.“ Shacklar dvorně sklonil hlavu. „A abych zabránil případným dalším nedorozuměním, vybavím vás oficiálním zproštěním viny.“

Rod se opřel a zhluboka si oddechl. „Generále, vaše vstřícnost je obdivuhodná.“ Náhle se zamračil. „Ale je tady ještě záležitost úhrady cestovného. Bojím se, že nemáme dost peněz na lístky.“

Yorick už už chtěl něco říct, ale Shacklar ho přerušil. „Myslím, že i to se dá zařídit. Jak jsem řekl, dosahujeme jistých zisků. Jsem si jist,

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

že vám Wolmarská banka bude moci poskytnou prostředky dostatečné na další cestu.“

„Velice vám děkujeme.“ V Gweniných očích se zablesklo.

Generál si chvíli podržel její pohled. Možná, že byl chladnokrevný a racionální, ale imunní určitě nebyl.

Roda by osobně velice zajímalo, nakolik generál doopravdy dychtil se jich zbavit.

Čast II.

Otranto

Gwen si s pobaveným úsměvem rozepjala bezpečnostní pásy. „Vždyť to nic nebylo! Nebo alespoň nic v porovnání s tím ďábelským letem z planety na měsíc.“ S dychtivým výrazem ve tváři se obrátila na Roda. „Budeme doopravdy v nebi, můj pane?“

„Budeme,“ ujistil ji.

„A ta velká prázdná chodba, ze které jsme přišli do lodi - to byl doopravdy měsíc? Doopravdy jsme byli na tom svítícím kruhu, který vidáme v noci na obloze?“

„Doopravdy, má drahá. Ovšem ten 'světelný kruh' je ve skutečnosti kamenná koule o poloměru pět set mil.“

Klesla zpátky do svého křesla a zavrtěla hlavou. „To je úžasné!“ Pak soustředila svou pozornost na křeslo, ve kterém seděla. „A tohle je hotový trůn! Je tak báječně měkký a jak podivuhodná je látka, která ho pokrývá!“ Podívala se na Roda. „Opravdu není určen pro šlechtice?“

„Technicky řečeno, ne.“ Rod se zamračil. „Na druhé straně, každý, kdo si může dovolit cestu vesmírem, musí být stejně bohatý jako kterýkoliv aristokrat.“

„Nebo zločinec,“ dodal Yorick z druhé strany uličky. „V kterémžto případě nemusí platit vůbec.“

„Jistě, ale necestuje zrovna touhle třídou. A málokdy cestuje dobrovolně.“

„To je pravda,“ přikývl Yorick. „Ovšem když jsi na cestě z vězení, na pohodlí tak nelpíš.“

„Ve skutečnosti to zase takový přepych není,“ vysvětlil Rod Gwen. „Celá tahle místnost je jen malá vypouklina v boku obrovské dopravní lodi, určené k tomu, aby mohla vzít pasažéry, pokud nějaké sežene.“

„A že se o to snaží ze všech sil,“ dodal Yorick. „Vyděláme jim víc peněz na krychlový metr než jakýkoliv jiný náklad.“

„Alespoň *nějaká* útěcha.“ Gwen se podívala na Roda. „Ale vysvětlí mi znovu podstatu toho zvláštního okamžiku, kterým jsme před chvílí prošli, když se zdálo, že nahoře je dole, a já měla pocit, že jsme se ocitli vně naší nebeské lodi.“

Rod potřásl hlavou. „Nevím, jestli to vůbec dokážu, má drahá. Zním slova, která to popisují, ale nejsem si jist, zda znám i jejich význam.“

„Pak mi je prostě řekni,“ pobídla ho.

„No dobře. Největší rychlost, kterou může cokoli dosáhnout, je rychlost světla - zhruba 186 280 mil za sekundu, vzpomínáš? Ale světlo může putovat tak rychle jen proto, že je tvořeno z nekonečně malých částíček nazývaných fotony...“

„Které jsou jako nic,“ prohlásil Yorick.

Rod přikývl. „Správně. Jako nic. Fotony nic neváží, nemají žádnou hustotu, žádnou 'hmotu'. Pokud bychom ty nebo já sedli do kosmické lodi a pokoušeli se letět rychleji a rychleji, až bychom se přiblížili rychlosti světla, naše loď by byla stále kratší a kratší a současně těžší a těžší a čím dál hmotnější. Ale čím by byla hmotnější, tím víc energie by potřebovala, aby mohla letět rychleji.“

„Takže bychom se dostali k bodu, že by každý další přírůstek energie vyvolal tak velký přírůstek hmotnosti, že bychom už vůbec nezrychlovali?“

„Správně!“ Rod se na ni usmál, nadšen rychlostí, se kterou chápala. Ale současně mu po zádech přeběhl mráz – jak mohla chápat tak rychle, když naprosto postrádala potřebné technické zázemí a základy? „Technicky vzato bychom maličko zrychlovali - vždycky bychom se dostali o kousíček blíž rychlosti světla, pak ještě o kousíček a ještě o kousíček, ale nikdy bychom jí úplně nedosáhli.“

„Tak tomuhle opravdu nerozumím,“ povzdechla si Gwen a zabořila se do křesla. „Ale když to říkáš ty, můj pane, budu tomu věřit.“

„To nám moc nepomůže. Ale buď to pochopíš za chvíli, má drahá, nebo se v tobě docela pletu. Pak budeš moci posoudit, jestli mi máš věřit, nebo ne.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ale co je to ten 'jiný prostor', o kterém jsi ty, Yorick a Chornoi říkali, že jsme jím prošli?“

„Ach.“ Rod se na okamžik zadíval do prázdna. „No, víš, drahá... ehm... Otranto, planeta, kam míříme, je od Wolmaru vzdálená pětáctýřicet světelných let. Vzdálenost, kterou světlo urazí za rok, je skoro pět miliard osm set osmdesát milionů mil - a pětáctýřicetkrát tolik je zhruba 265 bilionů mil. Tak daleko je zhruba Wolmar od Otranta.“

Oči se jí rozšířily a pomalu zavrtěla hlavou. „To je nepředstavitelné.“

„Naprosto. Tak velkou vzdálenost si opravdu nikdo nedokáže představit. Je to pro nás jen řetězec čísl.“

„Ale co je podstatné,“ řekl Yorick, „je, že i kdybychom cestovali rychlostí blízkou rychlosti světla, trvalo by nám padesát let, než bychom se dostali na Otranto.“

„Nevím jak ty,“ dodala Chornoi, „ale já si dovedu představit mnoho zajímavějších způsobů, jak strávit život, než prosedět ho v téhle lodi.“

„Ujisti'uji tě, že já také,“ otrásla se Gwen.

„Ale rychleji než světlo letět nemůžeme,“ připomněl jí Yorick. „Ne, pokud chceme zůstat hmotní. Ne rychleji, než letí světlo.“

„Takže to musíme nějak obejít,“ vysvětlil Rod.

Gwen křečovitě zavřela oči a potřásla hlavou. „Vůbec nic nechápu.“

„Ani já ne,“ připustil Rod. „Ale v zádi naší lodi je vynález nazvaný 'izomorfér' a když ho pilot zapne, staneme se izomorfičtí s hyperprostorem. Nejsem si jist, co to ten hyperprostor vlastně je, ale myslím, že je to nějaký druh prostoru, který není tak docela součástí tohoto vesmíru.“

Gwen se zamračila. „Takže jsme částí hyperprostoru?“

„No, částí vlastně ani ne.“ Rod se opřel, zahleděl se do rohu místnosti a našpulil rty. „Jen se s ním ztotožníme - bod po bodu, atom po atomu. A právě to teď děláme.“ Rozhlédl se po nitru kabiny.

„Ale já nic necítím,“ zvolala jeho žena, „necítím, že bych se nějak měnila.“

„Neměníme se.“ Rod zavrtěl hlavou. „Vůbec nic se na nás nezměnilo - ve vztahu k lodi i ke všemu ostatnímu - protože to *všechno* je teď izomorfické s hyperprostorem. Ale když poblíž Otranta palubní počítač zapne strukturu normálního prostoru a vypne izomorfér, staneme se zase součástí obyčejného vesmíru.“

„To je kouzlo,“ prohlásila Gwen pevně.

„Osobně s tebou souhlasím,“ povzdechl si Rod, „ale ten chlápek, který to vysvětloval mně, mě ujistil, že je to dokonale přirozené a jasně srozumitelné.“

„Stejně přirozené a srozumitelné jsou mé čarodějnické schopnosti,“ řekla Gwen.

„Pouze na Gramarye, má drahá.“ Rod jí stiskl ruku. „A já předpokládám, že izomorfismus a hyperprostor jsou srozumitelné zase tady.“ Obrátil se k Yorickovi. „Nemyslím, že by ti doktor McAran mohl poslat díly stroje času v tomhle stavu, co?“

Yorick zavrtěl hlavou. „Nemůže se na nás zaměřit, majore. Nevím sice, jak stroj času funguje, ale určitě nefunguje v hyperprostoru.“

„Myslel jsem si to,“ povzdechl si Rod. „Což je špatné, protože před sebou máme ještě dobrou polovinu cesty - dobré dva dny. Ale může to udělat hned, jakmile se vrátíme do normálního prostoru.“

„No, mohli bychom se o to pokusit.“ Yorick se zamračil. „Ale právě tohle jsem se pokoušel naznačit ti u Chollyho, když ses domlouval s generálem - guvernérem. Zaměřit se na pohybující se objekt menší než planeta je velice riskantní. Pokud nás doktor Angus mine, budou díly ztraceny nadobro a stroj času stojí tolik, že ani on nad tím nemůže jen tak mávnout rukou.“

Rod chvíli zíral na Yoricka. Pak řekl: „Pokoušíš se mi říct, že i když budeme mít den nebo dva mezi místem, odkud jsme vyrazili, a Otrantem osmačtyřicet dokonale klidných hodin, *nebudeš* schopen postavit pro nás stroj času?“

Yorick zavrtěl hlavou. „Je mi líto, majore. Není to možné.“

„A pravděpodobně nikdy nebude,“ povzdechl si Rod. „Ale v té kůlně na Wolmaru jsme přece taky byli pohybující se cíl - a tenkrát sis byl jistý, že to dokážeš.“

„Ano, ale vzhledem k obrovské hmotě planety jsme byli stabilní - a na planetu se zaměřuje snadno. Pak už je to jen technická záležitost - zaměřit se na malý cíl nehybný vůči velkému.“ Yorick pokrčil rameny. „Přece víš sám, co dělá gravitační pole planety s časoprostorem, majore. Vytváří hmotnostní siločáry, a jakmile se na ně jednou zaměříš, už to není žádný problém. Ale tady...“ Rozhodil rukama v gestu, které zahrnovalo celou kabinu i loď kolem něj. „Celý ten křáp není ani půl kilometru dlouhý!“

„A co jsi čekal?“ odsekla Chornoi. „Víš přece, že periferní planety nemívají velké lodi.“

Yorick ji ignoroval. „Půl kilometru, dva kilometry, jaký je v tom rozdíl? V planetárním měřítku je to pořád jen zrnko prachu. Určitě není dost hmotná, aby způsobila viditelné zakřivení prostoru!“ Smutně potřásl hlavou. „Je mi líto, ale dokud nepřistaneme, nedá se nic dělat.“

„No dobře, měl jsem na to myslet dřív,“ Rod si povzdechl. „Co se dá dělat, pokud sem nedokážeš dopravit přenosný stroj času, musíme si najít nějaké hezké klidné místočko na Otrantu, kde to půjde.“

Yorick přikývl. „To by neměl být problém majore.“

„Neměl to být žádný problém ani na Wolmaru,“ usklíbl se Rod. „Poslyš, není třeba na Otrantu nějaký stálý stroj času?“

Yorick zavrtěl hlavou. „Žádný, o kterém bych věděl. Vlastně jediná permanentní instalace v této době, o které vím, je...“ Zamračil se. „Zatraceně, *nevím* o žádné!“

„Tak do toho!“ pobídl ho Rod.

„No dobře, dobře!“ Yorick pozvedl obě ruce. „Ale ne tak hlasitě, ano? Jsme si *docela* jisti, že strana LORDI, ta, která vytvořila Proletářskou asociaci států Terry, měla při svém převratu pomoc z budoucnosti - a pravděpodobně zůstali v kontaktu po celou dobu své vlády. Chci říct, PAST se sice mohla dozvědět i jinak, která planeta se vzbouří - ale zajímavé je, že *když* se vzbouřila, PAST už měla vždycky poblíž připravenou válečnou flotilu.“

„Velice zvláštní,“ přikývl Rod. „Takže si myslíš, že permanentní stroj času bude někde v hlavním stanu PASTi na Teře?“

„Jo.“ Yorick se chabě usmál. „Ale natrefit na něj bych nepovažoval za moc velké štěstí. Patří opozici a ručím za to, že bude důkladně hlídán.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Nu což, nic jsme neztratili, nic nezískáme,“ povzdechl si Rod. „Stejně jsem vřdycky chtěl navštívit kolébku lidstva.“

„No to je skvělé! Chci říct, určitě se ti to bude líbit, majore...“ Neandrtálcovy oči se náhle zděšeně rozšířily. „Bože! Chornoi! Neměli bychom takhle mluvit v její přítomnosti!“

„Taky jsem na to zrovna myslela,“ přisvědčila Gwen. „To ubohé děvče bylo takřka mrtvé únavou. Řekla jsem si, že bude nejlépe, když si trochu zdřímne.“

Yorick se otočil, natáhl krk přes opěradla zadních sedadel a uviděl Chornoi, schoulenou ve svém křesle se sklopeným opěradlem. Hlavu měla na stranu a pravidelně oddechovala. „Uf, to jsem si oddech! Můj dík, lady Gallowglassová! Vážně si budu muset dávat větší pozor na jazyk!“

„Ještě jsi mi neřekl o té své Teře,“ připomněla mu Gwen.

„Země,“ řekl Rod, „místo, odkud pocházejí tvoji předkové – a moji také, přirozeně. A všech ostatních. Je to planeta, kde se vyvinul člověk, jediná planeta, kde se naše těla skutečně cítí doma.“

„Dnes už ne.“ Yorick zavrtěl hlavou. „Celá planeta je teď pokryta betonem a ocelí.“ Zamračil se, „No, je tam *několik* parků...“

„A my tam poletíme?“

„To nejde. Tahle loď letí jen na Otranto. Ale možná by se nám tam podařilo najít loď, která míří na Terru.“

„Samozřejmě, pořád je možné, že to vůbec nebude nutné,“ řekl Yorick. „Pokud se nám podaří najít si klidné místo, doktor Angus nám tam může poslat součástky, které potřebuju na postavení stroje času.“ Povzdechl si. „Jistě, je tu ještě jeden problém...“

Roda se zmocnil známý pocit mrazení v šíji. „Ano? *Jaký* problém?“

„Nepřátelé z budoucnosti. Vřak víte - nejprve vás unesli. Potom zařídili, že se vás skoro každý na Wolmaru pokoušel zabít.“

„Ano, ale to byl Wolmar,“ řekl Rod. „A v této době ještě nebylo vynalezeno nadsvětelné rádio, takže se komunikace omezuje na kurýrní poštu lodí s FTL pohonem.“

Yorick přikývl. „Ale VETA a ANTI mají stroje času. Ti mohou poslat zprávu z Wolmaru na Otranto tak, že ji tam budou mít

následujícího dne.“ Zamračil se. „Nebo den před odesláním, pokud by o to šlo.“ Rod vytřeštil oči.

„Takže je docela možné, majore, že už tam na nás bude čekat uvítací výbor.“

Rod se opřel a pokusil se uvolnit. „Dej mi trochu času, abych si na tu myšlenku zvykl.“

„Jistě.“ Yorick se rovněž opřel a začal si palci točit na bříše mlýnek. „Máš čas. Přinejmenším několik dní.“

„To čekání mě zničí,“ zaúpěla Chornoi.

„Čekání, strach mi nahání,“ zanotoval Yorick.

Svět se převrátil naruby.

Pak se obrátil zase zpátky. Gwen se popadla za břicho. Rod si přikryl ústa dlaní. Oba několikrát ztěžka polkli a pak se rozhlédli po kabině. Chornoi měla ve tváři jemně nazelenalý odstín a Yorick lapal po dechu. „Tak,“ řekl nakonec. „Zázrak moderního cestování - není-liž pravda?“

Rod přikývl. „Cena, kterou platíme za rychlost a tak dál.“

Neandrtálec se ztěžka zvedl a vrávoravým krokem se vydal uličkou k obrazovce. „Jelikož už jsme zase někde, kde je něco k vidění, dívejme se raději ven než na ta sacharinová melodramata, na které se stejně nikdo nedívá.“ Stiskl knoflík a 3DT program nahradil pohled na hvězdy.

„Hej!“ zaječela Chornoi. „Jak se teď dozvím, jestli se Chuckovi podařilo vymluvit Allison, aby si vzala Tonyho, protože čeká dítě s Tommym, ale nechce, aby si Karen vzala Tonyho, když má doopravdy ráda Chucka?“

Náhle ztichla, umlčená velebností panoramatu, které se před ní rozkládalo. Počítač samozřejmě ztlumil jas slunce, jinak by se na ně vůbec nemohli dívat, přestože zatím tvořilo jen maličký kotouček ve středu obrazovky. Tečky, jež označovaly planety, které kolem něj kroužily, byly elektronicky vybarvené a rozjasněné - a celkový dojem byl úžasný. Gwen ohromeně zadržela dech. „Můj pane! Tak takhle vypadají slunce a jeho světy doopravdy?“

Rod přikývl. „Tohle je skutečnost, má drahá. Samozřejmě, pokud bys to viděla přímo, bylo by slunce mnohem jasnější a planety by se

ztratily v jeho jasu. Taky nejsou tak barevné. Ale podívej se - tahle tečka kousek od slunce je pravděpodobně planeta. Ano, a tady je číslo dvě, kousek dál, a číslo tři...”

„A co ta, která tak rychle roste?“

Rod se zamračil. „Ano, to je zvláštní.“

„Pozor, to není legrace!“ Yorick se otočil a rozběhl se zpátky ke svému křeslu. „Ten zvětšující se bod má antény a stabilizátory! Rychle se všichni připoutejte - už nás zaměřili!“

Rod strnul. Pak se otočil ke Gwen, ale její pásy byly stále pevně zapnuté. Stejně tak i jeho.

„Co se děje?“ Chornoi se rozhlédla a pak se zamračila. „Tak o nás vědí. Za to se přece nestřílí.“

„To není jisté,“ zavrčel Rod. „Nezapomeň, že se nás pokoušeli zabít už dvakrát.“

Chornoi se zadívala na obrazovku a vytřeštila oči. Gwen se obrátila na Roda. „Co se děje, můj manželi?“

„Jiná loď,“ vysvětlil jí Rod, „a nevíme, kdo v ní letí.“ V křesle přes uličku se Yorick nervózně zasmál. „Jsem si jist, že kapitánovi dalo hodně práce strefit se zrovna do dnešního dne.“

Od kosmické lodi před nimi se oddělil svítící bod a rozletěl se k nim. V příštím okamžiku obrazovku zaplavilo oslňující světlo. Celá loď se zakolébala a někde zaduněl obrovský gong.

„Jojky!“ vyjekl Yorick. „Tomu říkám hlasité přivítání! Copak jim nefunguje rádio?“

Útočící loď zamířila do pravého horního okraje obrazovky. Vystřelil z ní další blesk - a byla pryč.

„Vedle!“ Rod zaťal pěsti. „Do toho, kapitáne! Kličkej trochu!“

Žaludek mu klesl až někde ke kostrči. Gwen zalapala po dechu a Chornoi zaúpěla. Na obrazovce se útočník mihl kolem pravého dolního rohu a hvězdy se roztočily. Slunce se přemístilo kousek doleva.

„Odvalu, má drahá.“ Rod jí stiskl ruku. „Brzy to skončí.“ *Doufjme, že dobře...*

„Není to... zase tak... nepříjemné,“ vydechla Gwen. „Dá se na to zvyknout, můj pane.“

„Doufám, že to nebude nutné...”

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Nepřátelská loď vypálila další blesk, který rozzářil pravý horní roh obrazovky. Sluneční kotouč zmizel z obrazovky docela.

„Zase vedle.“ Rod kývl hlavou. „Máme dobrého pilota.“

„Nebo dobrý počítač,“ dodal Yorick. „Žádná lidská bytost by takhle rychle reagovat nedokázala. Pilot jen stiskl knoflík pro 'úhybný manévr'.“

Rod po něm šlehnul pohledem. „Kam tím zase míříš?“

Yorick se zašklebil. „Co bys myslel? *Homo sapiens* má taky svá omezení.“

„Nemusel bys z toho mít takovou radost. Koneckonců, jsi teď stejně jako my - Hej! Pozor!“

Druhá loď se najednou objevila v samotném středu obrazovky; sluneční kotouč zmizel docela.

„Co ten blázen dělá?“ vydechla Chornoi.

„Pokouší se dostat mezi loď a planetu.“ Rod natáhl ruku, aby objal Gwen, která se k němu natáhla - ale bezpečnostní pásy je oba držely pevně.

„Chytré!“ Chornoi se rozzářily oči. „Pokud bychom se dostali dost blízko k jejímu povrchu, bandité by se neodvážili střílet ze strachu, že zasáhnou nevinné lidi.“

„No... já nemyslím... že by kvůli tomu zaváhali.“ Rod se zamračil. „Ale možná by se nám mohlo podařit upoutat pozornost místních hlídek.“

„Chceš říct, že mám jásat, až uvidím *policajty*?“ zeptala se Chornoi.

„Proč ne? Byla jsi přece jedna -“

Z pirátské lodi na obrazovce vyšlehl další blesk. Obrazovku okamžitě zalila oslepující záře a celá loď zadrnčela jako pianová struna. Zubatým otvorem, který se objevil ve stropě, uviděli hvězdy.

„Opusťte loď!“ zavyl Yorick. „Nebo snad existuje jiné řešení?“

Ale Rod neodpověděl. Pohled jeho očí se rozostřil, jak soustředil své psychické síly na to, aby si představil kabinu tak, jak měla vypadat, místo toho, jak teď vypadala. Svým vnitřním zrakem viděl, jak odpadáva od své mateřské kosmické lodi. Představil si membránu, jež zakryla otvor vzniklý v místě bývalého připojení.

Yorick se překvapeně rozhlédl. „Hej! Já můžu dýchat? Jak to, že už dávno nepolykáme vakuum? Jak to, že nám krev poklesem tlaku nevyvřela nosem a ušima?“

Chornoi si všimla Rodova prázdného pohledu. „Majore, co to děláš?“

Rodovi připadalo, jako by její slova slyšel z obrovské dálky. S vypětím všech sil odpověděl: „Pokouším se... udržet vzduch... uvnitř... s námi.“

Chornoi vytřeštila oči a panenky se jí rozšířily.

„Gwen?“

„Ano, můj pane?“

„My... padáme.“

„Naše loď letěla k planetě, když piráti odstřelili kabinu i s námi z jejího boku,“ vysvětlil Yorick, „takže teď pokračujeme v původním letu.“

Gwen se podívala z jednoho na druhého. „Copak tam nechceme?“

„Ano, ale... ne tak rychle...“ odpověděl Rod. „Dostaň nás dolů... má drahá... pomalu...“

Gwen se rozhlédla kolem sebe a nakonec se podívala nahoru. Zalapala po dechu. „Ale... tady žádné 'dole' není, můj pane. Vidím jen nějakou velkou modrou výduť s bílými šmouhami nad námi!“

„To je... Otranto,“ zasípal Rod.

„Nejsme ještě dost blízko, abychom ho viděli 'dole',“ vysvětlil jí Yorick, „ale padáme tam. Jenom směr, ve kterém se k němu přibližujeme, nám teď připadá jako 'nahoru'.“

Gwen vytřeštila oči. „Ale jak můžeme padat nahoru?“

„Gravitace,“ opáčil Yorick.

„Takže když vyhodím míč do vzduchu a on začne padat, je to země, co ho k sobě přitahuje?“

Yorick přikývl. „Více méně. Samozřejmě, míč zároveň přitahuje ji.“

Gwen se usmála. „Ale tak málo, že to není o nic víc než přání.“

„Myslím, že i tak by to šlo říct,“ odpověděl Yorick zamyšleně. „Míč *chce* dolů.“

„A stejně... tak i my...“ zachroptěl Rod.

„Čím víc se blížíme k planetě - a planeta k nám,“ pokračoval Yorick, „tím silněji nás přitahuje.“

„Ted' už... velice... rychle...“ připomněl mu Rod.

„Jo.“ Yorick se chabě usmál. „Už ted' letíme rychlostí tisíce mil za sekundu.“

„A při pádu naše rychlost ještě poroste?“

Yorick přikývl. „Pokud s tím někdo něco neudělá.“

„No... možná by to šlo.“ Gwen se pohodlně opřela a zadívala se do modři nad sebou.

„Udělej to... rychle,“ poprosil ji Rod.

„Ehm, ano.“ Yorick se poškrábal za uchem. „Je tady ještě jedna věc, o které jsem se zapomněl zmínit, lady Gallowglassová. Jmenuje se 'tření'. Všimla sis, že když tře člověk rukama o sebe, pocítí teplo?“

Gwen přikývla, aniž přitom spustila oči z planety nad sebou.

„No, a my se pohybujeme tak rychle, že tření naší kabiny o vzduch vytvoří strašně moc tepla,“ vysvětlil Yorick. „Dost na to, aby nás to zabilo.“

„Takže,“ zamumlala Gwen, „nás musím zpomalit a zchladit.“

Rod vedle ní kývl. „Molekuly... zpomal je...“

„Už jsi mi to vysvětloval mnohokrát, můj pane,“ odpověděla Gwen trochu uraženě. „Přiznávám, žes to byl ty, kdo mi vysvětlil, co vlastně dělám, když se dívám na větev a ona vzplane. Takže ty tvoje 'molekuly' určitě dokážu i zpomalit. A myslím, že dokážu zpomalit i náš pád natolik, abychom měkce dosedli na zem.“

Výduť planety se pomalu přesunula na stranu. Žádný pohyb necítili, ale sluneční kotouč se přesunul ke středu díry ve stropě.

Yorick si zhluboka oddechl. „Ano. Takhle je to lepší. Správně.“

Gwen spokojeně přikývla. „Ted' padáme dolů.“

Chornoi, která měla po celou dobu ve tváři výraz, jako by uviděla strašidlo, se konečně vrátil dar řeči. „Co jsou ti dva zač?“

„Čaroděj a čarodějnice,“ informoval ji Yorick. „Ale to je jen lokální označení používané tam, odkud přicházejí.“

„Ale nekouzlí doopravdy, že ne?“ zeptala se Chornoi s nadějí v hlase.

Yorick zavrtěl hlavou. „Obyčejná psychotronika. Ti dva jsou velice mocní esepři.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Chornoi klesla do křesla. „Jsem opravdu ráda, že *jsou jenom* espeři.“

„Jasně,“ ušklíbl se Yorick. „Hned je to přijatelnější, když se tomu dá správné jméno, že?“

„Piráti už jsou pryč,“ informovala je Gwen.

„Co?“ Yorick vzhledl a uviděl čisté nebe. „Fajn. Myslím, že když viděli, že se jim podařilo odstřelit naši kabinu, měli za to, že je po nás.“

„To se jim nedivím,“ vydechla Chornoi.

„Tak.“ Yorick se pohodlně uvelebil v křesle a sepal si ruce na břiše. „Teď můžeme docela dobře odpočívat a užívat si letu.“

„Možná nebude nejpohodlnější,“ varovala je Gwen.

„To je v pořádku! Opravdu, lady Gallowglassová!“ Yorick zvedl ruce. „Ať už se ti to podaří jakkoliv, rozhodně to nebude horší, než jak to být mělo.“

Vlastně to dál bylo vcelku nudné. Gwen se podařilo zbrzdít jejich pád docela dobře, ale vzhledem k počáteční rychlosti jí to trvalo dost dlouho. Tu a tam teplota trochu stoupla, ale stačilo, aby se Gwen na chvíli zamračila a soustředila se, a všechno bylo zase v pořádku. Yorick se porozhlédl kolem a našel několik zásobních lahví s kyslíkem, ale Rodovi dělал starosti spíš vzrůstající přebytek kyslíčnicku uhličitého.

Najednou Rod řekl: „Drahá... planeta... se stácí... pod nás... Srovnej... rychlosti...“

„To znamená, že je třeba vyrovnat otáčení planety,“ vysvětlil Yorick. „Musíme se prostě přizpůsobit otáčení tohoto světa.“

„Jak to mám udělat?“ zeptala se Gwen.

„Najdi si nějaký orientační bod,“ poradil jí Yorick. Zadíval se na obrazovku. „Tohle nám není k ničemu. Proud se přerušil, hned když jsme se oddělili od mateřské lodi. Máme sice nouzové napětí pro osvětlení, topení a klimatizaci, ale monitor je bez napájení.“

Gwen se zamračila na obrazovku a ta se okamžitě probudila k životu. Uviděli povrch planety, který pod nimi uháněl takovou rychlostí, že jim připadal jako změt' různobarevných šmouh.

Yorick vyřeštil oči. „Jak jsi udělala *tohle*?“ Pak křečovitě zavřel oči a potřásl hlavou. „Na tom nezáleží - vlastně to ani nechci vědět.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Ale pokus se najít nějaký větší orientační bod, lady Gallowglassová, a zpomal nás natolik, až znehybní ve středu obrazovky.“

Ubíhající krajina na obrazovce začala zpomalovat. Vzápětí rozeznali řetěz terénních nerovností, který musel být pohořím, a za ním široké údolí.

V jeho středu svítila jiskřička světla.

„Civilizace!“ zvolala Chornoi. „To musí být město! Jedině umělé osvětlení vydává takové světlo! Rychle, lady Gallowglassová, snes nás na zem tady!“

Gwen se ještě silněji soustředila na obrazovku. „Pokusím se...“

Chornoi se naklonila k Yorickovi. „Jak to, že ona normálně mluví, když to dělá, a on ne?“

„Nejspíš proto, že je lepší než on.“ Yorick rozhodil ruce. „Co ti na to mám říct? Ona čaruje už od narození, zatímco on v sobě tu moc objevil teprve před třemi lety.“

Chornoi si ho pátravě změřila. „Jak to, že toho o nich tolik víš?“

„Jsem jejich rodinný přítel,“ ujistil ji Yorick, „a kdyby ses setkala s jejich dětmi, chtěla by ses jím stát taky.“

„Tak.“ Na Gwenině čele se objevily perličky potu. „Mistře Yoricku, je to tak, jak sis přál?“

„Skvělé,“ zamumlal Rod.

Yorick se podíval na obrazovku. Vypadala teď jako velká školní mapa. Zamrkal. „Jak se ti to k čertu podařilo? Vůbec nic jsem necítil!“

„Zpomalila jsem nás stejnou měrou, jako jsem zpomalila naši loď.“

Yorick vytřeštil oči. „Jasně.“ Potřásl hlavou. „Správně. Setrvačnost - to je ono. Udělala jsi z nás inertní soustavu.“

„To ani nevím.“ Gwen ukázala na obrazovku. „Ten temný čtverec ve středu - co je to?“

Yorick se podíval naznačeným směrem a soustředěně nakrčil čelo. „To se ještě nedá říct, lady Gallowglassová. Možná, až se trochu přiblížíme.“

Temný čtverec se začal zvětšovat. Rostl, až zaplnil celou obrazovku. Měsíční světlo odhalilo jeho strukturu.

„Vrcholky stromů!“ zvolala Chornoi.

Yorick zamrkal. „Spustila jsi nás níž, nebo jsi jen zvětšila obraz?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Chornoi ukázala prstem. „Vidíte tu stříbrnou nitku? To musí být potok.“

„Myslím, že je to park, lady Gallowglassová.“

„Nezdá se, že by tam bylo mnoho lidí,“ usoudila Gwen. „To nám usnadní přistání.“

Park na obrazovce se stále zvětšoval. Už rozeznali jednotlivé stromy, pohybující se k okrajům obrazovky, jak se k nim přibližovali.

Gwen teď soustředila veškerou svou pozornost na obrazovku.

Potůček, na který se zaměřila, se přesunul do středu zorného pole. Pak sebou škubl a zmizel z obrazovky docela.

Chornoi a Yorick zalapali po dechu. Vrak narazil na zem a mrštil lidmi uvnitř proti akceleračním křeslům. Několik minut seděli bez hnutí.

Pak se ozvala Gwen. Její hlas zněl přidušeně. „Omlouvám se. Nedokázala jsem náraz víc ztlumit.“

„Ach, to je v pořádku!“ Chornoi odmítavě pozvedla obě ruce.

„Báječné.“ Yorick nadšeně kývl hlavou. „Věř mi, lady Gallowglassová, díky tobě bylo naše přistání *mnohem* měkčí, než jsme mohli doufat.“

„*Jakékoliv* přistání je dobré,“ dodala Chornoi.

Yorick si rozepnul pásy a vstal. „Dovol, abych ti pomohl.“ Rozepjal Gwen její pásy. Opřela se o jeho ruku a vstala. „Díky, mistře Yoricku.“

„Ach, to je v pořádku... Hej! Majore! Jsi v pořádku?“

Rod ležel ve svém křesle, oči měl zavřené a ztěžka oddechoval.

„Ano, je v pořádku.“

Rodovi se podařilo pootevřít jedno oko. „Jo.“ Otevřel i druhé a podíval se na Yoricka. „Jsem jen trochu unavený.“

„Pomáhal mi řídit loď,“ vysvětlila Gwen.

„Trochu unavený.“ Yorick přikývl. „Jistě, majore. Ehm - než uděláme něco jiného, co takhle si trochu zdřímnout?“

Rod zavrtěl hlavou rozepnul si pásy a vyskočil z křesla. „Není čas. Musíme odtud zmizet dřív, než vyjde slunce.“

Yorick se natáhl, aby ho zastavil. „Ne, majore. Nejsi ještě...“ Ale Rod už ho obešel a mířil k průlezu.

Yorick pokrčil rameny a vydal se za ním. „Vlastně má pravdu. Pokud se pamatuji z posledního pohledu na obrazovku, přistáli jsme dost blízko terminátoru.“

Chornoi se rozběhla za Rodem: „Ale jak víme, že je zdejší vzduch vůbec dýchatelný?“

„Protože ho v tuto chvíli dýchají přibližně dva miliony kolonistů.“ Yorick si s ní srovnal krok. „A pak je tu samozřejmě ta díra ve stropě. Dobrý pokus, dámo, ale jeho jen tak nezastavíš.“

Rod se opřel celou svou váhou o páku zámku. Dveře se otevřely dokořán a on se vyvezl s nimi. Napůl se skácel a napůl skočil, jako by se pohyboval hustou melasou. Sotva se jeho nohy dotkly země, Gwen k němu přiskočila a chopila se jeho lokte: „Opatrně, můj pane, prosím tě!“

„Proč, když vím, že ty můj pád ztlumíš? Ale stejně ti děkuji, má drahá.“

Gwen se usmála a zavrtěla hlavou. „Proč si neodpočineš, můj pane? ... Ne, je to tak, jak jsi říkal, musíme pryč - ale myslí na svou slabost, prosím tě!“

Rod se na ni něžně usmál. „Vím, že mě zachytíš vždy, když zakolísám, má drahá. V tomhle stavu bych asi nedokázal létat sám...“ Rozhlédl se. „Hej! To není špatné.“

Jeden měsíc byl vysoko na obloze a druhý kousek nad horizontem. Společně skýтали právě tolik světla, aby byl vidět pěstěný trávník a stromy všude kolem nich. Květiny rostly v upravených záhonech a o několik set yardů dál se jako zrcadlo lesklo malé jezírko.

„Ale... to je nádherné,“ vydechla Gwen, když se také rozhlédla.

Yorick se přišoural k Rodovi, dloubl ho loktem do boku a ukázal na Chornoi. Ta stála beze slov, ve tváři měla unesený výraz a celým svým tělem vstřebávala tu krásu kolem.

Rod se na ni podíval a přikývl. „Jo. Jsem rád, že jsme ji mohli dostat z té vězeňské planety.“

„Ano, ubohé děvče!“ řekla Gwen. „Tolik krásy po tolika letech duševní pustoty...“

„A začne to nanovo, pokud odtud rychle nezmizíme.“ Rod se rozhlédl po stromech a keřích. Cítil, že jeho slabost už ustupuje a do

žil mu začíná proudit adrenalin. „Těžko říct, která ze zdejších přírodních krás skrývá kameru. Možná i s mikrofonom.“

Yorick přikývl. „Někdo by si mohl všimnout, že jsme zaskočili na návštěvu.“

„Zkusme zmizet raději dřív, než sem pošlou uvítací výbor.“ Rod se obrátil. „A pokuste se probudit Chornoi, ano?“

Yorick se opatrně dotkl Chornoiny ruky. Dívka trhla hlavou a Yorick - pro všechny případy - rychle uskočil. „Opravdu ruším strašně nerad, slečno, ale měli bychom se odtud ztratit, nebo budeme mít brzy společnost.“

Chornoi se polekaně rozhlédl.

„Správně.“ Yorick přikývl. „Nevíme odkud. Jen to, že už jsou na cestě.“

„To přece nemůžete vědět.“ Chornoi se obrátila zpátky k němu. „Ale byli bychom blázni, kdybychom to riskovali. Kam šel major?“

Yorick jí to ukázal a Chornoi vyrazila za Rodem a Gwen takovým tempem, že jí Yorick stěží stačil.

Právě ve chvíli, kdy úsvit prosvětlik oblohu a zalil vše kolem tlumeným, chladným světlem brzkého rána, narazili na dlážděný chodník. Byl to čas, kdy noc umírá a den se ještě nezrodil, čas mezi skutečnostmi, kdy nic není definitivní a všechno je možné - čas fantazie, kdy se může přihodit cokoliv.

A krajina se k tomu dokonale hodila. Ranní mlha, která se zvedla do výše jejich kolen, dosahovala svými chapadly k okrajům střech polohrázděných domků, jejichž horní patra vyčnívala nad ulici. Vývěsní štíty krámů se pohupovaly v mírném vánku. V dálce zaštěkal pes.

„Ale to je jako u nás doma,“ vydechla Gwen užasle.

„Jo.“ Rod se zamračil. „Zajímalo by mne, co se stalo?“

„Proč mluvíme tak tiše?“ zašeptala Chornoi.

„Kdo by dokázal mluvit nahlas na místě, jako je tohle?“ zamumlal Yorick.

„Kromě toho, mohli bychom probudit sousedy.“ Rod svedl další úspěšný boj se svou únavou. „Nechceme přece, aby nás viděli - ještě ne.“

„Proč ne?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Protože brzy najdou vrak, ve kterém jsme sem přiletěli, a moc by se nám nehodilo, kdyby nějaký náhodný pozorovatel se smyslem pro dramatickosti řekl místním úřadům, že nás dnes ráno viděl poblíž parku.“

„Chápu,“ řekl Yorick. „Nějakou dobrou duši by pak mohlo napadnout, že jsme se sem dostali v tom vraku.“

„Ale proč bychom si měli přát, aby se to nestalo?“ podivila se Gwen. „Vždyť jsme v něm doopravdy přiletěli.“

„Ano, má drahá, ale ten, kdo po nás střílel, si teď myslí, že jsme mrtví. A my chceme, aby si to myslel dál, že?“

„Nebo myslela,“ opravila ho Chornoi.

„Ale až najdou prázdnou loď, pochopí, že žijeme!“

„Ano, ale nebudou vědět, jak vypadáme!“

„Kamufláž, lady Gallowglassová,“ vysvětlil Yorick. „Je pravděpodobné, že naši útočníci neví, jak vypadáme, že mají jen náš obecný popis. Ví, že jsme zmizeli, ale dokud nás někdo na Otrantu neuvidí, nebude vědět, koho hledat. Ale jakmile dostane podrobný popis od očitých svědků...“

„Zadrž!“ Chornoi zamávala rukama jako fotbalový rozhodčí. „Oba dva předpokládáte, že pirátům šlo o *nás*! Co když ale šli prostě po lodi?“

Rod se podíval na Yoricka. Yorick se podíval na Roda.

„Dobře, dobře! Ale víte, jak jsem to myslela!“ odsekla Chornoi a nechala své ruce zase klesnout. „Tak pojďme už!“ Rychle se vydala ulicí.

Rod se vydal za ní. „Pomohlo by, kdybych byl cynický?“

„Opravdu bys chtěl?“ zamumlala Gwen.

O čtyři bloky dál Rod náhle zastavil. „Podívejte se na to! Vypadá to, jako by tady někdo nakreslil hranici a městská rada zřídila zónu.“

„Pravděpodobně zřídila,“ prohlásila Chornoi.

„Tady končí romantika,“ povzdechl si Yorick. „A začíná zóna obchodu,“ přisvědčil Rod.

„Ale jaký obchod se zde provozuje?“ zeptala se Gwen.

„Ten, kterému se ženy věnují nejdéle,“ informovala ji Chornoi.

„Ach, tak výhradní to tu zase není.“ Rod našpulil rty. „Už jsem viděl alespoň tři herny a pět hostinců.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„A pět pocitových divadel, tři tančírny, dvě opiová doupata a zastavárnu.“ Yorick se rozhlédl. „Vynechal jsem snad něco?“

„Ano. Ale oni ne.“

Kam až dohlédli, byla ulice jednolitou masou blikajících, svíjejících se a hrajících pestrobarevných holografických výloh, inzerujících všechny možné formy rozkoše, které si smrtelný muž nebo žena dokážou představit.

„Zajímalo by mne, jak ty budovy vypadají doopravdy,“ prohodil Yorick.

„Kdo ví?“ Rod pokrčil rameny. „I kdybychom některou zahlédli, stejně bychom si nebyli jisti, zda je skutečná.“

Chornoi přikývla. „Podle toho, co jsem slyšela, to platí o celé téhle planetě.“

„Myslel jsem, že je to rekreační planeta.“

„To je. Je zvláštní, co si lidé, kteří mají peníze, představují pod pojmem rekreace.“

„Otranto,“ řekl Rod, který věděl, že v jeho době - tedy o pět set let později - reputace planety ještě vzrostla. „Neměli náhodou motto: 'Naši prací je vaše potěšení?'“

„Ne, ale budou mít,“ ujistil ho Yorick. Zhluboka se nadechl. „Tak fajn, lidi - jdeme na to, co říkáte?“

„Dobře.“ Rod vypjal hrud' a hrdinně vykročil. „Nezapomeňte se každých pět kroků nadechnout, ano?“

Nebylo to tak snadné, jak se zdálo. Holografické výlohy nebyly jen vizuální - většina z nich byla i zvuková a čichová. A některé i hmatové. Malá společnost se prodírala kakofonií zvuků a vůní, jejich smysly byly napadány na všech frontách. Erotické hologramy, mužské i ženské, před nimi tančily a kynuly jim, svůdné vůně je zaplavovaly a před jejich očima se míhaly obrazy přepychu a pohodlí. Do cesty jim vbíhali holografičtí prodavači, kteří byli jako živí, ale dvakrát dotěrnější.

Ze dveří vyšel štíhlý, neuvěřitelně hezký mladík. Svaly pod šaty mu jen hrály. V jedné ruce držel kytici růží a v druhé diamantový náhrdelník. Chornoi k němu zamířila stejně neochvějně, jako střelka kompasu k magnetu.

„Zadrž, sestro.“ Yorick ji popadl za ruku. „Je to jen iluze, víš? Kromě toho, jde mu o prachy.“

Chornoi se zachvěla a násilím se vytrhla z tranzu. „Díky. Tímhle mě skoro dostali.“

„Skoro,“ přisvědčil Yorick. „Odvahu, dámo. Už jsme skoro venku.“

„Jak to víš?“ podivila se Chornoi.

„Nevím - ale něco takového přece *nemůže* pokračovat až donekonečna.“

„Optimisto,“ odfrkla si.

Ale kolonie byla ještě mladá; její ulička rozkoše měřila pouhé čtvrt míle. Přepychové vůně a hudbu znovu vystřídal čerstvý vzduch a ticho.

„Nemyslím, že bych vydržel o mnoho víc,“ vydechl Rod a opřel se o nejbližší lampu.

„A to jsi neměl peníze.“ Yorick konečně vytáhl ruku ze zadní kapsy svých kalhot a několikrát jí zamával ve vzduchu. „Myslel jsem, že dostanu křeč.“

„Odolali jste pokušení, přátelé? Uchránili jste své nesmrtelné duše před rozkošemi Filištínských?“

Prekvapeně vzhledli.

Před nimi stál mnich - skutečný, nefalšovaný řádový bratr v hnědé kutně přepásané provazem. Na druhé straně, tonzuru neměl.

„Hej, on vypadá úplně stejně, jako ti u nás doma,“ zvolala Gwen.

„Ehm, tedy, ne tak docela, má drahá.“ Rod se poškrábal na nose. „Jen tak vypadá.“

„Ne! Má odznak! Copak nevidíš?“

Gwen ukázala na mnichova prsa a Rod se podíval. Vskutku, mnichova kutna byla opatřena kapsou, ze které trčela žlutá rukojeť šroubováku.

„Vy jste Katod'an.“

Mnich se uklonil na pozdrav. „Bratr Joseph Fumble, ale moji známí mi obvykle říkají bratře Joeyi. Smím znát vaše jména?“

„Gwen a Rod Gallowglassovi.“ Rod ukázal na svou ženu. „Ona je Gwen.“ Pak ukázal na své zbylé dva společníky. „Tohle je Yorick a tohle Chornoi.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Těší mne,“ řekl bratr Joey a lehce se uklonil. „Předpokládám, že nemáte zájem o obrácení na víru?“

„Ehm...“ Rod se neklidně podíval na Gwen. „V tomto směru žádné změny názorů nepředpokládáme, díky. Mohu se domnívat, že jste kněz?“

„Ne, ale pracuji na tom.“

Rod si muže prohlédl; nebyl zase *tak* mladý. „Ale jáhen jste?“

„Ach ano, vlastně mi chybí jen poslední svěcení.“ Bratr Joey si povzdechl a potřásl hlavou. „Můj problém spočívá hlavně v tom, že si nejsem jist, jestli se na to doopravdy hodím.“

„Na co? Na kněžství?“

Bratr Joey přikývl. „V poslední době jsem hodně cestoval, navštívil jsem už devět planet, ale v misijní činnosti jsem měl jen pozoruhodně malý úspěch. Zatím jsem obrátil na víru jen dva lidi a oba dva byli náboženští recidivisté.“ Náhle se rozzářil. „Ale jsem dobrý inženýr.“

„Už chápu,“ řekl Rod. „Ale není Otranto trochu nevhodné místo pro kazatele?“

„Vlastně ano, ale říkal jsem si, že tady alespoň naleznu dost materiálu, jestli víte, jak to myslím. Něco jako panenskou duševní divočinu. Existuje-li nějaká planeta, kde lidé potřebují náboženství, pak je to podle mne Otranto!“

„Ano, ale uvážil jste, kolik peněz většinu z nich stálo, aby se dostali k pramenům rozkoše, a kolik peněz těm ostatním vynáší, když ji poskytují? Z toho hlediska je Otranto i poslední místo, kde by se lidé byli ochotni dát na pokání.“

„Zdá se, že jste se dostal k podstatě věci mnohem blíž než já,“ povzdechl si mnich. „Ale připadalo mi to jako takový skvělý nápad!“

„Každý duchovní přece nemusí být misionář,“ řekla Gwen jemně. „Možná byste se lépe osvědčil v nějaké menší farnosti.“

„Ehm, pokud si o tom chcete promluvit...“ Rod se nervózně ohlédl, „nevadilo by vám, kdybychom přitom pokračovali v chůzi? Připouštím, že by to vyžadovalo geniálního stopaře, aby vyčenichal naši stopu skrze tu směsici parfémů, kterou jsme právě prošli, ale v tuto ranní hodinu jsme venku poněkud nápadní. Musíme si najít pokoj.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„V tom případě nemusíte chodit daleko,“ řekl bratr Joey a pokynul jim, aby ho následovali.

Rod se rozhlédl. Domy, pokud se to tak dalo nazvat, zde byly příliš daleko od sebe i od cesty a každý z nich byl obklopen několika akry půdy, osázené dokonalým trávníkem. Nejbližší z nich bylo ponuré šlechtické sídlo v tudorovském stylu, ale hned vedle něj stál gotický hrad. Na druhé straně cesty se honosně rozkládalo gregoriánské panské sídlo a za ním středověká zřícenina.

„Řekl bych, že tady mají poněkud svérázné představy o bytové politice.“ Rod se zamračil, rozhlédl se a zavětril. „Vzduch je cítit deštěm.“

„To je tady vždycky,“ ujistil ho bratr Joey. „A je tu pořád zataženo, s výjimkou půl hodiny před úsvitem. To aby ti, kteří milují východy slunce, si jich mohli jakseptíř užít.“

„Kontrola počasí dnes dokáže divy,“ poznamenal Rod. „Ale *proč* to dělají?“

„Aby udrželi vysoký standard Otranta,“ vysvětlil mu bratr Joey. „Podobných rekreačních planet je sice jen půl tuctu, ale to docela stačí, aby se rozvinula konkurence - v Terránské sféře je mnoho doopravdy bohatých lidí.“

Chornoi přikývla. „A většina z nich chce letět na Orlando.“

„Orlando ovládlo největší část turistického trhu - 'pro každého něco' a tak podobně. Slyšel jsem, že vyhradili pro každý druh rozkoše jeden kontinent.“

„Spíš jeden větší ostrov,“ řekla Chornoi. „Ale je jich tam spousta, to je pravda.“

Bratr Joey přikývl. „Takže se ostatní rekreační planety musely specializovat. Podařilo se jim získat jen malé procento z celkového počtu zákazníků, ale to malé procento představuje miliardy turistů ročně. Lákají je tím, že se zaměřují jen na jeden druh zábavy, ale ve všech jeho modifikacích.“

„Aha.“ Rod se rozhlédl po zbořeninách hradů a ponurých šlechtických sídlech, pak se zadíval na zamračenou oblohu. „Řekl bych, že se Otranto specializuje na styl gotických románů a klasických hororů.“

Bratr Joey přikývl.. „Dokonce pro ten účel planetu přejmenovali. Dříve to bývala Zanova hvězda IV.“

„Zaplnili ji strašidelnými domy,“ řekla Chornoi, „ponurými vřesovišti a těmi nejhonosnějšími hřbitovy, na jakých se kdy lidé pohřbívali. Turisté tu žijí ve svých fantastických představách, oblékají se do středověkých kostýmů, bydlí v najatých rodinných sídlech a za nocí poslouchají zvonění řetězů a sténání duchů.“

„Takže se můžeme těšit na celé smečky dekadentních aristokratů a jejich rodinných strašidel?“ zeptal se Rod.

Chornoi přikývla. „Stejně jako na hejna úzkostlivých guvernantek, stáda venkovských statkářů hojně se utápějících ve světobolu – a samozřejmě i na nejrůznější obludy.“

„Ale největší atrakcí,“ připomněl bratr Joey, „jsou přirozeně domy snění.“

„Jo.“ Chornoi se zasněně zadívala do dále. „Lehnete si, drogy vás uvedou do tranzu...“

Rod sebou trhl a vytřeštil oči: „Zombií drogy?“

„Ale ne, ne! Jen drogy pro uvolnění a zesílení pocitů. Zombií drogy by zákazníkovi úplně zablokovaly přední mozek a udělaly z něj loutku bez vlastní vůle! To by se jim nelíbilo, oni přece chtějí reagovat! Samozřejmě, reagují v předem naprogramovaných mezích, tedy pokud nejsou naprostí nekonformní individualisté...“

„Naprogramovaných?“ Rod se zamračil. „Já myslel, že jen sní.“

„Svým způsobem ano, ale sny se promítají přímo do jejich mozků. Podle předem stanoveného scénáře, samozřejmě - a zákazník v něm hraje hlavního hrdinu nebo hrdinku. Slyšela jsem, že je to báječný zážitek - vzrušující, strhující, plnobarevný, kompletně ozvučený, dokonalý co do vůní a chutí - a taky co do hmatových prožitků.“ Zachvěla se. „Za vzdouvání živůtků je zvláštní přírážka.“

Gwen nevěřicně vykulila oči.

„Já jsem slyšel,“ přidal se bratr Joey, „že je to mnohem živější než skutečnost.“

„To snad ne!“ Rod křečovitě zavřel oči. „Proč náhle cítím lítost nad těmi, kteří tím prošli?“

„Pravděpodobně proto, že většina zákazníků už po takové snové seanci nikdy nenajde uspokojení v obyčejném životě. Výsledkem je,

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

že se neustále vracejí k dalším a dalším snům.“ Bratr Joey se otřásl. „Tvrdit, že to není návykové jen proto, že nedochází k nevratným změnám v chemismu jejich organismů, je neprostým nepochopením pravého stavu věci.“

„Něco takového bych nikdy neudělala,“ prohlásila Gwen rezolutně.

„Ale vždyť to není vůbec nebezpečné!“ zvolala Chornoi. „Nemůže být, jinak by domy snění přišly o zákazníky.“

Rod zavrtěl hlavou. „Zapomeň na snění samotné. Několik hodin tam ležíš v hlubokém tranzu, je to tak?“

Chornoi zavrtěla hlavou. „Jen několik minut reálného času. Nanejvýš hodinu.“

„Hodinu?“ Yorick se na ni podíval a zamračil se. „A na kolik tě vlastně ten emoční bonbónek přijde?“

„Jen pár set kwahů...“

„Pár set? Za méně než *hodinu*?“

„*Reálného* času,“ namítla Chornoi. „Ale tobě se zdá, že prožíváš celé týdny - možná i měsíce!“

„Takže vlastně platíš za týdny zábavy.“ Rod pokýval hlavou. „A podnik to stojí jen necelou hodinu provozních nákladů. Tomu říkám kšeft...“

„Dovolená za jedinou noc,“ zamumlal Yorick a zahleděl se do prostoru. „Zábava, vzrušení, romantika, všechno během krátkého zdímnutí...“

Rod zavrtěl hlavou. „Na co si to tady hraješ, na reklamního agenta domů snění? Faktem zůstává, že zatímco se tvá mysl oddává snovým radovánkám, tvé tělo tak leží naprosto bezmocné!“

Chornoi přikývla. „Právě proto domy snění garantují naprostou bezpečnost.“

„A ty tomu věříš? Chci říct, zatímco tvé tělo spí, mohou...“ Náhle se mu v obličeji objevil výraz naprostého zděšení. „Bože! Spolu s potěšením mohou do tvého mozku naprogramovat i jakoukoliv propagandu!“

„Ne, to nemohou,“ odpověděla Chornoi pohotově. „Vlastně mohli by, ale je to naprosto ilegální. Zákony dbající o bezpečí zákazníků domů snění jsou *velice* přísné.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„A spleťtí,“ přisvědčil bratr Joey.

Rod pokrčil rameny. „No a? Myslím, že to není tak dávno, kdy tady někdo řekl, že i vražda je ilegální - a přesto se vraždí dál.“

„Ale dodržování *těchto* zákonů se hlídá! A velice přísně!“

„Totéž platí i o zákonech týkajících se vražd. Zavražděným to moc platné není.“

Chornoi poklesla čelist. „Říkej si co chceš - snění je bezpečné. Ani policie nesmí vyrušovat snílky.“

„Ach!“ Rod se zářivě usmál. „Takže dům snění je dokonalý azyl pro delikventy na útěku!“

„Pokud jim vystačí peníze,“ připomněl Yorick.

„Církev svého času nabízela lepší útočiště,“ povzdechl si bratr Joey.

„Nemůžeš popřít, že by se nám vhodné místo k odpočinku hodilo,“ namířila Chornoi na Roda ukazováček.

Rod parířoval. „A ty nemůžeš popřít, že penězi zrovna neoplýváme. Vlastně budeme mít co dělat, abychom si opatřili potřebnou částku na cestu na Terru.“

„Samozřejmě...“ Yorick našpulil rty. „...*mohli* bychom zase dohnat místní vládu do situace, kdy se nás sama ráda zbaví...“

„Jen aby se nás nezbavila definitivně,“ varoval Rod.

„Promiňte prosím,“ zamumlal hubený, vysoký a chudokrevný muž, který se spěšně prodral kolem nich a dodal k svému společníkovi: „Určitě přijdeme pozdě.“

„Já myslím, že bys to s tou věrností roli neměl přehánět,“ zabručel druhý muž.

Chornoi je ohromeně sledovala pohledem. „Hej! Všimli jste si jeho zubů?“

„Mám takový zvláštní pocit, že už jsem ho někde viděl,“ přikývl Yorick.

„Hrabě *Dracula*?“ Rod zalapal po dechu. „A kdo byl ten druhý?“

„Ten chlupáč?“ zeptal se Yorick. „Připadalo mi, že jsou příbuzní.“

„To byl vlkodlak,“ vydechla Gwen.

„V tom případě se zarazil v půli cesty.“ Rod měl až příliš živou vzpomínku na jednoho vlkodlaka, se kterým kdysi bojoval. „Neříkal někdo že tady zákazníci nosí kostýmy?“

„Jo, ale ti by neměli být vzhůru *tak* brzy ráno!“

„Zvláště když se jeden z nich vydává za upíra,“ přisvědčil Yorick. „Koneckonců, každou chvíli musí vyjít slunce.“

„Zajímalo by mě, kam jdou.“ Rod se zadumaně díval za spěchající dvojicí. „Myslete si o mně že jsem naivní, ale mě *to* zajímá!“

Gwen a Chornoi se na sebe podívaly, pak pokrčily rameny. „Proč ne?“

„Já jsem pro.“

„Když nevíš, kam jít, je jeden směr stejně dobrý jako kterýkoliv jiný,“ přisvědčil Yorick.

„Šel bych s vámi, pokud by vám to nevadilo,“ řekl bratr Joey. „Koneckonců, tady stejně nejsem moc platný...“

„Kdo z nás je?“ povzdechl si Yorick.

Došli na malou náves, ohraničenou ze tří stran hrázděnými krámky a čtvrtou stranou otevřenou směrem k ponurému hradu na umělém skalním útesu, vzdálenému několik set yardů. Skalnaté úbočí, zvedající se strmě až k hradní bráně, bylo porostlé pitoreskně pokřivenými a zakrslými stromy.

„Architekt, který tohle navrhoval, byl rozhodně třída,“ poznamenal Rod.

„Nebo režisér,“ řekl Yorick. „Vidíte?“

„Můj pane, kdo jsou ti lidé?“ zeptala se Gwen.

„Skupina specialistů na iluze, má drahá,“ odpověděl Rod. „Myslím, že vytvářejí film.“

Náves byla plná lidí, z nichž největší část na sobě měla bavorské selské kroje, ale jeden nebo dva měli i kupecké šaty z devatenáctého století. Přímo mezi nimi chodili lidé v moderních kombinézách. Povětšinou se shromažďovali kolem dlouhého stolu, který se prohýbal pod množstvím jídla.

Náhle přispěchala asi dvacetiletá žena se zaostřovacím páskem kolem obličeje a šátkem na hlavě. Zaostřovací pásek zhušťoval vzduch ve dvou silových polích před jejíma očima a skýtal případným

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

pozorovatelům představu, jak by asi vypadala, kdyby nosila brýle - ostatně sloužil ke stejnému účelu. V levé ruce svírala příruční počítačový zápisník. Když si všimla Roda a Gwen, zamračila se.

„Jak to, že vám kostymér dal *tohle*? Jste alespoň o tři sta let pozadu! Ty šaty jsou alžbětinské, pokud vůbec něco. Vraťte se do šatny a řekněte jim, že chcete bavorské kroje z devatenáctého století.“ Pak se obrátila na bratra Joeye a změřila si ho od hlavy k patě. „Vy jste v pořádku, ale mniši jsou jeden jako druhý.“ Bratr Joey se chystal něco namítnout, ale dívka pozvedla ruce. „Ne, nic mi neříkejte - 'Mnich vidí, mnich udělá.' Tohle jsem slyšela už mockrát. A vůbec, nepamatuju se, že bych si vás objednala.“

„Možná někdo jiný...?“ nadhodil Yorick a spiklenecky na ni mrkl.

Mladá žena rozhodla ruce. „Producent! Co si myslí, že budou dělat sekretářky, když je budou neustále obcházet a objednávat si sami? Stroganoff!“ zavolala a byla pryč.

„Stroganoff?“ Yorick se zadíval na stůl. „Na snídani trochu nezvyklé.“

„Já bych řekl, že je to něčí jméno.“ ukázal bratr Joey. „Vidíte toho otlělého muže, se kterým mluví? Toho v té šedé flanelové kombinéze?“

Yorick přikývl. „Pravděpodobně mu dává co proto, že objednal mnicha, když ho ona nechtěla.“

„Ty z toho máš legraci,“ obvinila ho Chornoi.

„Proč ne?“ ušklíbl se Yorick. „Zbožňuji, když se pletou jiní!“

„Nemáte pocit, že jsme se připletli k natáčení 3DT?“ zeptal se Rod bratra Joeye.

„Ach, jistě,“ přikývl mnich. „Kde jinde by tolik zvláštních lidí působilo naprosto normálně?“

„Co je to natáčení 3DT?“ zeptala se Gwen.

„Absurdita založená na fantazii odvozené z reality, která nikdy neexistovala,“ odpověděl Rod. „Ta zkratka znamená 'tří dimenzionální televize' - obrázky, které vypadají a hýbají se jako živí lidé, ale nejsou. Víš, pomocí 3DT se vyprávějí příběhy. Vlastně ne,“ opravil se okamžitě, „ne *vyprávějí* - ukazují. Ukazují příběhy, jako by se odehrávaly přímo před zraky diváků.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ano, ale *tenhle* příběh je opravdu zajímavý,“ řekl bratr Joey. „Sleduji je už tři nebo čtyři dny. Je až fascinující, jak dlouho jim trvá něco, co se zdá být tak jednoduché!“

„Pokud chtějí, aby to vypadalo jednoduše, musí to dělat skutečně dobře.“ Rod měl dost zkušeností s velením armády, aby věděl, že řízení třeba jen stovky lidí může být menší noční můrou.

„Můj pane,“ zeptala se Gwen. „Kdo jsou ti muži s podivnými přístroji na ramenou?“

„Kameramani, má drahá. Ty plastové polokoule jsou 3DT kamery. Při práci mají speciální brýle, které snímají každý pohyb jejich očních svalů, a přenášejí je na kamery. Tímto způsobem se kamery 'dívají' vždycky tam, kam kameramani.“

Chornoi se zamračila. „Myslela jsem, že se všechny ty 3DT slátaniny dělají na Měsíci.“

Bratr Joey se na ni překvapeně podíval. „Samozřejmě, že ne! Skončilo to, když se vlády na Teře ujala PAST a zbavila se všech nevýdělečných planet. Ty, které přesto měly s čím obchodovat, se přizpůsobily - a velice rychle. Mimo jiné si vyvinuly i vlastní zábavní průmysl. Vážně jste o tom neslyšela?“

„Byla jsem nějaký čas trochu mimo,“ odpověděla Chornoi zamračeně.

„Proč rovnou neřekneš, že jsi byla v klášteře?“ nadhodil Rod.

Chornoi ho probodla pohledem, ale bratr Joey chápavě přikývl. „Už je mi to jasné. Dovolte, abych vás tedy trochu uvedl do obrazu. Víte, natrefil jsem na lidi, kteří byli tak laskaví, a vysvětlili to mně. Samozřejmě ne ta mladá dáma v šátku a s počítačem - ta má pořád naspěch a nepamatuje si ani, co bylo včera. Ale jeden komparsista - to jsou ti oblečení jako vesničané, co jsou placeni za to, že dělají pozadí.“

„Oni jsou za to *placeni*?“

Bratr Joey přikývl. „Takže mají pořád dost času a rádi si popovídají.“

„Ale jak si to může společnost dovolit?“ Rod se zamračeně rozhlédl. „Vypadá to jako hezky nákladný podnik.“

„Ach, to určitě je! Proto také, když je PAST odřízla, byli nuceni přemýšlet, jak snížit náklady. Tehdy se začali specializovat: každá

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

3DT společnost teď točí filmy jen jednoho žánru a jako stanoviště má tu či onu zábavní planetu.“

„Takže tahle společnost dělá filmy ze středověku - a horrory,“ řekl Rod. „Ale copak si PAST nenechala ani rekreační planety?“

„Ne. Zábava stojí peníze a je nezisková.“

„Alespoň pro zákazníky.“ Rod se suše usmál. „Bez ohledu na tom, kolik na ní vydělají provozovatelé.“

„PAST ne. Je příliš puritánská.“

„Jako většina diktatur ve svých počátcích.“

„Všechno, co byla PAST schopna vidět, byly obrovské sumy peněz, které občané Terry utráceli na těch 'cizích' planetách, takže s nimi přerušili obchodní styky. Argumentovali tím, že pokud peníze nebudou proudit na rekreační planety, zůstanou v domácí ekonomice.“

Rodův úsměv nepostrádal upřímnou hřejivost. „Vsadím se, že to akorát zvedlo ceny meziplanetární přepravy.“

„Přesně tak. Což zase *podstatně* snížilo počet lidí, kteří si mohou dovolit se sem z Terry vypravit.“

„Nechte mne hádat - většina z těch zbylých jsou vysocí úředníci PASTi.“

„Jak to víte? Máte samozřejmě pravdu - ti opravdu bohatí si svá privilegia vzít nenechají bez ohledu na to, kdo právě sedí na trůně. Jenže pro lidi, kteří tady žijí, nastaly zlé časy.“

„Ale hlady nestrádali?“ opáčil Rod.

Bratr Joey zavrtěl hlavou. „Ne. Zavedli se na hrstku stálých zákazníků z Terry a těch pár, kteří sem přicházejí z ostatních periferních planet.“

„Takže se to tady změnilo v určitý nexus,“ přikývl Rod, „Jeden z mála spojovacích článků mezi periferijními planetami a zmenšující se Terránskou sférou.“

„Ano.“ Bratr Joey se mu zahleděl zpříma do očí. „Nějaký obchod přece jen přežil. Není to nic moc, ale stále je. V obou směrech.“

Yorick se zašklebil. „Není divu, že nákladní loď, kterou jsme letěli, měla namířeno na Otranto.“

„Rekreační planeta se změnila v obchodní centrum.“ Rod pomalu přikývl. Vždycky si myslel, že se z rekreačních planet svého času

stávala Hříšná města, aby sloužila kupcům. Nikdy ho nenapadlo, že by to mohlo začít opačně.

„A to je i důvod,“ pokračoval Yorick, „proč jsme tady.“

„Ach.“ Bratr Joey překvapeně vzhlédl. „Vy chcete na Terru?“

Rod už už otevíral ústa, aby mu odpověděl, ale vtom malý hubený muž s bílými vlasy a vráscitou tváří vyštěkl: „Mirane!“

„Tady, pane Whitey!“ zavolala dívka s počítačovým zápisníkem. Oddělila se od davu a rozběhla se směrem k němu.

Když ho dostihla, muž řekl: „Už je skoro čas začít točit, ne?“

„V osm nula nula,“ přikývla Mirane. „Všichni jsou přítomni nebo omluveni.“

„Omluveni?“ Whitey pozvedl obočí. „Kolik jich chybí?“

„Jen několik statistů.“ Mirane stiskla několik kláves na svém počítači. „Sedlák středního věku a vesnická matrona.“

„Takže nikdo nepostradatelný.“ Whitey se zamračil směrem k nebi. „Ale nemůžeme začít, dokud mraky nezačnou spolupracovat. Co je s tím meteooperátorem? Slíbil nám těžké mraky s bouří na spadnutí, a zatím je nanejdýš pošmourné.“

„Stálo nás to celý majlant.“ Stroganoff, otlý muž v šedé kombinéze se připojil ke svým kolegům. „Zjisti, co se děje, ano, Mirane?“

Mladá žena stiskla klávesu na svém počítači, pak vytáhla z brašničky, kterou měla u pasu, telefon, něco do něj řekla a zamračila se na oblohu.

Otlý muž začal netrpělivě přecházet sem a tam. „Zavěs to, platíme tu tři hvězdy, pět menších herců a stovku statistů! Nemůžeme si dovolit marnit čas čekáním na meteooperátora, který nedokáže splnit, co jsme si objednali!“

„Tak ho zažaluj.“ Whitey si vrazil ruce do kapes saka a opřel se o zeď domu. „Příliš se rozčiluješ, Dave.“

„Někdo musí,“ odsekl Dave. „Tobě se to mluví, ty jsi jen režisér.“

„A taky sponzor,“ připomněl mu Whitey. „To moje peníze se tady maří. No tak, Dave, uvolni se trochu.“

Dave si zhluboka povzdechl. „Rád bych, Whitey. Ale co, musíme dodržovat časový program! Pokud se každý den o trochu opozdíme,

brzy nám z toho vyjde další natáčecí den navíc - a to už stojí pěkných pár termů. Navíc po dvacáté sedmé hodině přijdeme o Gawaina.“

„To je ten hlavní mužský hrdina?“ Whitey se otřásl. „Tak to máme co dělat, abychom měli do té doby všechny scény hotové.“

„Dobře, dobře! Tak začneme, co říkáš?“

„Dobře, začneme.“ Whitey si povzdechl a odkráčel k asi padesátileté ženě za komplikovaně vyhlížející konzolou. Prohodil s ní tiše několik slov, pak se otočil a zavolal: „Tak tedy, Gawain, Herman a Clyde. Zatímco budeme čekat, sjedeme si první část scény, předtím, než dav lapne upíra.“

„Kam jen jsem si dal ten kapesník?“ zeptal se malý mužíček v temně modrém hávu a špičaté čepici ozdobené znameními zvěrokruhu.

Whitey kývl hlavou. „Vrátíme se kousek zpátky, když Gawain vyjde z hostince a zjistí, že na něj Herman čeká na druhé straně návsi.“

„Dobře.“ Světlovlasý mladík v tvídovém obleku se postavil vedle Whiteye. „Já se jako probudím a zjistím, že snídaně ještě není hotova, ano?“

„Přesně tak, Gawaine. Slušného mladíka, jako je dr. Vailin, by ani nenapadlo někoho budit jen proto, aby mu nabídl šálek kávy.“

„Takže se probudím těsně před úsvitem, zimou.“

Whitey znovu přikývl. „Správně. Přijdete od kamery vlevo, zhluboka se nadechnete, rozhlédnete se a uvidíte hraběte Dracula.“

„Tamhle.“ Mladík ukázal na upíra - a zamračil se. „Ale no tak, Hermane! Na čtení scénáře jsi měl celou noc.“

„To já jen tak pro jistotu.“ Upír zaklapl víko malého přenosného počítače a podal ho brunetce v kombinéze. Pak se obrátil zpátky ke Gawainovi a ohrnul si límec. „Takže: 'Příjemné, což? Vzduch mé Transylvánie.'“

„Příchod rána čistí vzduch,“ přisvědčil Gawain. „Ale nestáváš se poněkud lehkomyšlným, můj pane? První paprsky slunce se tě dotknou již brzy!“

„K čemu je bytí bez rizika?“ zeptal se upír. „Jen nudný, nekonečný koloběh absurdity. Nicméně neriskuji přespříliš; pořád ještě mám trochu času.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Třináct a půl minuty,“ odsekl malý mužík v tmavomodrém hávu.

„Ach, můj kolega, jako vždy přesný,“ zapředel Dracula. „Myslím, že jste si ještě nebyli představeni. Doktore Vailine, dovol, abych ti představil ctihodného čaroděje Vaneskina Plochaveta.“

Gawain se lehce uklonil. „Jsem okouzlen.“

„Ještě ne,“ zachechtal se čaroděj, „ještě ne.“

„A nikdy nebudu.“ Gawainův obličej ztvrdl. „Aristotelova slova mne ochrání před planou iluzí, mistře Plochavete.“

Malý čaroděj se zasmál a Dracula se ušklíbl: „Tomu snad sám nevěříš, že by tě ta tvá věda mohla ochránit před naší mocí, mladíku! Tady nejste ve svém rodném Německu, daleko na severozápadě! Nejste ani v Itálii, zemi víry, ani v Řecku, zemi rozumu! Ne, obě ty země...“ Náhle zmlkl a podíval se na režiséra. „Zatraceně, Whiteyi! Mám se snažit, aby to znělo realisticky?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Whitey. „Je to fikce. Jenom to musí znít věrohodně. Tak do toho! 'Řecko, země rozumu...“

Herman si povzdechl a obrátil se ke Gawainovi. „Ne! Obě ty země jsou mými sousedy - a nikterak vítanými sousedy. Neboť nyní dlíte v Transylvánii, domovu čarodějnictví a hrůzy! Jihovýchodně od Rakouska, jihozápadně od Ruska, uhnížděna mezi zeměmi rozumu a zeměmi feudálního temna, kde vaše věda nevládne!“

„Nikoliv,“ usmál se doktor Vailin skoro pobaveně. „Věda vládne vesmíru i v jeho malých, zapomenutých koutech - neboť věda je vyjádřením řádu a řád je od Boha. Žádná stvůra zla nemůže čelit tomuto symbolu!“ Z náprsní kapsy vytáhl krucifix a pozvedl ho. Hrabě zaječel a rukama si zakryl obličej. Ale jeho čarodějnický společník skočil před něj a pohotově odříkal zaklínadlo.

Ve vzduchu se objevil hedvábný kapesník, který se pomalu snesl na podlahu.

„Stříh!“ vyštěkl Whitey a obrátil se k ženě za konzolou.

„Tak! To byl nádherný kiks. Co se stalo, Hildo? Kapesník měl vzlétnout a zahalit krucifix!“

Hilda stiskla několik knoflíků a zatvářila se zkroušeně. „Je mi líto, Whiteyi. To ten generátor statické elektřiny. Přisahám, že ještě před deseti minutami fungoval!“

„Nepřísahaj,“ doporučil jí Whitey, „to není hezké. Raději z toho vyžeh ty šotky, ano?“

„Mraky!“ Dave poplácal Whiteye po rameni a ukázal na oblohu.

Obrovské černé bouřkové kumuly k nim pluly v plné majestátnosti.

Whitey se rozzářeně obrátil na Mirane. „Tys to dokázala!“

Dívka přikývla. „Pouhý administrativní omyl. Slíbili, že budou opatrní minut patřičně zlověstné.“

„Skvělé!“ zašklebil se Whitey. „Tak můžeme začít pracovat!“ Obrátil se k Hildě. „Jak rychle můžeš opravit ten generátor?“

Hildina spodní čelist poklesla. „Jsem odborník na zvláštní efekty, Whiteyi, ne opravář!“

„Ti specialisti!“ Whitey obrátil oči v sloup. „Ochraň mne před nimi, Pane - nebo Davide. Ty jsi blíž. Promluv si s ní, ano?“ Obrátil se zpátky k Mirane. „Co jiného můžeme natočit?“

Dave si zhluboka povzdechl a přistoupil k Hildě. „Ty nevíš, jak ta věc pracuje?“

Chvilí na něj překvapeně hleděla, pak se začervenala a zavrtěla hlavou. „Je mi líto, Dave. Já jen mačkám knoflíky.“

Whitey se odvrátil od Mirane a vyšťekl: „Připravte scénu 123!“

„Kde najdu nejbližšího servisního technika?“ zeptal se Dave Mirane.

„Tahle planeta se jimi jen hemží. Někdo se přece musí starat o všechny ty holofekty. Ale všichni jsou zaměstnaní, Dave, a mají svou pracovní dobu. Nemyslím, že bychom mohli nějakého sehnat dříve než zítra.“

„Zatraceně!“ Dave se zamračil. „A já doufal, že to dneska s Clydem a Hermanem dokončíme. No, co se dá dělat. Tu scénu budeme muset dotočit zítra.“

Mirane stiskla několik kláves a zamračila se na displej svého počítače. „Další den s Clydem a Hermanem nás bude stát půl druhého termu za každého. A minimální štáb na jeden den navíc nás přijde na 843 kwahů.“

Dave zbledl. „To nám zničí rozpočet.“

„Ehm, promiňte mi, prosím.“ Bratr Joey vystoupil do popředí. „Obávám se, že jsem vyslechl váš rozhovor.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Nic se nestalo,“ zavrčel Dave. „Nedá se říct, že bychom zrovna šeptali.“

„Možná bych vám mohl pomoci.“ Bratr Joey vytáhl svůj šroubovák. „S těmi technickými hračkami to celkem umím.“

Dave na něj chvíli mlčky zíral a pak se usmál. „To není zrovna práce pro amatéra, příteli.“

„Já se tím živím,“ odpověděl bratr Joey s kamennou tváří. „Holoskopy jsem opravoval na kosmických lodích.“

Ted' už Dave zíral naprosto nepokrytě.

„Ale nejste v odborech!“ zavyla Hilda.

„Proč by měl být? Tady nejsme na Měsíci.“ Dave se spiklenecky zašklebil. „Vlastně vůbec v Terránské sféře - tady jsme odbory ještě nezaložili.“

„Ale měli bychom,“ zabručela Hilda.

„Proč, Hildičko?“ zeptal se jeden z kameramanů. „Kdyby tu byly, stejně bychom do nich nevstoupili - určitě nikdo, kromě tady Harveho. Ten jediný má v odborech strýčka.“

Harve přikývl. „Kromě toho odbory stanovily platový strop o dvacet kwahů denně níž, než co dostáváme tady.“

„Korupce,“ odsekla Hilda. „Jste mizerní stávkokazi.“

„Nikoliv, oběti,“ zašklebil se Harve. „Je nás tady málo, Hildo. Můžeme si podmínky diktovat.“

„Myslím, že je to v pořádku,“ zavolal bratr Joey s hlavou a rameny pod nadzvedlým opravářským krytem. „Ta porucha, myslím. Byl to vadný procesor.“

„Jak to můžete vědět?“ Gwen poklekla vedle něj a se zájmem nakoukla dovnitř.

Rod s rostoucí nervozitou naslouchal, jak ji bratr Joey poučuje o testážních měřeních. Gwenin zájem o techniku už opravdu začínal být poněkud deprimující.

„Paranoik?“ zeptala se ho Chornoi přes rameno.

„To jsem byl vždycky,“ ujistil ji Rod.

„Vypněte to, prosím.“ Bratr Joey se vysoukal zpod krytu a podíval se na Hildu. „Musí se to nechat zchladnout.“

Žena našpulila rty, ale pak stiskla knoflík a signálky zařízení pohasly.

Ch. Stasheff – Čaroděj putujících

Bratr Joey vstal, oprášil si ruce a obrátil se na producenta. „Procesor zničilo přehřátí. Pošlete ho do opravny a zatím tam dáme náhradní.“

Dave si přitiskl dlaň na čelo. „Chcete říct, že tu scénu přece jen natočíme?“

„Ne, to asi ne. Jedině že by někdo zaskočil do obchodu a přinesl chladítko. Víte, takové to malé, co se strká do martini. To by snad procesor dokázalo alespoň přechodně uchladit.“

„Můj zachránce!“ Dave ho objal kolem ramen.

„Ne, tím je můj šéf.“ Bratr Joey výstražně pozvedl ukazováček. „Ale já jsem zvyklý pracovat za honorář, víte? V našem oboru si výlohy musíme platit sami. Kapitula je příliš daleko, než aby mi sem mohla posílat peníze.“

„Dostanete to i s odborovými příplatky!“ Dave se obrátil k Mirane. „Pošli někoho pro to chladítko, ano?“

„Už je na cestě.“

„To je moje zlatá holčička!“ Dave se otočil příliš rychle, než aby si všiml Miranina zardění. „Takže se do té scény přece jen pustíme, Whitey.“

„Tak fajn.“ Whitey zmapoval přísným pohledem dav statistů ve vesnických krojích. „Hej, moment - kdo mezi ně pustil toho mnicha?“

Mirane, která stála vedle něj, se zamračila. „Má na sobě kostým. A hodí se do kteréhokoliv časového období - po roce 1100, přirozeně.“

„Jo, ale ten ubohý upír by proti davu vedenému mnichem neměl nejmenší šanci. Kromě toho, koukni se na ten žlutý šroubovák, co mu čouhá z kapsy. V Transylvánii devatenáctého století nic takového určitě neměli.“ Obrátil se k Davovi. „Kdo ho na tuhle scénu najal?“

Dave otevřel ústa, aby odpověděl, ale bratr Joey byl rychlejší. „Nikdo.“

Mirane se znovu dotkla kláves svého počítače. „Má pravdu. Zkontrolovala jsem všechny statisty, ale on k nim nepatří.“ Podívala se na Roda a zamračila se. „Vy také ne.“

„Nikdy jsem nic takového netvrdil,“ ujistil ji Rod.

Dave se zamračil. „Ehm, pojďte sem na moment, ano?“

Rod a Gwen si vyměnili pohledy a pak vykročili k producentovi.

„Nechtěl bych působit dojmem nevychované,“ řekl Dave, „ale pokud nejste najati pro tuhle scénu, co tu vlastně děláte?“

Rod pokrčil rameny. „Díváme se.“

„Turisté!“ Davemu se ve tváři objevil mučednický výraz. „Jak jen si je držet od těla? Koukněte se, lidičky, váš zájem mi sice lichotí, ale nemůžete se nám tu jen tak plést. Váže se k tomu spousta právních problémů.“

„Jó, to je ten showbussines,“ povzdechl si Yorick.

„Naše kariéra byla velice krátká,“ přisvědčil Rod.

„Nu což, užili jsme si, dokud to šlo,“ zhodnotila situaci Gwen.

„Ehm, nemínil jsem vás jen tak vyhodit, zvláště když jsem právě najal vašeho přítele.“ Dave kývl směrem k bratru Joeyovi. „Klidně se dívejte, jestli o to tak stojíte. Jenom se držte mimo zorné pole kamer, ano?“

„Já zůstanu určitě!“ Gwen poklekla k bratru Joeyovi a zvědavě mu nakoukla přes rameno. Rodovy obavy se vrátily.

„Domluvení?“ zeptal se Whitey.

„Jo - a jako hostům bychom se jim měli představit.“ Dave kývl směrem k Whiteyovi. „Tohle je režisér, přátelé. Jmenuje se Tod Tambourin.“

Chornoi vytřeštila oči. Stejně tak Rod. Dokonce i v těch Yorickových se objevila stopa zájmu.

„Ano,“ povzdechl si Dave. „*Ten* Tod Tambourin.“

„Laureát poezie Terránské sféry?“ vydechla Chornoi.

„Už ne,“ ujistil ji Whitey. „PAST mi titul odebrala. Nelíbily se jim moje verše - rozhodli, že mám příliš v oblibě individualismus. Navíc se v mých básních objevovala všechna ta strašná, nesmrtelná témata jako 'svoboda' a 'lidská práva'.“

Chornoi zbledla.

„To že PAST udělala?“

„Hej!“ Yorick ji poplácal po rameni. „Neber si to tak osobně. *Tvoje* vina to není.“

„Ale ano,“ vydechla. „Je.“

„Stejně jako každého, kdo odhlasoval mimořádné pravomoce Výkonnému výboru,“ odfrkl si Whitey, „ale já jsem dalek toho

všechny obviňovat.“ Pokrčil rameny. „Koneckonců, teď za to platí. Jsou to jen ubozí podvedení hlupáci.“

„Ano,“ zašeptala Chornoi, „to jsme byli.“

„Hej, nebuďte na sebe tak přísná! Začnete sebestačstvím za to, co jste provedla včera, a skončíte sebevraždou za to, co byste mohla provést zítra. Kromě toho...“ Whitey pokrčil rameny, „nikdy mne nijak zvlášť netěšilo být 'Todem Tambourinem'. Vždycky jsem dával přednost tomu být 'Whiteyem Vínem'.“

Chornoi vytřeštila oči. Pak se vzpamatovala a rysy jí ztvrdly.

„Setkat se s obdivovateli vždycky potěší.“ Whitey se obrátil a potřásl Rodovi rukou. „Co si myslíte o mé show?“

„Ehm...“ Rod vyslal prosebný pohled ke Gwen. „Vy jste napsal scénář k tomuhle filmu?“

„Jo, já.“ Whitey se zamračil. „Co se děje? Něco se vám nelíbí?“

Rod se zhluboka nadechl a vyrazil ze sebe: „Je to trochu moc upovídané, nemyslíte?“

„Hm.“ Whitey si ho zamračeně změřil.

Pak se obrátil k Mirane. „Zavolej prosím tě Gawaina, ano? A Clyde a Hermana.“ Roztržitě se zahleděl do prázdna.

Rod se otočil k Davemu se slovy omluvy na rtech, ale Dave pozvedl dlaň. „Pst! On pracuje.“

Herci se shromáždili a Whitey řekl: „Hermane, vezmi to od: 'Ted' nejste ve svém rodném Německu,' ano?“

Herman se zamračil. „Tady nejste ve svém rodném Německu, daleko na severozápadě! Nejste ani v...“

„V pořádku, stříh!“ Whitey prudce mávl rukou. „Zhusti to, Hermane. Jak bys to řekl na jeho místě?“

Herman na něj chvíli zíral, pak se usmál a řekl: „Tomu snad sám nevěříš, že by tě ta tvá věda mohla ochránit přede mnou, mladíku!“

Mirane se na něj podívala a její prst přitom kmital po klávesnici počítače.

„Ted' jsi v mé Transylvánii, ne ve svém rodném Německu, kde vládne logika!“ pokračoval Herman. „Nejsi zde lapen mezi Vírou a Rozumem na západě a čarodějnictvím a pověřivostí na východě...“

„To stačí.“ Whitey mávl oběma rukama. „Už to mám; snažil jsem se do toho dostat příliš mnoho zeměpisu. Dobře, zkusíme to třeba

takhle: Ehm... 'Jsi tady lapen, mladý muži - lapen v Transylvánii, lapen mezi německou logikou na západě a ruskou pověřivostí na východě.“

„Dracula by určitě řekl *mé* Transylvánii,“ namítl Herman opatrně.

Whitey přikývl. „Správně. Jo, to by řekl.“ Hodil pohledem po Rodovi. „Vždycky poslouchajte herce, protože ti znají postavy lépe než jejich autor.“

„Ale autor ty postavy přece stvořil!“ namítl Chornoi.

„Jenže herec je přetváří svým vlastním způsobem,“ opravil ji Whitey. „Pokud nechám herce, aby mou postavu ztvárnil, přestane být jen má. Buď to se stane víc hercovou postavou než mou, nebo herec odvedl mizernou práci.“ Whitey se obrátil zpátky k Hermanovi a zašklebil se. „Ale poslední slovo mám stejně *já*.“

„Jen proto, že jsi najal producenta,“ odfrkl si Clyde. „To se nikdy nezmění, mladíku - producent si dělá svou vlastní režii.“

„Jsou to moje peníze a já je utratím, jak sám budu chtít, starouši. A teď - 'Jsi lapen v Transylvánii, *mé* Transylvánii, zemi pověr a kouzel... ne, pověr a černé magie... kde věda nemá moc!“

Tak to šlo dál a jednotlivé sekce dialogu se zkracovaly. Když skončili, Mirane jim připomněla: „Chtěli jsme ještě natočit tu scénu s vesničany.“

„Samozřejmě!“ Whitey se udeřil dlaní do čela. „Kolik času jsme promarnili?“

„Ani sekundu,“ ujistil ho Dave. „Všechno se nám to vrátí, protože teď to bude daleko lepší film. Ale mohli bychom dodělat všechny denní scény, Whiteyi.“

„Správně! Zpátky na svá místa!“ Whitey se obrátil ke kameramanům. „George, ty běž k jižní zdi. Harve, ty se postav vedle mne!“

„To je nevýhoda toho, když autor dělá zároveň režiséra,“ svěřil se Dave Rodovi. „Kdyby byl režisérem někdo jiný, mohl by točit jinou scénu, zatímco by autor předělával tuhle.“

„Ale jak je to možné?“ zvolala Chornoi. „Jak může dovolit, aby byla jeho nesmrtelná próza takto znásilňována?“

Whitey ji zaslechl, otočil se k ní a pozvedl ruce v obranném gestu. „Jsem vinen. Na tomto místě se přiznávám, že tu a tam skutečně píšu

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

nesmrtelnou prózu - někdy dokonce i nesmrtelnou poezii. Ale když to dělám, dělám to sám a společnost mi tvoří jen láhev dobrého vína. A dělám to jen pro sebe. Je to samozřejmě čirá samolibost - 'umění pro umění' ve skutečnosti znamená 'umění pro umělce'. Je to takové soukromé potěšení z toho dělat věci nejlépe, jak jen to jde, z vyjádření svých pocitů, svého úhlu pohledu na svět, sebe sama - a dělám to jen a jen pro sebe. Ach, nevádí mi, že to čtou i jiní lidé, a docela mne to těší. Jistě, mám rád chválu; *jsem* taky jenom člověk. Ale to je jen vedlejší produkt mé tvorby.“ Rozhlédl se po zástupu herců a techniků. „Tohle - tohle je něco docela jiného. Tenhle scénář jsem napsal pro ostatní lidi a vytvářím to se spoustou jiných lidí. Pokud by to nikdo jiný neměl slyšet nebo vidět, nemělo by to žádnou cenu. Bez publika by to bylo nehotové.“

Obrátil se zpátky k Hermanovi a Gawainovi. „Fajn. Mirane to trochu učeše a dá vám kopie. Ale nechte si zatím i původní verze scénáře, jen tak, pro jistotu.“

Upír a hrdina šťastně přikývli a vrátili se na svá místa. Malý čaroděj je následoval a něco si přitom rozmrzele mumlal.

„Na místa!“ řekla Mirane do prstenu na svém ukazováčku a její hlas zahřímá z amplionů. „Připravte se.“

„Mlha,“ řekl Whitey klidně.

Zdálo se, jako by mlha vystoupila přímo ze země, a pomalu začala halit Hermana a Clyda.

„Blesky,“ poručil Whitey.

Vysoko na obloze se najednou zablesklo na šesti místech současně. Dva kameramani se přiloudali blíž k hercům. Všichni náhle ztichli a pak Harve řekl: „Vyváženo.“

„Ditto,“ zavolal George.

Whitey přikývl. „Točíme.“

„Točíme,“ odpověděli kameramani.

„Potvrzuji,“ řekl muž u konzoly po Whiteyově boku.

„Akce,“ zvolal Whitey.

Chvilí bylo naprosté ticho. Pak z hotelu vyšel Gawain, s pobaveným úsměvem se rozhlédl a zhluboka se nadechl.

„Příjemné, což?“ řekl hrobový hlas se silným akcentem. „Vzduch mé Transylvánie.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Mlha začala řídnout a z ní se pomalu vynořila vysoká postava v plášti a za ní šlachovitá silueta.

„Příchod rána čistí vzduch,“ přisvědčil Gawain a scéna pokračovala.

Whitey přihlížel, mlčky, spokojeně.

Nakonec Clyde vykročil vpřed a hodil hedvábný kapesník. Hilda začala soustředěně mačkat knoflíky generátoru a kapesník se poslušně snesl na Gawainův krucifix. Herman se zašklebil, ukázal tesáky, ale tentokrát všichni ztuhli. Znovu zavládlo ticho.

Pak si Whitey povzdechl a zavolal: „Střih.“

Všichni se uvolnili. Herman vyšel z mlhy a vesele hovořil s Clydem. Gawain se zašklebil a vydal se prohodit několik slov s přihlížející mladou dámou. Všude se začal ozývat hlasitý hovor a smích, kontrastující ostře s tichem, které zde vládlo ještě před několika okamžiky.

Whitey se obrátil k Rodovi a pozvedl obočí. „Bylo to tentokrát lepší?“

„Ehm... ano!“ řekl Rod nejistě. „Pomohlo to... ehm... zvýšit realitu příběhu, ne?“

„Ano, to ano.“ Whitey se otočil a rozhlédl se. „Ale nové dialogy to ještě zlepši.“ S úsměvem se obrátil zpátky k Rodovi. „Zdá se to být docela přirozené, pokud se neporuší kouzlo, víte.“

Rod na něj chvíli mlčky hleděl a pak řekl: „Ano, myslím, že chápu. Chcete říct, že se starými dialogy by si obecenstvo mohlo uvědomovat, že přihlíží pouze hranému představení?“

„Přesně tak,“ řekl Whitey. „Kdyby to šlo mimo ně, zmátlo by je to. V tom případě jsme tu vůbec nemuseli chodit. Naše práce tady by byla promarněna.“ Náhle se usmál. „Ale nemyslím, že nová verze někoho zmate. Ne. Udrží si jejich pozornost.“

Rod se zamračil. „Proč vám na tom tolik záleží? Nestačí vám pouze vědět, že jste svou práci odvedl dobře?“

Whitey zavrtěl hlavou. „Když se publikum bude nudit, roznese se to a nikdo si nekoupí naši videokostku ani vysílací práva, a my nebudeme mít peníze. Nebudeme-li mít peníze, nebudeme moci točit další filmy.“

„Ale to není vás hlavní důvod.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ne, samozřejmě, že ne.“ Whitey se zašklebil. „Vraťme se k podstatě. Pokud by se na to nikdo nedíval, proč bychom to vůbec měli točit?“

„Proč?“ zeptal se Rod. „Byl jste nejlepší básník své doby! Svě místo v historii už máte zajištěno stejně jako peníze, pokud si můžete dovolit točit takovéto filmy! Proč dáváte v sázku svou pověst vytvářením 3DT filmů?“

„Protože lidé se stále musí učit,“ řekl Whitey, „jinak padnou za oběť otrokářům - tak, jako se to stalo terránským voličům ve sféře vlivu PASTi. A to mě zraňuje, protože chci, aby každý mohl svobodně číst, co jsem napsal. Nechci riskovat, že nějaký cenzor dá moje díla pod zámek a nenechá lidi, aby je četli. Takže je učím, co musí vědět, aby si zachovali svobodu.“

„Horrorovými příběhy? Divadýlkem s Draculou?“ vytřeštil oči Rod.

„Přesně tak,“ přisvědčil Whitey. „Dokonce i tahle laciná zábava to může dokázat. Co se naučí? Ach, jen několik náhodných útržků terránského zeměpisu. Koneckonců, většina lidí nemá ani zdání, kde ležela Transylvánie nebo jak vznikla legenda o Draculovi, takže jim to řeknu. A spolu s tím i lehounký nástin historie terránské Evropy - jak se sedláci zbavili řetězů feudalismu. Jen několik faktů, pouhý tučet v celých dvou hodinách. Ale pokud se budou učit tučet faktů každý den svého života, budou vědět dost, aby křičeli 'Ne!', až se sem přizene další tyran.“

„Vy jste učitel!“ vybuchl Rod. „Utajený učitel! To všechno je jen zástěrka! Podvrtné vzdělávání!“

„Znovu přiznávám svou vinu.“ Whitey se zašklebil. „Ale nemohu si osobovat všechnu slávu. Většinu z toho jsem odkoukal od jednoho starého ničemy z jisté periferní planety.“

„Od Chollyho!“

„Vy jste se s ním setkal?“ Whitey se znovu zašklebil. „Oficiálně se jmenuje Charles T. Barman.“

„Ehm, slyšel jsem, ehm, něco v tom smyslu...“

„Podvrtný učitel,“ řekl Whitey. „Jediný profesor na světě, kterého nezajímá definitivita. Strog a já jsme s ním strávili rok na Wolmaru. Správný chlapík. Nevěřil byste, kolik mne toho naučil - v

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

mém věku!“ Zašklebil se. „Ne že bych mu taky nenasadil nějakou tu myšlenku do hlavy. Dave a já jsme mu poradili techniky, o kterých v životě neslyšel.“

Ale Rod jeho slova už neslyšel. Vzpomněl si, že Whitey Víno byl tvůrčím duchem na pozadí masově vzdělávacího systému DDT, který později vyvrcholil státním převratem a eliminací PASTi. A potom nastala éra Decentralizovaného demokratického tribunálu. Ale dějepisné knihy se nikde nezmiňovaly o skutečnosti, že Whitey Víno byl tatáž osoba jako slavný asketický básník Tod Tambourin.

Byl zticha příliš dlouho, Whiteyův zájem mezitím opadl. Otočil se, aby svolal komparzisty, rozestavil je do půlkruhu, tváří ke kamerám. Podsaditý muž v tmavohnědé kombinéze jim začal rozdávat cepy a vidle.

„Vy dva se postavte tady doprostřed,“ zavolal Whitey na oba herce. „Tak honem, ať už jste na místech! Však víte, kolmo na sebe! Tak, začneme od tohoto dialogu.“

„Já nevím... možná bychom to neměli zkoušet,“ pronesl hostinský s mrožím knírem.

„Zkusíme to,“ odpověděl starý sedlák a vyzkoušel prstem jeden z hrotů svých videl. „Au! Ano, ostré jsou dost.“

„Na co?“ zeptal se hostinský nervózně. „Chceš s nimi píchat do jeho *zitsfleisch*? K čemu jsou ti proti upírovi, co?“

„Mluvíš jako vystrašená stará bába,“ odfrkl si sedlák. „Vidlemi si ho udržíme od těla, než kolem něj omotáme provaz.“

„Umí se proměnit v netopýra,“ varoval hostinský. Sedlák pokrčil rameny. „No a co? Lugorf bude čekat se sítkou na motýly. Dřív nebo později mu stejně vrazíme do srdce kůl.“

„A co potom?“ Hostinský rozhodil ruce. „Nějakých dvacet nebo třicet let bude ležet ve své rakvi. Nakonec tam dolů zase přijde nějaký mladý trouba, kůl vytáhne, a kde budeme? Zrovna tam, kde jsme teď.“

„Už jsme to udělali dřív,“ prohlásil sedlák, „a uděláme to znovu.“

„Znovu a znovu a znovu,“ zasténal hostinský. „Kolikrát už jsme tím museli projít?“

„Kolikrát už to museli udělat naši předkové?“ zavrčel sedlák. „Pět set let už s ním bojují!“

„Pět set let?“ Hostinský se zamračil. „To byl první z nich - tehdy ještě 'Dracula' znamenalo titul, ne jméno.“

„To je pravda. Znamená to 'drak', že ano? Hanba jim, že zkazili jméno draků!“

„Žádný drak by nikdy lidem neubližoval jen tak pro potěšení,“ přisvědčil hostinský. „Alespoň podle toho, co jsem o nich slyšel.“

„Jmenoval se prý 'Vlád'. Říkali mu 'Narážeč'.“

Hostinský vážně přikývl. „Vzpomínám si. Celé tyhle hory byly plné drobných království, že?“

„Ano. Žádné z nich nemělo víc než několik mil a jejich vládcové označovali sami sebe králi.“ Sedlák potřásl hlavou. „Jak hrozný život měli naši předkové! Pokoušeli se vydolovat trochu živobytí ze zdejší nehostinné půdy, a ještě museli každou chvíli bojovat v šarvátkách svých králů!“

„Pořád jen válčení,“ zavrčel hostinský, „pořád boj. Nebylo to o mnoho lepší před sto lety, když ho probudili poprvé.“

Rod s úžasem poslouchal, jak dva muži před ním pořádají třiminutový lidový kurz balkánské historie viděné očima transylvánských vesničanů. Bylo to směšné, bylo to šílené - ale fungovalo to.“

„Tak mu vrazíme kůl do srdce... a když nic jiného, budeme mít nějakých dvacet let klid,“ řekl sedlák hostinskému. „Pro tebe to možná zase tolik neznamená, ale můj dobytek bledne, kdykoliv není nablízku dost důvěryhodných lidí.“

„A čemu si myslíš, že se ti důvěryhodní lidé vyhýbají nejvíc?“ opáčil hostinský. „Mé hospodě! Možná máš přece jen pravdu. Ať už se to bere z kterékoliv strany, hrabě škodí řemeslu.“

„Tak ho zase připíchneme,“ povzdechl si sedlák a pozvedl vidle. „A za dvacet let bude řada na našich synech.“

„Přesně tak.“ Hostinský přikývl. „Každá generace si musí zabít svoje vlastní upíry. Přece nepřestaneš sít jen proto, že je sucho.“

„Máš pravdu,“ přikývl sedlák, „a ty nepřestaneš...“

Rod koutkem oka zahlédl vymrštnou paži a vidle letící vzduchem. „K zemi!“ zařval a strhl se sebou na zem Chornoi, která zařvala vzteky, když do ní vrazil ramenem. Pokusila se vyprostit z

jeho sevření - a náhle strnula s očima upřenýma na vibrující násadu vidlí zabodlých v udusané půdě.

Rod ji pustil a vyštěkl: „Zadržte ho!“ Vyskočil na nohy a vyrazil k davu vesničanů právě včas, aby zahlédl, jak falešný sedlák mizí v jejich řadách. Rod zařval a skočil za ním.

Dav se rozestoupil a udělal mu místo.

Vytvořili mu hezkou uličku - právě včas. Na jejím konci Rod zahlédl 'sedláka' mizejícího mezi domy.

Gwen vyrvala z rukou jednoho ohromeného statisty koště, vyskočila na ně a rozletěla se za 'sedlákem'.

Hilda na ni vytřeštila oči, pak krátce vyjekla a zamračila se na svou konzolu. „Jak k čertu udělala *tohle*?“

Rod se uličkou rozběhl k domům. Ještě stačil zahlédnout 'sedláka' jak mizí za rohem. Zařadil druhou rychlost a vyrazil za ním.

'Sedlák' se vrhl stranou. Rod se na okamžik zarazil a skočil po něm, ale jeho oběť si toho všimla, na poslední chvíli uskočila a Rod se vzteklým zařváním dopadl na dlažbu. Výcvik juda do zachránil před nejhorším, ale bokem mu přesto projela palčivá bolest.

„K zemi!“ zavolala Gwen.

Rod se rozplácl jako žába a o zlomek sekundy později prosvištěla jeho žena na koštěti nad ním.

Rod se převálil na záda, vstal a kulhavým krokem se vydal za ní.

O blok dále uviděl Gwen, jak se k němu vrací a nese koště v ruce. „Co se děje?“ křikl na ni. „Pokazilo se? Myslel jsem, že *ono* má nosit tebe.“

„Nechtěla jsem vzbudit pozornost místních obyvatel,“ vysvětlila Gwen.

„Má drahá, *tohle* je jediná planeta v Terránské sféře, kde by si toho nikdo ani nevšiml. Nanejvýš by se tě zeptali, jak ten trik děláš. Takže ti utekl?“

Gwen přikývla. „Za rohem je náměstí. Z něj vedou ulice na všechny strany.“

„Počkej, podívám se.“ Rod se probelhal kolem ní. Ulice zahýbala a končila na náměstí, z nějž vedlo pět úzkých uliček, které se brzy ztrácely mezi domy.

Rod stál uprostřed, rozhlížel se kolem sebe a potřásl hlavou. „Máš pravdu, lady. Mohl utéct kteroukoliv z nich.“

„Ano,“ přisvědčila Gwen. „Ztratili jsme ho.“

Rod přejížděl pohledem od jedné ulice k druhé a v duchu stále viděl obraz vidlí zabodnutých do trávy. „Ten parchant málem dostal Chornoi. Nedalo mu velkou práci nás najít, co?“

„Uklidni se, manželi.“ Gwen mu něžně položila ruku na předloktí. „Ten muž sám není důležitý. Kdybys ho dostihl a zabil, nahradilo by ho tucet jiných.“

„Jako dračí zub,“ přikývl Rod. „Ten, koho bychom potřebovali dopadnout, je muž, který ho poslal. Jenže zatím ani nevíme, pro koho pracoval!“

„Nepatří snad k našim starým nepřítelům ze zítřka?“

„K VETA nebo ANTI? Myslel jsem si to, ale tenhle falešný komparzista šel po Chornoi a ne po nás.“

Gwenin stisk na jeho ruce zesílil. „Nemůžeme ji opustit.“

„Ne,“ přisvědčil Rod, „nemůžeme. Kromě toho, pořád potřebujeme někoho, kdo je v téhle době doma. Dobře, mohli bychom si najít někoho, kdo nemá takový sklon přitahovat k sobě maléry jako Chornoi, ale pořád po nás půjde ANTI a/nebo VETA.“

„Teď jenom probíráš možnosti,“ obvinila ho Gwen. „Když ale přijde na lámání chleba, nikdy neopustíš své společníky.“

„Patrně ne,“ připustil Rod. „Někdy bych si přál, abych měl o sobě stejně vysoké mínění, jako máš o mně ty.“

Gwen se usmála a objala ho. „To je můj obor, pane. Měl by ses na můj úsudek plně spolehnout.“

„Pokusím se.“ Rod se na ni usmál. „A pokusím se udělat totéž zase pro tebe.“

„To se ti nepodaří,“ zamumlala a přitiskla si tvář na jeho prsa. „Nemáš na to ty správné vlohy.“

„Hej, sestup na chvíli z toho svého piedestalu!“ zabručel Rod. Pak se sklonil a dotkl se rty její tváře.

O minutu nebo dvě později zamumlala; „Musíme osvobodit ty ubožáky od Yoricka.“

„Jo.“ Rod si povzdechl a nabídl jí rámě. „Musíme zachránit tohle nebohé, nevinné město před tím vykukem z doby kamenné,“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Jak se blížili k místu natáčení, zaslechli protestující hlas: „Ale takhle to doopravdy nebylo v plánu...“

„To je mi taky jasné.“ Whiteyův hlas zněl stroze. „Abych pravdu řekl, celé to komplikované vysvětlení má neklamné známky improvizace. Co kdybychom to zkusili znovu - tentokrát s pravdou?“

„Když to říkáte vy,“ povzdechl si Yorick, „ale tomuhle taky nebudete věřit.“

„Tak co je v tom nového?“

„My... nebo alespoň naši dva přátelé. Narodili se zhruba pět set let v budoucnosti. V té době existuje jistá mezihvězdná organizace. Unesli je a poslali zpátky v čase.“

Whitey na něj chvíli mlčky hleděl a pak řekl: „Máte pravdu. Nevěřím vám.“

„A co třeba tohle,“ odsekla Chornoi. „Bývala jsem špionka LORDŮ. Ano, jsem jedna z těch, kteří tohle všechno způsobili! Ale po převratu jsem pochopila, jak je to nemorální. Odkryla jsem karty a pokusila se s tím praštit, takže mě poslali na Wolmar. Gwen Gallowglassová a její manžel mne odtamtud dostali a já se je teď pokouším dovést na Terru.“

Whitey si ji chvíli upřeně prohlížel a z jeho bledé tváře se přitom vytratil i zbytek barvy. Pak řekl: „Tomu věřím.“ Obrátil se na Stroganoffa. „Rozpusť to, Dave. Najednou jsem dostal chuť na malou procházku.“

„To zní báječně.“ Stroganoff byl napjatý jako začínající alkoholik rozhodující se mezi svým oblíbeným barem a rodinou. Obrátil se k Mirane: „Řekni jim, aby šli domů.“

„Domů?“ vyjekla Mirane. „Zbláznil ses? Platíme je za celý den; je to ve smlouvě!“

„Udělej to,“ řekl Whitey vážně. „Je to levnější než rakev.“

Mirane na něj chvíli mlčky hleděla a pak rozhodila rukama. Obrátila se a zavolala na shromážděné statisty: „Fajn, to je pro dnešek všechno! Vraťte kostýmy a jděte domů!“

Jeden nebo dva z komparzistů zajásali, ale pravidelní herci a technici na ni jen vytřeštili oči a pak se začali beze slova balit.

Mirane je chvíli pozorovala a pak se obrátila k Whiteyovi. „Vedeš dobrou společnost. Poprvé v životě vidím tým, který by raději dokončil záběr, než měl padla.“

„Jsou to hodné děti,“ přisvědčil Whitey, „ale raději to dokončím zítra, než abych je musel zvat na vlastní pohřeb.“ Obrátil se k Rodovi, Gwen, Yorickovi, Chornoi a bratru Joeyovi. „Myslím, že byste měli jít raději se mnou.“

„Nejsem si jist, jestli je pro tebe bezpečnější, abys byla s námi, nebo co nejdál od nás,“ řekl Stroganoff Mirane.

„Ani já ne, ale sama bych se bála.“

Dave přikývl. „Tak pojd' s námi.“

Všichni se vydali za Whiteyem.

Když dorazili na místo, Rod se zeptal: „Proč právě kasino?“

„Je to nejbezpečnější místo,“ vysvětlil Whitey, „kromě domů snění. Člověk tam má kolem sebe spousty lidí a vedení nestojí o žádné nepříjemnosti pro své zákazníky.“

„Dům snění by se mi líbil víc,“ řekla Chornoi a zatvářila se zasněně.

„I mně,“ zavrčel Whitey. „Ať už je ten člověk, který vás pronásleduje, agent PASTi, nebo ne, je teď na svobodné planetě a musí se řídit místními zákony. Domy snění se umějí *velice* dobře zbavovat nechtěných klientů.“ Obrátil se na Roda. „Ani mne a Stroganoffa nemá PAST příliš v lásce.“

Dave přikývl. „Vědí o našich filmech. A taky vědí, že vzdělání je nejhorší nepřítel diktatury.“

„A nejsnadnější způsob, jak zarazit ty filmy, je zlikvidovat vás?“

„Přesně tak.“ Whitey přikývl. „Pokud jde nějaký agent po vaší přítelkyni Chornoi, může ho napadnout, že by se mohl postarat jedním vrzem i o nás.“

Chornoi se na místě zarazila. „Tak nashledanou,“ řekla a obrátila se.

„Hned se vrať.“ Yorick natáhl ruku, zachytil ji a šklubnutím ji otočil k sobě. „Vidíš? Hned jsem věděl, že tě dokážu zastavit.“

„Nemá smysl, abyste se o něco pokoušela na vlastní pěst, slečno,“ řekl Whitey. „Pokud je na této planetě zabiják, jsme v nebezpečí.“

Jediná výhoda, kterou vám skýtá naše společnost, je, že máme jakousi představu, kde ten parchant může být.“

Choroi zaváhala.

Stroganoff přikývl. „Snadněji se uhýbá, když víte, odkud nůž přiletí.“

„Tak mluví skutečný znalec,“ zamumlal Yorick.

„Ale dům snění je mimo diskusi.“ Whitey znovu vykročil. „Je to otázka peněz; prostě na to nemám.“

Stroganoff přikývl. „Všechno do posledního nikláku jsme vrazili do filmu.“

„My jsme taky dost na dně,“ přiznal Rod.

„Když PAST převzala Terru,“ pokračoval Whitey, „převzala i moje honoráře. Ach, ne že by stáli o moje výdělky nebo něco takového, ale cenzurovali mi poštu a tak mým agentům znemožnili, aby mi posílali šeky. Takže jsou teď tam, hezky se hromadí na tajném účtu a nepochybuji, že mým dědicům způsobí za pět set let velkou radost - ale teď nám moc nepomůžou.“

Rodovi se v očích objevil nepřítomný pohled. „Říkal jste, že jdeme do kasina?“

„Vyberte si.“ Whitey ho obdařil neveselým úsměvem. „Tahle planeta se jimi jen hemží. Stejně jako každá zábavní planeta.“ Ale vtom si všiml pohledu v Rodových očích, zamračil se a pak se plácl do kolen. „No jistě! Pokud váš duchovní přítel dokáže opravit generátor statické elektřiny, bude pro něj hračka zfixlovat ruletu!“

Bratr Joey zbledl. „Zfixlovat ruletu? Dobré nebe, to by byla krádež!“

„A co si myslíte, že v kasinu vlastně provozují?“ zeptal se ho Whitey. „Ale no tak, bratře, postačí nám, když tu mašinu přesvědčíte, aby posunula desetinou čárku v náš prospěch.“

„Ne.“ Bratr Joey nekompromisně vysunul čelist. „Něco tak nemorálního bych snad ani nedokázal.“

„Máte pravdu: nenechte se svést.“ Whitey si povzdechl. „Přeji vám mnoho duševních sil, bratře, abyste si zachoval své zásady. To ale nevyřeší naše finanční problémy.“

Tentokrát se zamyšleně zatvářila Gwen. „Pochopila jsem správně, že se jedná o to, aby se nějaké otáčející se kolo zastavilo v určitém okamžiku? Nebo aby na kostkách padla hodnota, kterou si přejete?“

„Přesně tak, nic složitého. Myslíš, že bys to mohla zařídit, má drahá?“

„Bude mi potěšením,“ odpověděla Gwen s úsměvem, po kterém Rodovi přeběhl mráz po zádech. Koneckonců, *on* věděl, co dokáže, když se do toho opře celou svou myslí.

Whitey se zamračil. „Co je zač - telekinetička?“

„Mimo jiné,“ zamumlal Yorick.

„Dobře, *dobře!*“ Whitey nabídl Gwen rámě. „Dovolte, abych vás doprovodil, paní Gallowglassová!“

„Lady,“ opravila ho.

„Mohu si přát lepší společnost? Jen kdyby se k tomu ještě připletlo pár reportérů. Můžeme jít?“

Vydali se k nejbližšímu kasinu a Rod, Chornoi, Yorick a bratr Joey je následovali. Dave a Mirane si vyměnili významné pohledy a vydali se za nimi.

„*Les jeux sont faits*,“ oznámil krupiér. Měl saténový oblek, císařské licousy a vycpaného havrana na rameni. Alespoň že byl vycpaný, pomyslel si Rod. Znervózňovalo ho, že neustále otáčí hlavou. Nepochyboval o tom, že je to robot, ale byly jeho oči skutečně čočky kontrolní kamery?

„*Les jeux sont faits*,“ řekl krupiér znovu, „sázky jsou uzavřeny.“

„Kostky?“ navrhl Rod. „*Non, monsieur*,“ odpověděl krupiér škrobeně. „U tohoto stolu hrajeme ruletu, ne hazard.“

„Ach! Omlouvám se.“ Rod se rozmrzele kousl do rtu; poslední věc, kterou si přál, byla, aby si ho krupiér zapamatoval.

Kolo rulety se roztočilo a Rod na něj fascinovaně upřel oči. O většinu z deseti termů, které mu Yorick dal, přišel dřív, než si vůbec uvědomil, jak je těžké myslet na poskakující kuličku. Ale trochu po trošce to zase dostal zpátky a teď vyhrával sedm her z třinácti. To stačilo; neupoutal na sebe příliš pozornost a jeho zisk pomalu stoupal.

Jelikož teď měl prohrát, rozhlédl se po místnosti, aby zjistil, jak si vedou jeho přátelé; Nebylo snadné najít je mezi všemi těmi vlkodlaky,

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

upíry, starodávnými duchy a dekadentními aristokraty. *Hlavně* dekadentními aristokraty; zdálo se, že jsou hitem tohoto roku. Rod nemohl přijít na to, jestli je to kvůli té aristokratičnosti, nebo spíš kvůli dekadenci, že si turisté tenhle převlek tak oblíbili.

Ale Rodovi společníci byli oblečeni v obyčejných kombinézách, nebo - v Gwenině případě - v renesančních vesnických šatech. Byli rozhodně nápadní - a to Roda trápilo, ale nic se s tím nedalo dělat.

Jinak se zdálo, že se jím taky daří dosahovat umírněných zisků. Whitey je krátce poučil o pravidlech hry a vyhrávání. „Musíte často prohrávat. Ale když občas vyhrajete, musí to pokrýt všechny vaše prohry a ještě něco navíc. Nepokoušejte se o velké sumy, jen do desíti termů nebo tak nějak. Když všechny své výhry sečteme, budeme mít dost, abychom si zajistili bezpečné útočiště.“

Poslechli ho a zdálo se, že všechno fungovalo skvěle. Gwen byla jen jednou z mnoha u stolu, kde se hrály kostky a pokud její hromádka žetonů rostla rychleji než hromádky jiných hráčů, nikdo si toho, zdá se, nevšímal. Yorick získal velkou hromadu žetonů u stolku s pokerem; Whitey zase předváděl, že je lepší hráč whistu než obchodník. Stroganoff a Mirane se odvázně pokusili o své štěstí v bridži, ale jediný jejich přínos spočíval v pomoci při maskování výher ostatních - neustále totiž prohrávali. Bratr Joey rozpačitě obcházel kolem.

Rod se spokojeně obrátil zpátky ke stolu - všechno probíhalo přesně podle plánů.

„Dvacet jedna červená,“ zvolal krupiér a Rod sledoval, jak mu přisouvá hromádku žetonů. Pak pokrčil rameny, shrábl je do dlaně a otočil se.

„Monsieur?“ zeptal se krupiér zdvořile.

„V nejlepším se má přestat,“ vysvětlil mu Rod. „Tu poslední výhru jsem vůbec nečekal.“ A odešel od stolu, zatímco zmatený krupiér za ním vyjeveně hleděl. „Červená jednadvacítká,“ zabručel si sám pro sebe a něco mu to připomnělo; zamířil ke stolu, kde se hrál blackjack. Vždycky ho zajímalo, jestli tuhle hru hrají v kasinech poctivě, a teď měl šanci to zjistit. Kdo může hrát blackjack proti banku lépe než čtenář myšlenek?

Velké 3DT obrazovka za barovým pultem na druhé straně podniku náhlé zčernala. Několik lidí, kteří sledovali seriál, slabě zaprotestovalo. Pak se znovu rozsvítila a ukázala tři stopy velkou, pohlednou tvář muže s ocelově šedými vlasy, které mu na spáncích už trochu začínaly šedivět. „Přátelé občané.“ Obličej se zatvářil přísně. „I vy, ctění hosté. Vláda Otranta se právě dozvěděla, že na povrchu naší krásné planety přistáli včera v noci ilegálně čtyři nebezpeční zločinci.“ Rod sebou trhl. Podíval se na obrazovku, pak se vzpamatoval a otočil se zpátky ke stolku. Koutkem oka si všiml, že jeho přátelé udělali totéž, s výjimkou Gwen a Whiteye, kteří byli tak pohrouženi do hry, že pro ně svět kolem vůbec neexistoval.

„Zmínění zločinci jsou vězni, kteří uprchli z vězeňské planety Wolmar,“ pokračoval hlas. „Zprávu právě potvrdil Nejvyšší upír, který zároveň věří, že se zločinci stále zdržují na Otrantu.“

Na obrazovce se objevila Rodova podoba. Byla až nepříjemně věrná, pořízená ve chvíli, kdy Rod někam běžel - z levého profilu nikdy moc dobře nevypadal - ale co bylo nejdůležitější, mohl být podle ní docela dobře identifikován.

„Tento muž je jejich vůdce,“ oznámil nyní neviditelný komentátor. „V současnosti cestuje pod jménem Gallowglass.“

Obraz se rozplynul a objevila se Gwen. Dokonce i na této momentce byla překrásná.

„Tohle jsou jeho komplikové,“ pokračoval komentátor, „žena, pravděpodobně jeho manželka...“

Rod se opatrně rozhlédl aby se přesvědčil, že si i ostatní zákazníci hledí hry - no, skoro všichni. Rozhodně se na obrazovku nedíval žádný krupiér; ten jeho měl ve tváři velice napjatý výraz, ale veškerou svou pozornost věnoval výhradně kartám. Bezpochyby byli před podobným rozptylováním varováni a nemínili dát šanci těm zákazníkům, kteří by snad jejich chvilkové nepozornosti chtěli zneužít k vlastnímu obohacení.

Následoval snímek Chornoi. „...mladá žena,“ oznámil komentátor, „která si bezpochyby není vědoma pravého charakteru společnosti, do které se dostala...“

„Jednaadvacet,“ připustil krupiér a položil před Roda black jack.

„Ehm - díky.“ Rod si strčil žeton do kapsy a vstal. „Myslím, že bych se potřeboval něčeho napít.“

„...a velice podsaditý muž se zvlášť odpudivým zevnějškem,“ okomentoval hlasatel Yorickovu podobenku. „Vypadá jako individuum schopné všeho,“

„To není vůbec pravda,“ namítl jeskynní muž automaticky. Vzhlédl. „Nechci se přít, majore, ale jsem prostě takový, jaký jsem a... HUH?“

„Tito vězni jsou patrně ozbrojeni a jsou vysoce nebezpeční.“ Komentátor se znovu objevil na obrazovce a rozhlédl se po divácích. „Pokud jste zákona dbalí občané, kteří si váží své osobní bezpečnosti a bezpečnosti našeho milovaného Otranta, a pokud některého ze zločinců, které jste právě viděli, zahlédnete, oznamte to okamžitě příslušníkům Veřejné bezpečnosti.“

Komentátor sice ještě pokračoval, ale Yorick řekl zatrpkle: „Myslím, že podstatu jsem vystihl.“

„Stejně tak on,“ upozornil ho Rod. „Vlastně nás vystihl oba. A to už ani nemluvím o -“

„Tak nemluv.“ Yorick se rozhlédl po místnosti. Pak se trochu narovnal a pokusil se o úsměv.

„Ztraceně,“ zasyčel Rod, „ty z toho máš radost!“

„Ne, ale vzrušuje mě to. Kdyby ne, našel bych si jinou práci.“ Yorickse podíval na Roda a jeho oči se zúžily. „Podívej se, moje tvář byla na obrazovce, mohou mě poznat. Nebo tebe, když už o tom mluvím - nebo Chornoi, nebo lady Gallowglassovou. Zdá se, že se teď budeme muset spolehnout na své místní přátele.“

Rod kývl přes rameno hlavou směrem k Whiteyovi. „Myslíš, že mu můžeme důvěřovat?“

„Znáš dějiny stejně dobře jako já, majore. A, jak ostatně říkali sami, svým způsobem jsou na stejné lodi jako my.“

„Takže jim můžeme věřit - stejně jako každému tady.“ Rod poplácal Yoricka po rameni. „Můžeš si myslet na další hvězdičku na výložky.“

Yorick přikývl. „Ale až po hře - nechci příliš budit pozornost.“

Bylo to stejné, jako by vlk tvrdil, že ho nezajímá stádo ovcí, ale Rod to velkoryse přešel. Pomalu se odšoural ke stolu, kde se Whitey

s bojovým zápalem v očích věnoval hře. Rod se k němu sklonil a zamumlal: „Je po mejdanu.“

„Přeskočilo vám?“ odfrkl si Whitey. „Jsem na tahu.“

„Na tahu je teď místní policie. Zdejší halucinace se právě objevila na obrazovce a identifikovala mne a mé tři společníky jako nebezpečné zločince. Ukázal dokonce naše obrázky.“

„Pas.“ Whitey položil karty, sebral svoje žetony a vstal. Krupiér se na něj překvapeně podíval, ale Whitey už ráznými kroky mířil k pokladně. „Raději sežeň ostatní. Já se postarám o Davea a Mirane.“

Rod přikývl. „Sejdeme se u východu.“ Obrátil se k hráčskému stolku a přistoupil k půvabné ženě, která soustředěně zírala na kostky. Mimovolně se při tom kousala do rtu a po čele jí stékaly kapičky potu. „Nerad ruším, drahá, ale myslím, že bychom to už raději měli zabalit.“

„To se právě snažím, ale oni mají tak zatraceně moc peněz, že je mi líto nevzít si je všechny.“

„Teď mluvíš jako dobrá hospodyňka.“ Rod se podíval na horu žetonů před ní a zděšeně vytřeštil oči. „Můj Bože! S tímhle nás odsud nikdy nenechají odejít!“

„Určitě to můžeš nechat zmizet a zase objevit někde, kde si pro to budeme moci přijít.“ Gwen znovu hodila kostkami.

„Ne!“ zasyčel Rod. „Zapomněla jsi, co říkal Whitey? Pokud vyhrájeme příliš, vezmou nám to násilím!“

„Jedině přes mou mrtvolu!“

„To dokážou zařídit. Ne že by se s tím museli obtěžovat. Celé kasino už teď ví, že je na nás vydaný zatykač. Ukázali i naše snímky.“

Gwen ztuhla a zbledla. „Jak to, že o tom nic nevím?“

„Měla jsi jiné starosti.“

Gwen chvíli mlčky stála a pak přikývla. „To je pravda.“

Volnou rukou odhrnula asi polovinu hromady žetonů stranou. Krupiér jen ohromeně zíral. Pak Gwen švihla rukou a kostky se rozkutálely po stole. Když se ustálily, na každé z nich byla jediná tečka.

Krupiér si ulehčeně oddechl. „Hadí oči!“

„Ach!“ Gwen rozhořčeně zatřásla pěsti. „Prohrála jsem!“ Shrnula si zbytek žetonů do zástěry. „Co se dá dělat, jsem dost chytrá, abych skončila včas.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ale to přece nemůžete. Dvojnásobek, nebo nic,“ vybídl ji krupiér.

Gwen rozhodně zavrtěla hlavou. „Děkuji za nabídku, ale ráda bych zkusila štěstí s tou poskakující kuličkou v kole.“ Krupiér se s očividnou úlevou usmál. „Správně, lady. Ruleta. Máte pravdu.“ Znovu se usmál a odhalil přitom své špičáky.

Gwen s Rodem odspěchala. „Jak to, že mě ten muž nepoznal, když podle tebe všichni viděli naše snímky?“

„Personál si dával pozor, aby se nedíval - někdo by jejich nepozornosti mohl využít a zfixlovat hru.“ Rod si všiml, jak si Yorick u pokladní klece strká do kapsy svitek bankovek a odchází k východu. „Teď dej žetony tomu muži za mříží, má drahá. On ti za ně dá peníze.“

„Ale proč je vlastně za mřížemi?“

„Ty mříže mají zabránit nám, abychom se dostali k němu, ne jemu, aby se dostal ven. Až budeš mít peníze, jdi rovnou k východu. Budu tě tam čekat. Já musím ještě zajít pro Chornoi.“ Nasměroval ji k pokladně a pak se vrátil ke stolkům. K Chornoi už ale mezitím dorazil Yorick a teď jí něco šeptal do ucha. Strnula; pak se rozhodla, že dokončí hru. Rod jí v duchu dal za pravdu; kdyby prostě vstala, vypadalo by to podezřele bez ohledu na to, zda právě vyhrávala nebo prohrávala. Otočil se a uviděl Whiteye, jak rozmlouvá s Mirane, která s každým jeho slovem víc bledne, a Daveho, jenž se líně procházel po místnosti a prohlížel si tapety - bezpochyby pátral po zadních dveřích.

Pak, na druhé straně herny, zamával bratr Joey a připoutal na sebe Stroganoffovu pozornost. Mnich pravděpodobně našel dveře 'jen pro zaměstnance'. Rod se obrátil ke Gwen a zjistil, že stojí vedle něj a nevěřícně vrtí hlavou nad svazkem bankovek. „Pořád to nechápu, můj pane, že pouhý popsaný papír může mít takovou cenu.“

„S tím se netrap, utratíme je, než nad tím ostatní vůbec začnou přemýšlet.“ Rod jí nabídl rámě. „Půjdeme za bratrem Joeyem, drahá. Vypadá to, že našel únikový východ.“

Gwen se zamračila. „Proč nemůžeme odejít tak, jak jsme sem přišli?“

„Cože, bez haléře? Aha, ty myslíš předním vchodem! Ne, ten je určitě hlídán. Mimoto, všimla sis vrátného? To byl ten muž v kostýmu

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

ducha, který vypadal tak znuřeně. Pokud se *někdo* díval na holovizi, tak určitě on. Ne, myslím, že raději odejdeme východem, který našel bratr Joey.“

Když byli pouhých deset stop od dveří, někdo za nimi vyjel a zařval: „To jsou oni! Ti lidi z holovize! *Zastavte je!*“

„Zdá se, že se někdo přece jen díval!“ zasténal Rod.

Asi tucet falešných Rochesterů a Jane vzhledlo, chvíli na ně civělo a pak dloublo lokty do svých sousedů, kývajíce hlavou k Rodovi a Gwen (byli příliš zdvořilí, než aby ukazovali prstem). Jejich sousedé - několik tuctů Byronů a Wollstonecroftů - vzhledli a vytřeštili oči. Pak se všichni začali šklebit a ukazovat špičáky a začaly se ozývat vzrušené hlasy: „Kdo že jsou?“

„Vězni! Jejich snímky jsme zrovna viděli v holovizi!“

„V holovizi?“

„Vězni? Nenechte je uprchnout!“

„Chyťte je!“

„Tamhle jsou!“

A v pouhých dvou sekundách se kulturní a slušně vychovaní zákazníci kasina proměnili v ječící dav, ženoucí se na Roda a jeho společníky.

„Mohl jsem to tušit,“ zasténal Rod. „Nudí se - a my jim skýtáme povražení!“

Gwen ucouvla. „Proti nám nemají šanci, můj pane! Vždyť jich není víc než pouhá stovka!“

„To je příliš mnoho, než abychom dokázali zaručit, že nikdo nebude zabit! A kromě toho, když se do nich pustíme, ztloučou ty, kteří se nám pokoušeli pomoci!“

Gwen zaváhala. „Příčí se mi prchat před někým *takovým*, můj pane!“

„Vím přesně, jak se cítíš, ale v tomto případě je rozvaha každopádně lepší součástí odvahy. *Prchej*, drahá!“

Ke dveřím dorazili jen o zlomek sekundy před davem. Vmáčkli se mezi Chornoi a Mirane a bratr Joey za nimi zabouchl těžké protipožární dveře s tabulkou 'jen pro zaměstnance'.

„Nečekal jsem, že to půjde *tak* rychle!“ Rod dal galantně přednost Chornoi a pak i Mirane.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ale já nejsem zaměstnanec,“ namítla.

„Ale ano, jsi,“ řekl Whitey. „Můj - a já ti nařizuji: *Utíkej!*“

* * *

Mirane zastavila a nedůvěřivě se podívala na průčelí domu snění.
„Mně se to nelíbí, Whiteyi.“

„Taky se mi to zdá až příliš rokokové.“ Whitey se zamračil na fasádu budovy před sebou. „A všichni ti baculatí andělíčci jsou rozhodně *déclassé*. Ale my si kupujeme jejich služby, ne jejich výzdobu.“

„No právě; čerta starého mne zajímá, jak to tu vypadá. Co se mi nelíbí, je ta *myšlenka*, Whiteyi. Nemohu se smířit s tím, že budu tak bezmocná!“

„Jo,“ odušil starý muž ponuře, „vím přesně, jak to myslíš. Ale nemáme zrovna na výběr.“

„Žádné nebezpečí nám nehrozí!“ Chornoi zlobně bleskla očima po Whiteyovi. „Dům snění tě bude střežit jako bys k němu patřila - což svým způsobem budeš.“

„Tak proč mi z toho pomyslení běhá mráz po zádech?“

„Protože máš pocit, že budeš pohlcena.“ Stroganoff jí položil ruku na rameno. „Čas od času se toho bojíme všichni. Ale v tomto případě je to hloupost. Zákony velice striktně garantují soukromí spáčů, Mirane, a jsou velice přísně dodržovány.“

„Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl,“ řekl Whitey. „Ale pokud se proti nám PAST opravdu něco snaží podniknout, sama bys neměla žádnou šanci.“

„Skutečně se trápíš kvůli ničemu!“ Chornoi se zářivě usmála. „A bude to zábava. Pokud je jen polovina řečí, které jsem o tom slyšela, pravda, bude to větší zábava, než si vůbec dokážeš představit.“

Mirane stále nevypadala příliš přesvědčeně, ale pevně sevřela svůj počítač a šla s ostatními.

Zřízenkyně, která stála hned za dveřmi, se na ně usmála, zhodnotila skutečnost, že přišli spolu, a zeptala se: „Jednotlivé sny, nebo skupinový?“

Yorick se zamračil. „Co je to skupinový sen?“

„Všichni budete napojeni na stejný počítač,“ vysvětlila hosteska, „a budete sdílet jeden sen. Jen dva z vás samozřejmě budou hlavní protagonisté, ale objevíte se v něm všichni.“

Whitey přešel své společníky hodnotícím pohledem. „Jak počítač rozhodne, kdo bude hrdina a kdo hrdinka? Náhodně?“

„Ne, vybere je podle typu osobností. A je to méně nákladné než sny na osobní bázi.“

„Méně nákladné?“ Mirane našpulila rty. „To je nějaká sleva?“

„Za individuální sny byste každý zaplatil 937 kwahů,“ vysvětlila hosteska. Ignorovala Rodovo hlasité polknutí a pokračovala, „to je asi 7500 kwahů za vás za všechny. Ale skupinový sen do třinácti osob stojí jen tři tisíce kwahů.“

„Je nás osm,“ zamumlala Mirane k Stroganoffovi. „Naším uprchlíkům by ještě zůstalo dost peněz na letenky na Terru.“

„O nás se nestarej,“ zasyčel Rod.

„Díky, doně Quijote,“ odfrkl si Whitey. „Nezapomínejte, že čím dříve zmizíte z Otranta, tím bezpečnější to bude pro nás.“

„Proč mi tohle říkají všude, kam přijdu?“ povzdechl si Rod.

„Úvahy až později.“ Whitey kývl směrem k hostesce. „Vezmeme si skupinový sen, madam.“

Převzala od nich peníze a pak je zavedla do velké místnosti s nízkým stropem, ve které stálo deset pohodlně vyhlížejících pohovek a vybídla je, aby ulehli. Poslechli ji, vrhajíce podezíravé pohledy na čela lůžek ježící se elektronickým vybavením.

„Ležte klidně,“ řekla jim hosteska. „Tohle vám nijak neublíží.“

Přes její ujištění trochu ztuhli, když jim nasazovala helmy. „Do lebky vám nic pronikat nebude,“ ujistila je. „Elektrody se přitisknou na kůži a sny budou vyvolávat prostřednictvím indukce.“

Nedá se říct, že by teď byli docela klidní, ale podvolili se jejímu zacházení a spolkli medicínku, kterou jim pak dala, jako hodní hošící a dívenky. Byla hustá, sirupovitá a chutnala nejspíš jako granátové jablko.

„Teď se uvolněte,“ poradila jim hosteska, ale droga proudila jejich žilami tak rychle, že už uvolnění byli. Obestřela je příjemná únava a vzápětí se propadli do spánku, který byl tak vítaný, že jim sám o sobě připadal jako nejvybranější požitek...

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Mladá žena se ujistila, že ji nikdo nepozoruje, pak rychle vklouzla do stínu mohutného starého stromu a začala spěšně manipulovat s něčím za svými zády. „Tak! Ta zatracená šněrovačka se mi pořád rozepíná!“ Když se znovu vynořila na světlo, její rozměr přes prsa se drasticky zmenšil. „Matičko svatá, Devizi, to je vážně nefér mít toho vpředu tolik, když tam některé šťastlivky nemají skoro nic!“

Její skotský teriér se na ni podíval a souhlasně štěkl.

Mladá žena se nervózně rozhlédla. „Matičko svatá, Devizi, možná jsme přece jen měli zůstat v ulici, kde bydlíme! Nemyslím, že bych se tady v té staré ponuré čtvrti cítila nějak zvlášť dobře!“ Ztěžka polkla. „Možná že bych nebyla tak vyděšená, kdybych už nebyla panna. Ale všechny ty staré domy postavené tak daleko od ulice... A všechny ty holé staré stromy, ze kterých se k zemi pomalu jako duchové žalu snáší suché listí, působí *tak* pochmurně.“ Zamračila se a ťukla se prstem do hlavy. „Co je to se mnou? Takhle přece normálně nemluvím.“

Náhle se ozvalo ostré zaštěknutí a dívka se stačila ohlédnout právě včas, aby uviděla, jak její pes vyrazil za prchající, duchovitou veverkou. „Devizi!“ vyjekla a rozběhla se za ním, až se jí sukně rozvlnila ve větru. „Ne, Devizi! Tam ne!“

Ale pes, stihající drzého hlodavce, už přeskočil zrezivělou mříž prastarého plotu a uháněl po kočičích hlavách polorozpadlého klikacího se chodníčku do vršku, na kterém stál ponurý starý dům, zlověstně se rýsující proti obloze.

„Ne, Devizi!“ Dívka zalomcovala zrezivělou bránou a pak přelezla plot. Sukně se jí zachytila na jednom z železných bodců, ale ona ji škubnutím uvolnila a rozběhla se za svým psem.

Na verandě ho skoro chytila, ale vtom se otevřely dveře a veverka vběhla dovnitř, s Devizem těsně v patách. Dívka se pustila za nimi, ale náhle strnula, když uviděla dámu stojící ve dveřích.

„Dobré odpoledne, má drahá.“ Byla vysoká, štíhlá a bledá, možná trochu příliš nalíčená. Leskle černé vlasy jí spadaly v bohatých proudech na ramena, kde se jen mírně vlnily. Dívka vytřeštila oči, pak je křečovitě zavřela, otevřela je a podívala se ještě jednou. Nebyla si

tím tak docela jistá, ale připadalo jí, že ženiny špičáky jsou delší než obvykle bývají. A byly velice špičaté.

„Pojď dál,“ zapředla dáma a ustoupila do domu.

Mladičkou dívku zaplavila vlna strachu, ale její milovaný pejsek byl už uvnitř, a tak neměla na vybranou. Váhavě pozvedla svou roztomilou nožku a překročila práh.

Její hostitelka za ní podezřele rychle zabouchla dveře. „Jmenuji se L'Age D'or. Kdo jsi ty?“

„Petty,“ zakoktala dívka, „Petty Pure.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Matičko svatá! Vy tu ale máte starožitností... JUJKY! Jedna z nich se *hýbe!*“

„Ano, to je můj strýček.“ L'Age podala ruku shrbenému starému muži se zažloutlými rozčuchanými vlasy, oděnému v lesklém černém obleku. „Petty Pure, dovol, abych ti představila Sucara Blutsteina.“

Stařec se podíval na Petty a oči se mu rozšířily. Jeho ústa se zkroutila do úšklebku. Z jednoho z jeho špičáků ukápla slina. Petty se zachvěla.

„Ach, vidím, že sis povšimla jeho protézy.“ L'Age se usmála a odhalila své vlastní tesáky. „Máme to v rodině.“

„T...těší mne, opravdu,“ vykoktala Petty.

„I mne,“ uchechl se Sucar Blutstein, „i mne.“

„Ovládej se trochu, ty starý blázne,“ zamumlala L'Age, „nebo ji ještě vyděsíš.“ Nahlas řekla Petty: „Nechtěla by ses posadit a udělat si pohodlí? Zazvoním pro čaj.“ Odešla do rohu místnosti a zatahala za šňůru. Okamžik na to vešel komorník a Petty hrůzou vyjekla. Byl to obr, alespoň sedm stop vysoký, a všechno, co měl na sobě, mu bylo malé. Jeho nohy byly zase neúměrně velké a jeho obličej byl poset jizvami, kterým vévodila jedna zvlášť nechutná na čele, těsně pod okrajem vlasů. Víčka mu padala a z každé strany krku mu čouhal elektrický kontakt. Mlčky se uklonil.

„Čaj,“ nařídila L'Age a pak se zářivě usmála na Petty: „Se smetanou, nebo s citronem?“

„Ehm... raději se smetanou. A s cukrem.“ Petty se vyděšeně vtiskla do hlubin plyšového ušáku.

„A pro mne, ehm, rajčatovou šťávu,“ dodala L'Age. „A nějaké sušenky, samozřejmě. To bude všechno, Franku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Komorník zavrčel a odšoural se z místnosti.

Petty se pomalu narovnávala. „Co... kdo to byl?“

„Ach, spíchla jsem ho jen tak z nudy,“ mávla rukou L'Age.
„Raději mi pověz něco o sobě, má drahá. Máš nějaké příbuzné?“

Komorník se s bručením došoural do kuchyně. Teta Diluviana, tlustá propocená stařena v dlouhých, ušmudlaných šatech, vzhlédla od kotle, ve kterém něco míchala. „Co zase chce?... Čaj? Pro koho?... Společnost? Panna? To ano, jsem si jistá, že ji přivítali s otevřenou náručí - první pořádné jídlo po nevím kolika letech. Zatím se živila svým synem - a čím se živil *on*, na to nechci ani pomyslet... Rodericku!“

Strýček Roderick, letitý hrbáč, vzhlédl od rajčat, která vymačkával. „He?“

„Běž nahoru a načepuj půl deci,“ přikázala mu tetička Dil.

„Ale dneska už jsem mu odebíral,“ namítl strýček Roderick.

„Tohle je zvláštní příležitost,“ odsekla tetička Dil. „Určitě z něj ještě něco vymačkáš.“

„Takhle ho úplně vypumpujete, dejte na má slova,“ zabručel Roderick, ale vzal skleněnou odměrku a odbelhal se k zadnímu schodišti.

V horním patře prošel kolem ložnice své náročné paní a vešel do vedlejší komnaty. Ta byla zařízena se spartanskou strohostí - holá dřevěná podlaha, holé vybělené zdi a v koutě starý uschlý vánoční stromek s rozbitými baňkami a zčernalými staniolovými řetězy.

Uprostřed pokoje stála stará postel s nebesy a na ní leželo do bronzova opálené mužské tělo. Oční víčka mělo zavřená a hrud se mu zvedala pomalými, rytmickými pohyby.

„Ubohý hoch,“ povzdechl si strýček Roderick a usedl na stoličku vedle postele. „Ubohý hoch.“ Vzal mladíkovu ochablou ruku, položil ji přes okraj postele a postavil pod ni odměrku. Pak otočil kohoutkem maličké pípy zaražené do žíly na mladíkově zápěstí. Z kohoutku začala vytékat temně rudá tekutina. Když její hladina dosáhla ke značce 0.5 1, zastavil kohoutek, otřel ho špinavým kapesníkem a jemně ruku položil na pelest. „Tak, tak,“ zamumlal, třebaže věděl, že ho McChurch nemůže slyšet. „Tak, tak.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Se vzdycháním a praštěním kostí se zvedl a svou pomalou, namáhavou chůzí se vydal zpátky, ale ve dveřích se zastavil a ještě jednou se ohlédl na neuvěřitelně krásného mladíka, jehož svalnatá ramena a hrud' vyčnívaly z pod prostěradla. Mladý muž ležel nehybně, oči zavřené. Strýček Roderick si povzdechl a zavrtěl hlavou, pak vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Když došel k patě schodiště, vrhl se na něj Sucar Blutstein. Oči mu horečnatě plály. „Máš to? Máš to?“

„Ano, pane Blutsteine,“ povzdechl si Roderick.

„Ach, to blaho! Ach, ta rozkoš!“ Sucar Blutstein natáhl vyzáblou, chvějící se ruku. „Ukaž, ať se podívám! Ochutnám...“ Roderick pozvedl odměrku naplněnou do výše dvou palců rubínovou tekutinou a Blutstein ztuhl, oči vytrěštěné děsem. „Aííí!“ Křečovitě zavřel oči a pro jistotu si je ještě zakryl rukama. „Dej to pryč! Dej to pryč!“ Rychle se odbelhal temnou chodbou.

„Ach, ubohý muž,“ povzdechl si Roderick. „Jak strašné to pro něj musí být, když je upírem, a přitom se mu dělá při pohledu na krev špatně.“ Potřásl hlavou a odšoural se do kuchyně.

„Máš to?“ štekla na něj tetička Dil.

„Samozřejmě, že ano,“ zabručel Roderick na svou ženu. „Co sis myslela - že vyskočí a vrhne se na mne? Když už je dva roky v komatu? Ubohý hoch!“

„Ubohý hoch, ty má svatá prostoto!“ zvolala teta, „a kdo ho tenkrát praštil, až upadl do bezvědomí, co? Ty!“

„No ano - ale jak jsem měl vědět, že se už nevzpamatuje? A co jsem měl dělat, když si sem jeho matka a její strýc vkráčeli předním vchodem, jako by se nechumelilo, a jen tak mýr-nix-týrnix mi oznámili, že je to teď *jejich* dům a že jim buďto budeme věrně sloužit až do smrti, nebo jim posloužíme jednorázově jako hlavní chod?“

„A ty jsi tím svým kyjem přirozeně praštil toho jediného, který nás nijak neohrožoval!“

„Ale byl jediný, který vypadal dost silně, aby nás ohrožovat *mohl*,“ namítl Roderick. Přitáhl si ke dveřím stoličku a s hekáním a sténáním si na ni vylezl.

„A co to děláš teď, ty starý blázne? Přece víš, že ty tvoje pasti nikdy nefungují!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Člověk to nesmí přestat zkoušet, nemyslíš?“ Roderick se zamyšleně podíval na kouřící kotel. „Ty snad *míníš* pověsit čarodějnicinu na hřebík?“

Teta se postavila před kotel, jako by ho chtěla bránit vlastním tělem. „A co mám dělat. Jsem přece čarodějnice, ne?“

„Ne. Jsi kartářka.“ Roderick použil se opřel o příborník a vytáhl se výš. „Jsi jenom stará cikánka, která hádá z karet osud. Což je patrně důvod, proč žádný z tvých lektvarů nikdy nepůsobil. Ale když necháš na pokoji moje pasti, nebudu ti mluvit do tvých dryáků. Jakou tajnou přísadu jsi tam dala *tentokrát*?“

„Stříbrnou sůl,“ odsekla teta Dil. „Co je v tom vědru?“

„Voda.“ Roderick vyzvedl vědro na horní polici příborníků. „Jenom voda.“

„K čemu to bude dobré?“

„Pravděpodobně k ničemu, ale všechno ostatní jsem už vyzkoušel.“ Roderick přivázal k držadlu vědra provázek, který vedl přes připínáček zapíchnutý v rohu dveří. „Kromě toho, když jsem byl malý kluk, četl jsem knížku...“

„To byla čarodějnice, ty troubo, ne upír!“

„Ach, *tak proto* ta sůl! Ale nemá to být *ryzí* stříbro?“

„Kuš!“ křikla teta Dil, ale vtom někdo rozrazil dveře a Roderick vyletěl do vzduchu. Stejně tak vědro, které však ve vzduchu setrvalo jen krátce a pak dopadlo na hlavu monstra, jež se objevilo na prahu. Monstrum na okamžik ztuhlo, pak zařvalo a roztrhlo vědro na dva kusy.

„Ale no tak, synovče.“ Teta Dil se postavila mezi obra a Rodericka. „Já vím, Franku, že je to nepříjemné být takhle politý, ale byla to pouhá nehoda. On to chystal na tu starou rachejtli a toho jejího strejdu.“

Monstrum zavrčelo, zabručelo a zamnulo si zátylek.

„Ano, já vím, že tě to mohlo zkratovat, a je mi to doopravdy líto.“ Teta Dil se přísně podívala přes rameno. „Tobě taky, Rodericku?“

„Ach, samozřejmě,“ zasténal Roderick, který se právě zvedl na nohy a ještě si třel bolavá záda.

Monstrum po něm šlehlo očima a něco zavrčelo. Pak se obrátilo zpátky k tetě Dil a zavrčelo otázku.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Rajčatová šťáva? Ano, je připravená.“ Tetička Dil nalila obsah odměrky do sklenice a postavila ji na táč spolu s čajovou soupravou. Pak vzala šejbku a chystala se do sklenice něco přidat, ale Frank ji chytil za ruku a zavrtěl hlavou, vrče přitom jasně zamítavým způsobem.

„No dobře, tak tam otrušík nedám,“ zabručela teta Dil. „Ale chtělo by to několik plátků citronu. Buď tak laskav a zajdi pro ně do ledničky, ano, Franku?“

Monstrum se otočilo a teta Dil bleskově sáhla mezi prachovky na polici. „Tak! Špetička dusičnanu stříbrného...“ Náhle se zarazila a přitiskla si ruku na čelo. „Hej! Proč to dělám? Nikdy by mě přece ani nenapadlo...“

„Jo, vím, jak to myslíš.“ Roderick křečovitě zavřel oči a pak je zase otevřel. „Já mám zase pocit, že doopravdy nejsem Roderick. Jako bych se jmenoval nějak podobně, ale spíš...“

„Ach, tenhle pocit máme čas od času všichni,“ řekl mírný, pěstěný hlas. „Ale nedělejte si s tím starosti - je to jen trik, který na nás hrají naše neurony; něco jako *déjà vu*.“

„Ach ne!“ Roderick zděšeně vytřeštil oči. „To je Starý Čerchmant!“

„Zase tak starý nejsem.“ Přívětivý, dobře vychovaný d'ábel se zatahal za svou kozí bradku. „A nejsem Starý Čerchmant, nýbrž syn Starého Čerchmanta. Ale můžete mi říkat Buzzabiz.“

„No, to je od tebe hezké,“ řekl Roderick a zamračil se, „ale jak mám říkat *sobě*?“

„Roderick,“ odvětil d'ábel mrazivým hlasem, „a *nedovoluj* si to zkoušet nějak jinak.“ Pak se usmál a jeho výraz trochu změkkl. „Já vím, jaké to je - pořád se ti vrací ten pocit, že jsi ve skutečnosti někdo jiný. Nenech se tím zneklidnit, jsou to jen symptomy vnitřní rozpolcenosti. Mám je také. Možná tomu nebudeš věřit, ale tu a tam se přistihnu, jak si něco mumlám farářskou latinou!“

„Máš pravdu,“ zabručel Roderick. „Nebudu.“

„Věř mi to nebo ne, ale je to tak!“ Buzzabiz se rozhlédl po přítomných. „Rád bych, aby bylo jasno jedno: Všichni jste v mé moci a budete zatraceně dělat to, co se vám řekne!“

„Zatraceně je to správné slovo,“ odfrkl si Roderick.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„A tebe už mám až po krk!“ Buzzabiz ukázal prstem na Rodericka, kterému se okamžitě na čele a na tvářích objevilo půl tuctu červených teček. Roderick zavyl bolestí, vyskočil do vzduchu a zakryl si obličej oběma rukama. Buzzabiz se zachechtal. „Iluzorní sršni - užitečná věcička. Ale neboj se: trochu octu, pár kostek ledu a dostaneš se z toho... No, no, no!“ Zahrozil prstem tetičce Dil, která se pokoušela strčit šejkr do odpadkového koše. „Jen to tam nalij!“ řekl Buzzabiz. Pomalu kývl prstem a ruka tety Dil se šejkrem se pohnula podle něj, ke sklenici se šťávou, do které nalila několik kapek z jeho obsahu. Buzzabiz spokojeně přikývl. „Hodná holčička. A teď ty!“ Ukázal na Franka. „Odes ten tác dámám, a hned!“

Frank něco zabručel a zavrčel, ale vzal tác a zamířil s ním ke dveřím.

„To už je lepší,“ přikývl Buzzabiz. „Mnohem lepší. Tak, od této chvíle budete dělat, co se vám řekne. Už žádný podvrtný individualismus, rozumíte? Dohlédnu si na to!“ Zamával nad sebou rukou a zmizel. Chvilí ještě bylo slyšet vzdálené bzučení a pak utichlo i to a Frank vyšel ze dveří.

Roderick zasténal a přilepil si na obličej poslední náplast. Pak přistrčil stůl zpátky ke dveřím a začal se na něj škrábat s vědrem v ruce.

„Zapomněl jsi ho znovu naplnit,“ připomenula mu teta Dil.

Roderick znovu zasténal a slezl zase dolů.

Frank se přišoural do přijímacího pokoje a postavil tác na malý stolek mezi L'Age a Petty.

„Dobře,“ řekla L'Age. „Můžeš jít.“ Frank s bručením odešel.

Strýc Sucar se předklonil a olízl si rty.

„Trpělivost, strýče,“ napomenula ho L'Age škrobeně, „dočkáš se své svačinky. Ale nejprve náš host.“

„Ale samozřejmě,“ vydechl Sucar, „samozřejmě.“

„Jaký nádherný podnos,“ zamumlala Petty. „To je cín, že?“

„Jistě, má drahá.“ L'Age přidala do Pettyina šálku smetanu. „Ano, je to cín. Stříbro je tak strašně nabubřelé... Tak.“ Podala Petty křehký čínský šálek a podšálek. „Klidně usrkávej. A omluv mne, když já nebudu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Musí tu rajčatovou šťávu vypít, než se začne srážet,“ vysvětlil strýc Sucar.

„Ale jistě,“ přikývla Petty a pak se zamračila. „Cože?“

„Ehm, Franku!“ zavolala L'Age rychle.

Sluha se znovu přišoural a něco zavrčel.

„Mou cigaretu.“ L'Age mávla stomilimetrovou machorkou na konci nesmírně dlouhé cigaretové špičky.

Frank vytáhl se zavrčením prastaré křesadlo a škrtl kamínkem o ocílku. Jiskra dopadla do hromádky plavuňového prášku a vyšlehl oslnivě bílý magnéziový plamen.

Světlo zareagovalo se stříbrnou solí v rajčatové šťávě a vyvolalo v něm momentku - svalnatou postavu muže ležícího v pokoji v horním patře. Petty se zadívala do Adonisovy tváře a zalapala po dechu. „Ehm - omluvte mne, ale myslím, že si musím odskočit nahoru na toaletu.“ Odložila šálek a vstala.

„Ach, ale jednu máme i tady dole,“ informovala ji L'Age.

„Jsem přesvědčena, že ta nahoře bude mnohem hezčí.“ Petty se vyrazila k širokému, točitému schodišti, které bylo vidět klenutým vchodem do přijímacího salónu.

„Rychle, Franku! Přiveď ji zpátky!“ zvolala L'Age.

Frank zařval a otočil se, a pak se dunivě rozběhl za Petty. Neběžel moc rychle a netvářil se ani moc nadšeně. Ale Petty se ohlédla, zaječela hrůzou a rozběhla se.

Jenže L'Age neotálela. Vyskočila, předběhla svého pomalého sluhu a popadla páku, která trčela ze zdi. Jakmile se Pettyina nožka dotkla prvního schodu, L'Age trhla pákou a první tři schody zmizely. Na jejich místě zela temná díra. Petty se s křikem zřítila do sklepa.

„Dolů!“ nařídila L'Age a ukázala Frankovi na otvor.

Frank neochotně zabručel, pak se posadil na okraj propadla a spustil nohy dolů.

„Rychleji, obludo! Rychleji!“

Frank zavrčel něco, co znělo jako 'Néfér!'.

„Neopovažuj se mi odmlouvat!“ zaječela L'Age a nakopla ho do zadnice. Frank zařval a spadl dolů.

Dopadl právě včas, aby ještě zahlédl, jak Petty vybíhá po schodech nahoru. Ztěžka si oddechl a stejně ztěžka se zvedl. Ke

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

schodišti se došoural, zrovna když se Petty dostala nahoru. Zabušila na dveře, zalomcovala závorou a zaječela. Frank počkal, až nabere dech, a pak zahřímál: „Otočit!“

„Cože?“ Petty se podívala na svou ruku a viděla, že trhá klikou dopředu a dozadu. „Aha! Jistě! Děkuji.“ Otočila klikou a vyběhla na chodbu, zatímco Frank úspěšně překonal první polovinu schodiště.

„*Chyť ji*, Franku! *Chyť ji!*“ zaječela L'Age, ale Petty už zahrnula za roh a přeskočila díru ve schodišti. „Copak tady není *nikdo*, kdo je schopný udělat něco pořádně?“

Schody se s rachotem začaly pohybovat - dolů, přirozeně, Petty zklamaně vykřikla a rozběhla se rychleji, ale eskalátor zrychlil také, a tak se jí stěží dařilo zůstat na místě.

„*Chyť ji*, Franku! *Chyť ji!*“ ječela L'Age.

Frank se vynořil ze sklepa, znechuceně zavrčel a obešel roh schodiště. Přeskočil otevřené propadlo - a dopadl na eskalátor. Dokonce ani jeho velkým, dunícím nohám se nedařilo postoupit kupředu - ovšem je pravda, že se o to ani příliš nesnažil.

„Břídilové!“ vrískla L'Age. „V tomhle scénáři musím pracovat se samými *břídily!*“ Podívala se na mosazný lustr, který visel nad schodištěm, a rázně otevřela černá dvířka ve zdi. Se zavrčením vytrhla páčku vypínače a vsunula ruce do páru železných rukavic. Servomotory se rozbzučely, mosazná ramena lustru se otočila směrem dolů a vytvořila pár velkých rukou. Celý lustr začal sjíždět po řetězu k Petty. Ruce se roztáhly a chňaply po prchající dívce. Petty zaječela a uskočila stranou, a ruce sevřely jen prázdný vzduch. Petty se tak vyděsila, že vyběhla o několik schodů výš. Ruce se hnaly za ní.

V kuchyni začal skotteriér dorážet na Rodericka, štěkal a vrčel. Roderick se na něj zamračil. „Co to je? Co jsi říkal?... Logické nesmysly? Jaké, například?“

Pes zavrčel a ostře štěkl.

„Ano...“ Roderick přikývl a kousl se do spodního rtu. „Když o tom teď mluvíš, taky jsem si toho, všiml...“

Pes třikrát štěkl a zavrčel.

„Frank nemůže vydat všechnu energii, aniž by se znovu dobil, to je pravda,“ přisvědčil Roderick. „A je trochu divné, že párek upírů nevysál tetu Dil a mne, když zabrali náš dům...“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Deviz se zuřivě rozštěkal.

„Probudit se?“ Roderick se zamračil a potřásl hlavou. „O čem to, k sakru, mluvíš? *My jsme* vzhůru.“

Pes vypadal, jako by se měl každou chvíli zbláznit.

„Jak to myslíš, že se nám to jen zdá?“ Roderick znovu zavrtěl hlavou. „Nerozumím.“

„Ale *já* ano!“ zvolala teta Dil. Vyběhla z kuchyně a vítězoslavně štěkající Deviz se rozběhl za ní.

Teta Dil vrazila do přijímacího pokoje a zaječela: „Franku! Franku! Ať už jsi doopravdy kdokoliv. Musíš se probudit! Slyšíš mě? Tak poslouvej! Franku, probud' se!“

„Ty zatracená všetečko! Co si myslíš, že *děláš*?“ zvolala L'Age.

Frank jen zabručel a utíkal dál.

„Je to velice primitivní android,“ vysvětlil Buzzabiz, který se zhmotnil uprostřed salónu. „Nedokáže přijmout víc než jeden rozkaz současně. Ale *ty* ano! Ted' se vrať zpátky do kuchyně - tam je tvoje místo!“ Ukázal prstem k létacím dveřím.

„*Moje* místo? Jenom proto, že jsem žena? Ne! Ted' ti ukážu, že jsem dáma, která vládne jistou mocí!“ Teta Dil nabrala do ruky neviditelnou energii.

„To mi ještě scházelo - ženská aktivistka,“ odfrkl si Buzzabiz. „No dobře, tak do toho. *Zkus* to!“

„Tu máš!“ zaječela teta Dil a mrštila obsahem své dlaně.

Kolem Buzzabize zapraskaly modré jiskry. Ďábel klidně počkal, až se do něj vstřebají, a pak vykročil směrem k tetě Dil. Vypadal náhle trochu větší a mnohem rozzlobenější.“

„Ale... jak je to možné?“ zvolala teta Dil, zatímco pozpátku ustupovala k létacím dveřím do kuchyně.

„Přece proto, že jsi pouhá...“

Létací dveře se vymrštily.

„Jauvajs!“ zaječel Buzzabiz, jak ho udeřily do tváře. Rozrazil je, sáhl si na svůj naražený nos a probodl tetu Dil zlobným pohledem.

„Protože jsi jen pouhá čarodějnice, ty stará rachejtle!“

„Tak tohle ne!“ zaječela L'Age na druhé straně dveří.

„Pouhá čarodějnice,“ zopakoval Buzzabiz, „zatímco *já* jsem d'ábel. Plnohodnotný, plnomocný a stoprocentní d'ábel - mnohem víc

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

zlý než kterákoliv čarodějnice...“ Náhle zavřel oči, přitiskl si ruce na čelo a zavrával. „Co to říkám? Já přece nemůžu být d'ábel, to přece nejde! Nesmím se tomu poddat... Ne, musím! Pokud se tady do toho nevnesu nějaký pořádek já, kdo tedy?“ Spustil ruce a podíval se na Gwen. „Kde jsem to skončil?... Ach, ano.“ Buzzabiz se co nejpotouchleji usmál. „Dábel je mnohem víc zlý než kterákoliv čarodějnice - a proto je i mocnější. Tak je to.“

Ale teta Dil si založila ruce v bok a zaječela: „Ne! Zlo není zdrojem moci - alespoň ne mé moci! Protože já nejsem žádná teta Diluviana, ale Gwendylon Gallowglassová, nejmocnější čarodějnice Gramarye!“

Roderick se narovnal a strnul. Pak si protřel oči a několikrát silně potřásl hlavou.

„Jsem Gwen Gallowglassová,“ zvolala stará kartářka, „a nebudu tolerovat takový klam...“

„Ticho, ženská pitomá!“ vriskl Buzzabiz. „Zničíš celý sen!“

Sáhl rukou za sebe, a když ji vytáhl, mezi prsty mu plála ohnivá koule.

„Pozor, Gwen!“ zařval starý hrbáč a vrhl se před ni. Ramenem ji srazil stranou zlomek sekundy před tím, než koule zasyčela vzduchem v místech, kde stála. Čarodějnice spadla pozpátku do servírovacího výtahu.

Roderick se zvedl a pověsil se na provaz výtahu. Výtah zmizel v šachtě.

„Já mám tahat za provazy!“ zařval Buzzabiz, ale vtom zazvonil zvonek a Roderick zavolal: „První patro! Ubrusy a ložní prádlo! Všechno ven!“

„Z cesty!“ zavyl Buzzabiz. „Pusť mne k tomu výtahu!“

Roderick zabouchl dvířka ve zdi, otočil se obličejem k d'áblovi, opřel se a založil si ruce na prsou. „K jakému výtahu?“

„K výtahu, o který se opíráš!“

Roderick zavrtěl hlavou. „Nic takového neexistuje. Mámí tě smysly.“

„O čem to k sakru žvaníš?“ zařval Buzzabiz. „Viděl jsem ho na vlastní oči!“

„Ano, ale můžeš opravdu věřit svědectví svých vlastních smyslů? Víš, mohla to být klidně halucinace.“

„To je směšné,“ odfrkl si d'ábel. „Za chvíli mi budeš tvrdit, že je celý vesmír jen iluze *máje*.“

„A není?“ zeptal se Roderick. „Alespoň pokud jsi dobrý hinduista.“

„Jenže já nejsem - já jsem dobrý katolík!“ Buzzabiz ztuhl, šokován vlastními slovy. „Co to *říkám*?“

„Že jsi dobrý katolík,“ odpověděl Roderick zdvořile.

„Ano, ano! Jsem dobrý katolík... Ne! Chci říct, jsem špatný katolík! Ne! Chci říct...“

„Chceš říct, *nic* není skutečné,“ napověděl mu Roderick.

„To je ono! Nic není skutečné! Nikdo z vás! Jste jen moje představy! Tohle všechno je jen sen. ...NE! Tohle přece nesmím říkat!“

„Vidíš? Ani tvá slova nejsou skutečná!“ Roderick vztyčil ukazováček. „Klidně připuť, že ty taky neexistuješ!“

„Co to meleš? Samozřejmě, že existuji!“

„Ale jak víš, že existuješ?“

„Přece proto, že myslím! *Cogito, ergo sum!*“ Buzzabiz se plácl dlaní přes pus. „Jejda! Latina!“

„Ukousni si jazyk,“ poradil mu Roderick. „Nacpi si něco do úst!“

„Ano! Hořící síru! A žhavé uhlí! Stejně jako anděl smyl špínu z proroka Izajáše... Ach, k čertu! Pomóóóc!“ A ječící Buzzabiz se rozplynul.

„Tak takové to je, když se o někom řekne, že po něm zbylo jen trochu puchu.“ Roderick nakrčil nos. „Fuj! Už chápu, proč v kostelích používají kadidlo... Nu což, zpátky do práce.“ A vesele vkročil do přijímacího salónu, kde eskalátor stále ještě běžel a Frank honil Petty, která uháněla jako o život a přitom uhýbala před spáry falešného lustru, který se ji stále pokoušel chytit.

Roderick dokulhal ke schodišti, trhnutím otevřel dvířka v jeho obložení, sundal si z nohy dřevák, vykřikl: „Pryč s tyrany!“ a hodil ho do soukolí. Pak dvířka rychle zabouchl. Uvnitř něco zapraskalo a eskalátor se s trhnutím zastavil.

Petty vyletěla jako vymrštěná katapultem a zmizela v pokoji naproti schodišti.

Frank se natáhl jak dlouhý tak široký.

Petty za sebou zabouchla dveře ložnice. Byla tam petlice s rozbitým zavíracím špendlíkem na niti; zastrčila ji a zajistila špendlíkem.

Venku L'Age zaječela: „Za ní, ty návnado na ledovce!“

Frank se nemotorně zvedl a vykročil nahoru po schodech, bruče si cestou kletby.

„Vyráz ty dveře!“ zavyla L'Age. „Vytáhni ji odtamtud!“

Frank poslušně zabušil pěstí na dveře. Zavírací špendlík držel.

Petty se zády opřela o dveře. Zhluboka oddechovala a hrud' se jí dmula vzrušením.

Světlo petrolejové lampy ozářilo Sucarův obličej. Stařec klečel u postele, třel McChurchovu ruku a sténal: „Probud' se, probud' se! Já vím, že to k ničemu není - zkouším to už celé roky, ale pokud vytrvám, možná jednou ty svoje zatracené oči otevřeš. Probud' se, McChurchi! Tvé jméno tě jistě ochránilo. Kajícně přiznávám, že jsem ti moc neprospěl, když jsem tě před sebe nastrčil tomu šílenému hrbáči. Ach, nemohl jsem tušit, že tě omráčí! Nechtěl jsem, aby k tomu došlo, a slibuji ti, že už nikdy neochutnám ani kapičku. Stejně jsem nikdy nechtěl být upírem - ale s mou matkou nebyla žádná řeč! Není to má pravá role, ty to víš; nejsem to doopravdy já! Ne že bych měl něco proti upírům, chápeš - jenom nesnáším pohled na krev! Alespoň na krev lidí, které mám rád!“ Svěsil hlavu. „Ted' mě něco napadlo! Co takhle krev lidí, které *nemám* rád? Vezmi si třeba takovou L'Age - mohla by mi zachutnat? Mohl bych začít toužit po její krvi? Co bych asi cítil, kdybych mohl vysát *ji*? To by bylo něco docela jiného!“

Petty se podívala na pohledného, svalnatého a bezvědomého mladého muže a vydechla úžasem. To už bylo na háčky a babky na jejím prádle trochu moc; ozval se tlumený trhavý zvuk a její nadra expandovala z živůtku šatů.

McChurch se zamračil a natočil hlavu, jako by poslouchal.

Petty si ničeho ani nevšimla; byla plně zaměstnána obdivováním svého ideálu mužské krásy.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

McChurch se na ni podíval, zamrkal a zamračil se. Pak si uvědomil, co vidí, a s očima planoucíma vyskočil z postele. Byl úplně nahý a Petty to neušlo, ale o sekundu později už byla pohlcena jeho objetím a pak už neviděla nic, protože přivřela oči pro svůj první, velice dlouhý polibek.

Ve zdi se otevřela dvířka a dovnitř skočila teta Dil. Rozběhla se k McChurchovi a Petty, začala jimi cloumat a křičet: „Probud'te se! Musíte se probudit! Copak nevíte, že je to jen sen? Všechno, co se teď děje, není nic než pouhopouhý sen!“

„Pokud je to sen,“ zamumlala Petty, „nech mne spát navždy.“ A ponořila se zpátky do McChurchova objetí.

„Ne! Říkám ti *ne*!“ Teta Dil popadla McChurcha za ruku a použila celé své váhy, aby ho od ní odtrhla, ale McChurch stál pevně jako Gibraltarská skála, jako by vyměnil horizontální koma za vertikální. „Ne, ne!“ křičela teta Dil se slzami v očích. „Copak nechápete, že to monstrum Frank, může každou chvíli prolomit dveře?“

„Tak už toho bylo dost!“ vyštěkl Buzzabiz, který se vysoukal ze servírovacího výtahu. „Nech je na pokoji.“

Teta Dil se otočila na podpatku. „A jak ses sem dostal ty?“

„Zmaterializoval jsem se, když jsem zjistil, že tvůj manžel není nikde nablízku.“ Buzzabiz se zašklebil a vycenil zuby. „Teď se vrať do kuchyně, kam patříš!“

„Táhni k čertu,“ opáčila teta Dil. „Tam patříš zase ty!“

„Uch-ch-ch-ch-ch... Konec jednání!“ Buzzabiz zamával rukama před obličejem, pak se otočil a ukázal prstem na dveře. „Další jednání!“

Zavírací špendlík povolil a dveře se rozletěly. Dovnitř se přikolébal Frank a těsně za ním L'Age. Krátce pohlédla na Petty a McChurcha a se zaječením skočila po Petty. Prsty zakončené drápy zaryla do dívčiny paže, odtrhla ji od McChurcha a sklonila se k jejímu panenskému hrdlu. Její špičky se zaleskly.

Vtom však narazila bradou do McChurchovy natažené ruky. „Prosím tě, mami! Raději bych to udělal sám.“ A opět sevřel dívku ve svém objetí.

„Ach, mladá láska!“ povzdechl si Roderick, nakukující ze dveří. Pak se zamračil. „Ale zdá se, že mi to něco připomíná. Jen kdybych si dokázal vzpomenout, co...“

„Nenech se tím zneklidňovat,“ řekl rychle Buzzabiz. „To je jen takové přechodné pominutí smyslů.“

Roderickův zamyšlený pohled spočinul na tetě Dil. Udiveně potřásl hlavou. „Vím, že to zní směšně, ale vážně jsem právě zatoužil po té staré hudermanici.“ Rázně vykročil - právě ve chvíli, kdy L'Age zavyla vztekem, vytáhla dýku a vrhla se na Petty.

Mezi nohy se jí připlétl Deviz.

L'Age klopýtla a natáhla se na podlahu. Přitom zaječela tak silně, že by dokázala probudit kolonii netopýrů z denního spánku.

Roderick, který spěchal k tetě Dil, narazil do starého vánočního stromku. Stromek se zapotácel a začal se kácet.

„Ne!“ vykřikl Buzzabiz úzkostně. „Chyt' ho!“ a vyrazil vpřed, ale stromek už se sesypal přímo na L'Age. Postižená upíří dáma trhla hlavou, vytřeštila v agónii oči, ústa se jí otevřela v zaječení - a ztuhla.

„Nu, co se dá dělat,“ zamumlal Roderick. „Ty ozdoby přece jen byly z pravého stříbra.“

„Jídlo!“ zvolal Sucar a šťastně se vrhl na ležící L'Age. „Konečně! Něco, do čeho můžu pohroužit své tesáky!“ Pozvedl L'Age za ramena, zaklonil jí hlavu, vycenil tesáky a sklonil se k jejímu hrdlu - a pak ztuhl. Ve tváři se mu objevil zmatený výraz. „Jak jsem to vlastně dělával? Už je to tak dávno, že si nemohu vzpomenout!“

„Začal jsi dobře,“ pobídl ho Roderick. „Prostě ji kousni do krku!“

„Nenapovídej mu!“ Buzzabiz mu přitiskl pracku na ústa a Roderick se zapotácel omámený jeho zápachem. „Takhle to dělat nemůžeš,“ napomenul d'ábel Sucara. „Musíš přikořenit.“

„Přikořenit! No jistě! *Ted'* si vzpomínám!“ Sucar sáhl do kapsy svého pláště a s vítězoslavným úsměvem odtamtud vytáhl slánku. „Vždycky ji s sebou nosím, kvůli své rajčatové šťávě!“

„Ne!“ zaječel Buzzabiz. „Neodvažuj se jí tím dotknout!“

„Proč ne?“ zeptal se Roderick.

„Protože... protože...“ Buzzabiz se roztřásl. „Protože to není ve scénáři!“

„Co je to 'scénář'?“ zeptala se teta Dil zamračeně.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Taková předpověď,“ řekl jí Roderick. „Nic, co by se nedalo změnit.“

„Scénář měnit *nemůžete!*“ zavyl Buzzabiz. „Už je napsaný!“

„Ale já se jím nemusím řídit. Jsme pány svého konání.“

„Kacířství!“ zaječel Buzzabiz.

Deviz několikrát krátce štkl.

„Cože?“ zeptal se Roderick. „Že se bojí? Ano, taky jsem si všiml... To znamená *co*? Že by neměl? Proč?... Protože jestli má nad námi doopravdy moc, neměl by mít žádný důvod se nás bát? Hm! To je pravda!“ Roderick se rozzářil.

Buzzabiz si všiml, že jeho mozek pracuje, a zachvěl se. „Nařizuji ti nemyslet! Je to nemorální! Na myšlení jsem tady *já!*“

„To tedy nejsi,“ namítl Roderick vcelku rozumně, „ty se jen řídíš scénářem.“ Zamračil se na d'ábla. „Ale proč jsi tak vyděšený?“

„Já nevím.“ Buzzabiz se třásl po celém těle. „Skutečně nevím.“

Roderick našpulil rty. „Že bys ve skutečnosti *chtěl*, aby Sucar použil sůl?“

„Dávám přednost sanytru,“ opravil ho Buzzabiz. „Konec konců, jsem přece d'ábel.“

„Neboj se,“ ujistil ho Roderick, „já už na to přijdu.“

„Právě toho se bojím!“

„Čeho? Že lidé začnou myslet sami?“ Roderick přikývl. „To dává smysl. Nikdy nemůžeš říct, co se stane pak. Život se stane naprosto nepředvídatelným. A *já* právě přemýšlím.“

Buzzabiz, který se nepřestával chvět, přikývl. „A začínáš být pěkně svévolný.“

„Ano, to je pravda, že?“

„Už se skoro začínáš probouzet,“ řekla teta Dil.

„Jo.“ Roderick se zamračil. „Jenom si pořád nemohu vzpomenout, kdo vlastně ve skutečnosti jsem.“

„Roderick,“ řekl Buzzabiz rychle. „Obyčejný starý Roderick.“

„Těsně,“ přikývl Roderick. „Nějak tak to je - ale ne docela.“

Sucar si přitiskl ruku na čelo. „Když nad tím teď tak přemýšlím... také jsem někdo býval...“

„Pořád jsi,“ odsekl Buzzabiz.

„Ne,“ namítl Roderick, „ted' je tím, kým ty chceš, aby byl. A dělá, co ty chceš, aby dělal. Jako my všichni - plníme tvé rozkazy a ani se tomu moc nebráníme. Tvoje scénáře - všichni je pokorně plníme.“

„Ano. Báječný život, že? Tak poklidný! Tak harmonický!“

„Pro *tebe*, možná. Ale ne pro nás ostatní.“

„Ale není to takhle lepší?“ zaprosil Buzzabiz.

„*NE!*“ zvolali všichni najednou - kromě L'Age, která ležela bez hnutí a Petty s McChurchem, jejichž rty byly zrovna zaměstnány jinak.

Buzzabizova tvář se znechuceně zkřivila. „Jaká to revoltující sebranka!“

„Dobrý nápad!“ zvolal Sucar. „Uděláme revoluci!“

„Drž zobák,“ okřikl ho Buzzabiz.

Ale Sucar se nenechal umlčet. „Co mě se týče, začínám si vzpomínat, že nejsem doopravdy já - že nejsem Sucar Blutstein.“

„Drž zobák,“ okřikl ho Buzzabiz znovu.

„Kdysi jsem býval někdo jiný,“ zvolal Sucar, „ale někdo se mnou něco udělal, něco mi připojil, a ted' nejsem sám sebou!“

„Drž zobák,“ zařval Buzzabiz.

„Ne, ty drž zobák!“ přikázal mu Roderick. „Slovo má Sucar.“

„Kdo *tě* jmenoval předsedou?“ odsekl Buzzabiz.

„Jmenoval jsem se sám!“

„A já obviňuji Buzzabize!“ zvolal Sucar. „Žádám, aby byl Buzzabiz sesazen!“

Deviz štěkl.

„On říká: 'Hlasuji pro',“ vysvětlil Roderick. „Jste taky pro?“

„Ano!“ vykřikla teta Dil, Roderick a Sucar. Deviz štěkl.

„Volba byla provedena jednohlasně,“ prohlásil Roderick, „s výjimkou L'Age, která je v bezvědomí, a Petty s McChurchem, kteří mají jiné starosti. Buzzabiz je sesazen.“

„To nemůžete udělat!“ zvolal Buzzabiz.

„Už jsme to udělali, jestli si vzpomínáš.“

„A já si vzpomínám ještě na něco!“ zvolal Sucar. „Vzpomínám si, že ti, co mě napojili, mě měli jen uspat a učinit tak přístupnějšího sugesci! Ale udělali něco víc - způsobili, že jsem byl ochoten udělat vše, co mi tehle sesazený trouba nařídil!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Dávej si pozor na ústa,“ zasyčel Buzzabiz, ale teta Dil zvolala: „Mně taky!“ a Roderick řekl: „I mně.“

Deviz štěkl a zavrčel.

„On říká: 'Droga, která toto působení vyvolává je obecně známá pod jménem zombií droga.'“ přeložil Roderick.

„Takovéto nařčení odmítám!“ vykřikl Buzzabiz a zamával rukama ve vzduchu. „Všechno popírám! Já jsem to neudělal! Nenařídil jsem, aby to udělali! Nikdo mi neříkal -“

„*Tohle* ti věřím.“ Roderick přikývl. „Patrně jsi jen další ubohá zombie, stejně jako my ale z nějakého důvodu jsi byl ochotnější dělat, co předepisuje scénář.“

„Ale to znamená, že on je ten, který je ve scénáři uveden jako protagonista!“ zvolal Sucar.

„Ano,“ řekla teta Dil zamračeně. „My vlastně nevíme, co je ve scénáři, vyjma svých rolí.“

„Z toho vyplývá,“ řekl Sucar, „že pokud se nám podaří probudit Buzzabize, nebudeme už muset poslouchat žádné hlouposti o 'scénáři'!“

„Ne!“ Buzzabizovi se u úst začala tvořit pěna. „To nemůžete! To by rozvrátilo veškerý řád! Roztrhalo by to na cucky racionalitu! Chcete hrát kostky s vesmírem!“

„Ale když budeme uvažovat rozumně, dokážeme to,“ řekl Roderick.

„Vidíte? Slepý chaos!“

„Ale všichni se probudíme a přestaneme být zombiemi,“ namítl Sucar.

„Anarchie!“

„*Popadněte ho!*“

Všichni se vrhli na Buzzabize, který si uvědomil, co se děje, o zlomek sekundy pozdě. Začal sebou házet, výt a zuřivě se snažit osvobodit, ale Sucar a Roderick ho povalili na zem. Teta Dil se mu posadila na nohy, zatímco Roderick mu přidržel ruce a Sucar vytáhl slánku.

„To nemůžete!“ zařval Buzzabiz. „To je nemorální! To je neetické! To je proti... GEK!“

„Ještě že tu pusu na chvíli nezavře,“ poznamenal Roderick.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Člověk se nemůže nestrefit,“ přisvědčil Sucar.

Buzzabiz křečovitě polkl, vypouklil oči a celé jeho tělo ztuhlo. Začal se třást, a jak se třásl, jeho tělo začalo mizet - a bylo pryč.

Teta Dil dopadla na zadek a překvapeně se podívala na prázdnou podlahu. „Vskutku? Kam se ztratil?“

Deviz šťastně štěkl.

„Říká: 'Tam, odkud přišel,'“ přeložil Roderick.

„Ale kde to je?“ zeptala se teta Dil.

„To nikdo z nás neví,“ řekl jí Sucar. Obrátil se k Roderickovi. „Ty snad víš, odkud přišel?“

Roderick se zadíval do stropu, zamračil se a pak zavrtěl hlavou. „Ne tak docela. *Skoro* si vzpomínám...“

Deviz štěkl, zakňučel a zavrčel.

„On říká, že ví,“ vysvětlil Roderick. „Říká: 'Já vím, kdo jsem - jsem Notem-Modem 409, příruční počítač - a vím, odkud jsem přišel. Ale odkud jste se vzaly vy zombie?'“

Sucar pokrčil rameny. „Abych řekl pravdu, nevím.“

„Ani já ne,“ přiznal se Roderick.

„Ani já,“ řekla teta Dil, „ale zato vím, že se musíme probudit.“

„To je pravda.“ Roderick zvedl ukazováček a pak ho použil, aby jí ukázal na L'Ageina otevřená ústa. „Mistře, když dovolíš...?“

„S radostí.“ Sucar nasypal trochu soli do L'Ageiných úst. Okamžitě zmizela a zbyla po ní jen zaprášená podlaha.

„Úspěch!“ zvolal Roderick radostně. „Ted' to těžší. Ty popadni jeho, Dil, a já popadnu zase ji.“

„Nějak se mi nelíbí, jak se na to těšíš,“ řekla teta Dil, ale sevřela rukama McChurchův biceps, zatímco Roderick chytil Petty za rameno. „Připrav si slánku, Sucare. Až řeknu tři - Jedna! Dvě! *Tři!*“

On i teta Dil zatáhli.

S mlasknutím, jako když se uvolní velká přísavka, se Petty a McChurch roztrhli od sebe a zůstali stát naprosto zmateni, s ústy dokořán.

„Baba!“ zvolal Sucar a nasypal jim sůl do úst.

Překvapeně polkli a okamžitě se začali rozplývat. Petty zděšeně vyjekla a vrhla se po mizejícím McChurchovi, ale v tom okamžiku zmizela i ona.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Úspěch!“ zajásal Sucar. „Dobře, teď vy tři - do řady! Vyrovnat! Břicha zatáhnout! Ústa otevřít!“

Roderick a teta Dii se postavili do pozoru vedle sebe a Deviz se posadil na zadní vedle tety Dil. Sucar vykročil kolem řady a každému z nich nasypal do úst trochu soli. Když zmizeli, Sucar se zastavil a nervózně se rozhlédl po prázdné místnosti. Poprvé za celou tu dobu si uvědomil tiché sténání větru za okny. Pak si utřel slzy osamělosti a řekl: „Chybíš mi.“

Na to zaklonil hlavu, otevřel ústa, nasypal si sůl na jazyk a zmizel.

* * *

Jeden po druhém se spáči začali probouzet. Otevřeli oči, zamračili se, zamžourali do světla a začali se zvedat se svých lůžek.

Hosteska je chvíli zděšeně pozorovala, pak se obrátila na podpatku a vyběhla z místnosti, křičíc: „Sežeňte vedoucího! Tady ti zákazníci se právě probudili - před koncem snu!“

Rod zasténal a přehodil nohy přes okraj pelesti. „Cítím se, jako by do mne vrazil meteor.“

Mirane sklouzla se své pohovky, zamrkala a pokusila se vstát. Nohy se jí podlomily v kolenou a ona klesla zpátky na polštáře. Stroganoff vykřikl a vyskočil ze své postele, ale Mirane zavolala: „Ne, jsem úplně v pořádku. Ale... ale díky, Dave.“ A začervenala se.

Rod se zamračil, uvažuje, co to zardění mělo znamenat. Potom přinutil svou mysl, aby se soustředila na vážnější problémy. „Zadržte, všichni! Opatrně si sundejte helmy! *Nemyslím*, že by někomu uškodilo, kdyby je jen tak strhl, ale jistota je jistota.“

Bratr Joey si s největší opatrností sňal helmu, podíval se na ni, zamrkal a pak ji s odporem odložil.

Chornoi se stejně obezřetně zbavila své. „Byla to docela zábava, nemyslíte?“

Rod si ji překvapeně změřil. „Tys byla určitě L'Age d'Or.“

Do místnosti vrazil malý podsaditý muž v pracovní kombinéze. „No dobře, tak co se tady děje?“

Rod cítil, jak hladina adrenalinu v jeho krevním řečišti stoupá. „Kdo k čertu jste?“

„Jmenuji se Roksa a jsem ředitel. Jak si to sakra představujete, budit se dřív, než sen skončí?“

„Ach, na to je snadná odpověď,“ řekl bratr Joey. „Víte, podle staré pověry je možné zrušit kouzlo, které ovládá zombie, tím, že jim naplníte ústa solí. Přirozeně jim musíte také sešit rty, aby ji nemohli vyplivnout, a když zrušíte kouzlo, může se vás pokusit zabít. Ale pak se vrátí tam, odkud přišla - tedy do hrobu - tak rychle, jak jen to jde.“

Roksa se zamračil. „Co to má co společného s buzením se ze snu?“

Bratr Joey pokrčil rameny. „Sny jsou fantazie, stejně jako předměty pověr, které mají strukturu snového světa. Když naše snová já zjistila, že se nachází pod vlivem zombiích drog, nasypaly si navzájem sůl na jazyk - a ono to fungovalo: vrátili jsme se zpátky, odkud jsme přišli - tady.“

„Zombiích drog?“ Ředitel těkal pohledem z jednoho na druhého. „Kdo tady něco říkal o zombiích drogách?“

„Já.“

Všichni se překvapeně obrátili. Tenký hlásek přicházel od Miraniny pohovky, na které ležel její příruční počítač. „Jsem Notem-Modem 409 a mám možnost bezdrátového spojení s většími počítači - a interference s lidským mozkem. Stal jsem se symbiotickým se svou operátorkou.“

Mirane zbledla. Její oči se *velice* rozšířily.

Stroganoff ji objal kolem ramen. „Nic si z toho nedělej, dítě. Já vím, že je to pro tebe šok, ale každý umělec si vyvine určitý cit pro to, s čím pracuje.“

Mirane popadla počítač a přitiskla si ho k sobě.

„Když má operátorka upadla do spánku, podílel jsem se na něm i já,“ pokračoval počítač. „Jako elektronické zařízení jsem však na drogy imunní, a proto jsem dokázal rozpoznat, že tento sen nebyl bezpečnou a příjemnou zábavou, jak tito zákazníci očekávali.“

„Ach, to bych nikdy neřekla,“ zamumlala Chornoi.

Stroganoff zavrtěl hlavou. „Mizerný scénář. O postavách ani nemluvím.“

Roksa pozvedl hlavu a jeho oči se zúžily. „Jestli se vám nelíbí moje sny, občané, udělejte si vlastní.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Budeme muset.“

„Používání zombií drogy je nezákonné,“ upozornil ho Rod. „A vy máte garantovat naprostou bezpečnost svým zákazníkům.“

Roksa pokrčil rameny. „No dobře, tak jsem si přizpůsobil nějaké to nařízení.“

„Přizpůsobil!“ odfrkl si Yorick. „Což takhle 'překroutil'?“

Ale Whitey pozvedl ruku. „Nechte toho, vy dva. Na tom, jestli byly překročeny zákony, vůbec nezáleží.“

„Nezáleží?“

„S přihlédnutím, k čemu ty sny měly doopravdy sloužit,“ Whitey upřel svůj pohled na Roksu a řekl: „Slouží k tomu, aby přiměly lidi plnit rozkazy a na nic se neptat. Kdybychom v nich setrvali dost dlouho, probudili bychom se způsobilí poslechnout, cokoliv by nám výkonná moc nařídila, bez otázek a bez sebemenšího odporu!“

Yorick hvízdal. „Wau! Ideální pračka mozků - a oběť za to ještě zaplatí!“

Roksa zbledl a ucouvl. „To nemůžete dokázat.“

„Ach, myslím, že ano,“ řekl Whitey a zlověstně se zašklebil. „Sémiologická analýza dějové osnovy a neurologická analýza alternativ výběru... ano, myslím, že bych to mohl dokázat velice přesvědčivě.“

„No a co?“ Roksa bojovně vysunul bradu. „Nic nezákonného v tom není.“

„Jen proto, že to ještě nikoho nenapadlo. Povězte mi - jsou všechny vaše sny takové?“

„Na žádné otázky vám odpovídat nemusím!“

Yorick se zašklebil, zamnul si pěst a vykročil k němu. „Proč ne?“

„Proto!“ Roksa uskočil a trhnutím otevřel dveře. Do místnosti vtrhl tucet velkých svalnatých mužů. Jen osm z nich drželo obušky. Ostatní čtyři měli blastery.

Rod ukázal prstem na jejich vůdce. „Ty jsi sedlák! Ten s vidlemi!“

Vůdce se škodolibě uklonil. „Wirlin Eaves, k vašim službám.“

„Je příliš skromný,“ zachechtal se Roksa. „Je to PhDr Wirlin Eaves.“

„PhDr?“ Rod se zamračil. „Tak proč vedete tlupu zabijáků?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Nemohl jsem sehnat místo učitele. A tady platí lépe.“

„Jaký je tvůj obor?“ odfrkl si Rod. „politické vědy?“

„Nikoliv.“ Eaves se nevesele usmál. „Něco lepšího - jsem doktor filozofie.“

Rod vytřeštil oči. „Ty jsi diplomovaný filozof?“

„Co je na tom tak divného?“

„Ale - vždyť *zabíjíš* lidi!“

„Máš postřeh.“

„Jak může filozof ospravedlnit něco tak strašného?“

„K čemu jinému dnes filozofie slouží?“

„Ale jaký rozumný důvod ti mohla filozofie dát pro zabíjení lidí?“

„Ten nejlepší,“ zašklebil se Eaves. „Je to výnosné.“

„Myslel jsem, že filozofie má něco společného s etikou.“

„To jsi ještě nikdy neslyšel o existencialismu?“ Eaves pokrčil rameny. „Kromě toho, tohle *je* etické; to jen ty nesouhlasíš s touhle etikou.“ Na okamžik zvažněl. „Ale pokud to doopravdy chceš vědět, nic mi nebrání, abych ti to předtím, než ti vymyju mozek, řekl. Je to jistý způsob, jak si ověřuji svou moc nad vlastním subjektivním vesmírem.“

„Solipsista,“ zasténal Rod. „Myslel jsem, že to byli filozofi, ne kati. Ne, ještě poslední otázku!“ Zadržel Eavese zdviženou rukou. „Co by se stalo, kdybychom absolvovali celý sen?“

„Ach, probudili byste se jako obyčejně.“ Eaves pokrčil rameny. „Kolem by byli tihle - a vy byste na sobě měli svěrací kazajky.“

„Ale nějak se stalo, že nejsme na blázinec dostatečně zralí, co?“

„Podnik svou chybu rychle napraví,“ informoval ho Eaves. „*Chopte se jich!*“

Pozvedl svůj blaster.

Gwen soustředila veškerou svou pozornost na jeho zbraň.

Eaves se zašklebil a stiskl spoušť. Náhle se jeho úšklebek změnil ve výraz čirého děsu. Stiskl spoušť znovu - a znovu a znovu.

Jeho tři komplicové rovněž pozvedli blastery a začali mačkat jejich spouště se stejným účinkem.

„Co jsi s nimi udělal?“ zavrčel Eaves.

„Raději bys to neměl chtít vědět,“ ujistil ho Rod. „Úplně by to rozvrátilo tvůj filozofický systém.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Eavesovy oči se zúžily. „No dobře, uděláme to pěkně postaru. *Ted'*!“

On a jeho muži uchopili blastery za hlavně, zatímco ostatní si připravili obušky. Pak vyrazili vpřed.

Whitey zařval a kopl nejbližšího z útočníků do prsou. Muž zavyl a upustil svůj obušek, ve stejném okamžiku Chornoi zaútočila na druhého muže malíkovou hranou. Muž v poslední chvíli uhnul a napráhl se obuškem, ale Chornoi se otočila na patě a sekla do krku muže vedle něj. Pak obrat dokončila a kopl prvního muže do ruky s obuškem, uhýbajíc před útokem třetího. Když mu útok oplatila ranou na solar, vrátila se k prvnímu a kopl ho znovu, tentokrát do brady. Muž odletěl ke zdi a Chornoi si s vítězoslavným výkřikem vybrala další oběť.

Yorick byl mnohem konzervativnější. Uhnul před mužem, který na něj zaútočil obuškem, popadl ho za zápěstí a zkroutil mu ruku za záda - a škulbl. Muž zavyl, Yorick obratně zachytil obušek, který mu vypadl z prstů, a praštil jím jeho původního majitele po hlavě. Pak omráčeného muže hodil proti jeho druhům, vybral si jiného, kterému rozbil hlavu o zeď a dalšímu pro změnu zasadil pravý hák do čelisti.

Roda brněla hlava - srazil se s Eavesem. Ale bez úrazu ze srážky nevyvázl ani vůdce zabijáků, který přitom navíc upustil svůj blaster. Ted' ostražitě kroužil kolem Roda a potrásal hlavou, jako by se potřeboval vzpamatovat. Rod mu však nedopřál čas. Vyrazil, praštil ho pěstí do břicha, pak do hlavy a zase do břicha. Eaves zavrával, ucouvl a Rod ho kopnutím odeslal ke zdi.

Gwen upřeně hleděla na tři poslední útočníky, kteří se tiskli zády k sobě a snažili se uhýbat před mrakem snících helem a obušků, jež vířily kolem nich. Nebyli však dost rychlí, aby uhnuli pokaždé.

Mirane se krčila za Stroganoffem a horečnatě mačkala klávesy svého počítače. Dave ji s rukama roztaženými chránil před případnými útočníky a přitom si mumlal: „Musím si to zapamatovat! Pro svou příští bojovou scénu! Musím si to zapamatovat!“

„Ne tak rychle!“ Rod zahnal Roksu a hostesku zpátky do místnosti a kopnutím za nimi zavřel dveře. Dívka odletěla směrem k Chornoi, která proti ní okamžitě vyrazila. Hosteska se vyděšeně opřela zády o zeď. Roksa se pokusil Roda udeřit pěstí, ale Rod ho popadl

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

oběma rukama za límec kombinézy a stiskl. Dusící se Roksa vypouklil oči, jak se mu vlastní límec utáhl kolem krku. Na zemi kolem nich leželo dvanáct nehybných mužů.

„Tak si to tak neber,“ konejšil Rod vyděšeného ředitele. „Jen jeden z nich je doopravdy mrtvý.“ Pozvedl hlas. „To od tebe byla nedbalost, Chornoi.“

Dívka pokrčila rameny. „Spěchala jsem.“

„To není omluva.“

Yorick pomalu potřásl hlavou a pak mlaskl jazykem. „To je ale spoušť! Co s nimi uděláme?“

„Mohli bychom je napojit na snící zařízení,“ navrhla Chornoi.

„Ne!“ zaječel Roksa. Hostesčino zděšení se změnilo v čirou hrůzu.

„Nebude to tak zlé.“ Mirane vystoupila z úkrytu za Stroganoffovými zády. „Trochu jsem váš počítač přeprogramovala.“

Roksa i hosteska ještě o poznání zbledli.

„Už nebude v lidech vytvářet podmíněné reflexy,“ vysvětlila Mirane.

„Ale to je nemožné!“

„Vůbec ne; prostě jsem tam vložila nové scénáře, které podporují individualismus a zdravou skepsi.“

Nezdálo se, že by to Roksu přesvědčilo. „Probudíme se totálně zmatení!“

„Ne, jen zvědaví. Začnete si klást otázky týkající se vládnoucí moci - a nepřestanete je klást, dokud na ně nenaleznete uspokojivé odpovědi.“

„Ale to nám nezbude žádný čas na to, abychom se radovali ze života!“ zaúpěla hosteska.

„I učení může být zábava,“ ujistil ji Yorick.

„Nebo bys raději nežila vůbec?“ zeptala se Chornoi vážně.

„Já... myslím, že beru ten sen,“ řekla mladá žena pomalu.

Rod přikývl. „Velice rozumné.“ Pak se obrátil na Roksu. „Ty taky. Jediné, na co se tě ptám, je, jestli to uděláš dobrovolně, nebo ne.“

Roksa vytřeštil oči.

Pak praštil pěstí Roda do břicha.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod se zlomil v pase a Roksa se začal obracet ke dveřím - takže byl právě v té správné poloze, když ho Yorickova pěst zasáhla do brady. Ředitel domu snění se velice pokojně složil na zem.

„Odvahu, manželé.“ Gwen klečela vedle Roda a masírovala mu záda. „Je to jen bolest a brzy bude po ní.“

Jo, ale po mně taky. Z důvodu dočasného selhání bránice to Rod nemohl říct nahlas. Zoufale bojoval s dechem. Když se mu konečně podařilo nadechnout se, opatrně vstal a obrátil se na Mirane: „Nedalo by se to předělat na noční můru?“

„Na skladě žádné nemáme,“ řekla hosteska rychle.

Stroganoff se na ni zamyšleně podíval. „To mi připomíná, abych se podíval do vašeho katalogu.“

„Na to teď není čas,“ řekla Mirane rychle.

Rod přikývl. „Bojím se, že má pravdu. „Přikurtujeme je, nastavíme počítač na nejdelší možný čas a vypadneme odsud.“ Obrátil se na hostesku. „Potřebujeme něco pro tucet mužů.“

Hosteska se na okamžik zamyslela. „Co třeba *Létající Holand'an*?“

Rod přikývl. „To je ono. Doufám, že Eaves nenávidí Wagnera.“

Připoutal Eavesa na jednu z pohovek a nasadil mu helmu. Mirane našla injektor, přitiskla mu ho na zápěstí a stiskla spoušť. Pak se obrátila, aby stiskla tlačítko 'start', ale Rod ji zadržel ruku. „Ještě moment. Teď je v té správné sdílné náladě.“ Jemně Eavesa popleskal po tváři. „Probud'se, starouši! Je čas na raport. Podej hlášení!“

Eavesovy oči se pomalu otevřely, ale zůstaly skelné.

Rod ustoupil z jeho zorného pole. „Takže. Sledoval jsi Gallowglassovu partu ve své vlastní lodi z Wolmaru a zachytil jsi je na planetě Otranto. Jaké opatření jsi podnikl pro jejich zajištění?“

Eaves krátce kývl hlavou. „Uchýlili se do domu snů. Podplatil jsem ředitele, aby jim dal zombií drogu.“

Ostatní se užasle podívali na Roda. Rod kývl a zašklebil se. „Kde jsi nechal svůj kosmický člun?“

Eaves se nad nezvyklostí otázky zamračil, ale odpověděl. „V paláci Montessorů.“

„Jaké používáš heslo?“

Eaves se zamračil ještě víc, ale řekl: „Excelsior.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Šlohl ho svatému Bernardovi,“ zamumlal Whitey.

Eavesovy oči se zavřely a na rtech se mu usídlil spokojený úsměv.

„Kdy ses stal oboustranným agentem?“ zeptal se Rod tiše. „Kdy jsi začal pracovat pro DOPAL?“

Eaves pozvedl obočí. „Nikdy. Jsem zcela oddán VETA.“

Pak se jeho rysy trochu uvolnily a začal oddechovat pravidelněji.

„Totalista,“ zamumlal Rod. „Měl jsem to vědět. Pracují ve skupinách.“

„Co je to VETA?“ zeptal se Whitey.

„Tajná organizace, která pracuje pro PAST.“ Rod se obrátil k ležícím tělům. „Pojďme, odešleme tyhle chlápky do říše snů.“

O několik minut později bylo všech dvanáct připoutáno, nadrogováno a spokojeně snili.

Rod se obrátil k hostesce. Dívka se přikrčila. „Nějaké zvláštní přání?“ zeptal se.

Dívka jen mlčky zírala. Pak se zadívala do prázdna a zauvažovala. „Jane Eyrová,“ řekla. „Vždycky jsem chtěla být Jane Eyrová.“

„S ním jako Rochesterem?“

Hosteska se znovu zadívala do prázdna, pak se podívala na Roksů. „Nemohl byste nám zařídit oddělené sny?“ zeptala se.

Rod a Gwen si vyměnili pohledy a její myšlenky řekly: *Dopřej jí té milosti, prosím tě.*

Rod přikývl. „Jistě, proč ne? Naprogramuj mu jeho sen sama.“

Hosteska na něj chvíli nechápavě hleděla, pak se pomalu usmála. Odvrátila se a začala mačkat klávesy na programovací konzole. Mirane k ní přistoupila a podívala se jí přes rameno. Vytřeštila oči.

Hosteska se se zářivým úsměvem odvrátila od počítače. „Jsem připravena. Můžeme začít?“ a natáhla se na pohovku, nasadila si helmu a přitiskla injektor k paži. Pak ho odhodila, pohodlně se natáhla a zavřela oči.

Rod se na ni díval a kousl se do rtu. „Fajn, *tahle* si na naši milosrdnost určitě stěžovat nebude. Pomůžeš mi s tímhle, Yoricku?“

Když o několik minut později vyšli z domu snů, Rod se zeptal Mirane: „Jaký sen vybrala pro něj?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Hrůza v Dunwichi.“

„Pospěšte si, ano?“ dožadoval se Yorick. „Sny nám získají nějaký čas, ale ne mnoho. Potřebujeme se ztratit z téhle planety a to rychle! Nemyslím, že po tom, co jsme udělali, tady bude bezpečno i pro Whiteye, Stroganoffa a Mirane.“

Whitey se zamračil. „Ano, bojím se, že máš pravdu.“

Stroganoff vytřeštil oči. „To nemyslíš vážně! A co bude s *Draculou znovu na scéně?*“

„Pošleme příkaz společnosti, aby to dokončila.“

„Ale oni to zničí!“ zavyl Stroganoff. „Zničí ho! Nedokážou ho udělat tak, aby přitáhl lidi!“

Mirane zbledla. „To by znamenalo, že přijdeme o peníze, které jsme do něj vložili, Whiteyi - 750 000 termů!“

„Pohřby jsou ještě dražší,“ odpověděl Whitey, „hlavně tady na Otrantu. A co mne se týče, pracovat po smrti neplánuji.“

Mirane a Stroganoff zbledli a bez dalších námitek se k němu přidali.

Rod stiskl zuby. „A to všechno kvůli nám. Nedostali byste se do téhle kaše, kdybychom vám nevpadli do natáčení. Je mi to líto Whiteyi - velice líto.“

„Tím se netrap,“ zabručel básník. „Mám tušení, že to stálo za to.“

Turistický průvodce je zastavil zvednutím ruky a ukázal na úzké točité schodiště. „Ted' sejďeme do podzemí - a nad ně. Víte, palác Montessorů byl postaven na katakombách.“

„Které byly vybudovány speciálně pro palác Montessorů,“ zamumlal Whitey tiše.

„Všimněte si prosím ledku na zdech.“ Průvodce se vesele usmál. „Kousek dál uvidíte hromadu kostí. Když je přemístíme trochu stranou, uvidíte docela novou cihlovou zeď. Za ní je samozřejmě Fortunato. Jste tu všichni? Tak jdeme!“

Zvedl pochodeň vysoko do vzduchu a vydal se dolů úzkým schodištěm. Turisté ho následovali v řadě po jednom za sebou a s nimi i osm uprchlíků. Zdi kolem brzy zvlhly a potemněly, tu a tam se na nich objevil mech.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Whitey se předklonil a zašeptal Rodovi do ucha: „Kdyby jen Poe ještě žil a mohl nárokovat procenta ze zisku!“

Rod přikývl. „Už by si nemusel vydělávat na živobytí.“

Whitey se zamračil. „Jo... Vlastně je to tak možná lépe...“

Pokračovali po dlouhém točitém schodišti. Turisté začali vzrušeně švitořit o krásách prostředí, ve kterém se nacházeli, ale Gwen se jen přitiskla k Rodovi, za což byl docela vděčný. „Můj pane, je to pochmurné.“

„Jo.“ Chornoi se zadívala na mokvající zdi. „Dělá se mi z toho husí kůže.“

„To je taky účel,“ vysvětlil jí Stroganoff.

„Chceš říct, že lidé *platí* za to, že se cítí mizerně?“

Vyšli z úzké kamenné chodby. Průvodce je trochu předběhl, pozvedl pochodeň do výšky a hvízdal. Ostatní ho následovali. Kamenné stěny vystřídala skála. Prošli kolem výklenku, ve kterém bylo něco zamotaného do starých, shnilých šatů.

Gwen vytřeštila oči. „Co to je?“

„Napodobenina mrtvol, má drahá. Jsme v 'katakombách'.“

Ostatní turisté si falešně pozůstatky prohlíželi s mnohými óóch a áách. Jedna dáma se zahihňala.

Rod se zamračil. „Kdybych byl Wirlin Eaves, kampak bych ukryl svůj kosmický člun?“

Podzemní chodba se rozšířila do otevřeného prostranství asi deset stop širokého. Oddělovaly se od něj tři jiné chodby. U jedné zdi byla vyrovnána velice realistická hromada kostí.

Jedna dáma se na ni zadívala a ve tváři se jí objevil výraz zaujetí, znechucení a vzrušení. „Je to...“

„Ano, madam.“ Průvodce vážně přikývl. „To je Fortunatova osobní krypta.“

Rod vzhlédl a v očích se mu zablesklo.

„Co jsi zjistil, ó náš neomylný vůdce?“ zašeptal Yorick.

„Podívej,“ řekl Rod, „kdybys byl Wirlin, určitě bys svůj člun ukryl tak, aby nebyl na očích, ale zároveň aby sis ho mohl kdykoliv rychle vyzvednout, že?“

„Utečou nám,“ upozornila je Chornoi nervózně.

„Nech je jít.“ Rod mávl rukou. „Tohle mi připadá obzvlášť zajímavé.“

Yorick přejel rukou po zdi vedle hromady kostí: „Tady je knoflík.“

Rod přikývl. „Stiskni ho.“

Soustrojí zapředlo a zeď i s hromadou falešných lidských pozůstatků se odsunula. Prostor za ní byl velký a temný.

„Má někdo sirky?“ zeptal se Rod.

„Nežiješ v době Shakespearově,“ zabručel Whitey, ale pozvedl ruku s hořícím zapalovačem. „Někdy se hodí mít nějakou tu neřest.“

Plápolavé světlo odhalilo nepoužívané opravárenské roboty, hromadu nejrůznějšího materiálu - a nos štíhlého kosmického člunu tvarovaného pro let v atmosféře.

„Bingo,“ vydechl Rod.

Postavili se kolem kosmického člunu. Ve skutečnosti nebyl zase tak velký, ale v stísněném podzemním prostoru vypadal obrovský.

„Excelsior,“ řekl Rod tiše.

Světla člunu se rozsvítila. Whitey zabručel, zhasl svůj zapalovač a schoval si ho do kapsy.

„Ty nejsi Wirlin Eaves,“ prohlásil hlas ze člunu.

Rod přikývl. „Eaves nemohl přijít. Je možné, že se z toho vůbec nedostane, pokud mu nepřispěcháme na pomoc.“

Na chvíli zavládlo ticho a pak člun řekl: „Jsem připraven na přenos.“

Rod vytřeštil oči.

„Kód,“ řekla Chornoi. „Uprchlíci ho rozluštili.“

Rod ulehčeně přikývl. „To je pravda. Nemůžeme poslat zprávu; mohla by být zachycena a to by byl konec. Poletíme na základnu a přivedeme pomoc osobně.“

Člun mlčel.

„Excelsior,“ řekl Rod znovu. „Tohle heslo nám předal Eaves. Jak jinak bych ho mohl znát?“

Irisová clona vstupu v koku člunu se pomalu otevřela.

Rod si oddechl a spolu se svými společníky se nalodil.

Čast III.

Terra

Pokud někdo zaznamenal jejich odlet, nedal to nijak znát. Přesto Rod neměl klid, dokud se člun neizomorfoval do hyperprostoru. Teprve pak si oddechl a s koleny podlamujícími se vyčerpáním se vrátil do hlavní kajuty.

Tam našel Gwen, jak zmateně vrtí hlavou. „Já to vážně nechápu. Jak se lidé mohou stát pouhými čísly?“

„Ne *stát*,“ opravil ji bratr Joey, „jen popsat. Mohu vás přece popsat slovy, ne? Tak mi věřte, že vás mohu ještě mnohem výstižněji popsat i čísly.“

Gwen si povzdechla a potřásla hlavou. „Musím věřit tomu, co mi říkáš, protože nemám potřebné znalosti, abych to sama mohla posoudit.“

„Já vím.“ Bratr Joey se potutelně usmál. „To je celé tajemství úspěchu kléru.“

„Ale jestliže mne ten 'izomorfér', jak to nazýváš, zaznamená jako míli dlouhý řetězec čísel, které napíše na zeď nekonečna, jež nazýváš 'hyperprostorem', a pak mne podle těch čísel zase sestaví - není to tak, že zemřu a budu znovu stvořena?“

Rod si všiml, že se vůbec nepodivila, že při přechodu do hyperprostoru necítila nic mimořádného.

Ale bratr Joey už kroutil hlavou. „Ne. Jen změníte formu, nic víc.“

Gwen zoufale rozhodila ruce.

„Přejdeme raději na nějaké odpočinkové téma.“ Rod zvedl ruku, aby umlčel bratra Joeye. „Já vím, pro tebe *to je* odpočinkové téma. Ale my ostatní bychom si raději dali svačinku.“ Dotkl se základny vzduchového filtru a jeho kontrolka se rozblíkala. „Kuřácká lampa svítí. Kdo chce znečišťovat, nechť si laskavě sedne k ní - Whiteyi.“

Básník se zašklebil a uvelebil se do křesla pod filtrem. Pak vytáhl dlouhou, zlověstně vyhlížející hnědou cigaretu a zapalovač. „Jen trochu vína, pokud by vám to nevadilo.“

Rod se podíval na seznam syntetizéru. „Chablis, Liebfraumilch nebo Ryzlink.“

„Ryzlink, je-li to možné.“

„Pro mne je to knoflík jako knoflík,“ řekl Rod, zatímco programoval syntetizér. „Co si dáš ty, Chornoi?“

„Bourbon. Od kdy jsi barman?“

„Sledoval jsem Chollyho při práci. Yoricku?“

O několik minut později, když měli všichni svůj drink a bratr Joey Manischevitze, Rod si s povzdechem natáhl nohy. „Konečně v bezpečí - alespoň na čas.“

Chornoi pokrčila rameny. „Ve snu jsme byli taky v bezpečí.“

„Jo, až na ty zabijáky, kteří čekali jen na to, až se probudíme, aby nás mohli strčit do cvokárny.“

„Dokud jsme snili, koho to zajímalo?“

„Každý sen jednou skončí.“ Yorick se zamračil. „Zajímalo by mne, jak by skončil tenhle.“

„Ach, myslím, že si to dokážu docela dobře domyslet.“ Whitey pozvedl sklenici a podíval se skrze ní na světlo. „Koneckonců, chlapec dostal své děvče.“

Gwen se podívala na Mirane, ale dívka nebyla duchem tak docela přítomná.

„Stejně by mě zajímalo, co by se stalo s ostatními,“ povzdechl si Yorick. „Ale jak se do toho příběhu dostal Miranin počítač?“

„Ach, to byl přece ten pes, Deviz,“ vysvětlila mu Chornoi.

„To samozřejmě vím taky,“ odsekl Yorick. „Myslel jsem, jak se dostal do snového počítače?“

„Přes Mirane.“ Gwen nespouštěla oči z mladé ženy. „Myslím, že máš taky určitou moc, má drahá.“

„Mluví o psychotronických silách,“ dodal Rod. „Ach, netvař se tak vyděšeně! Spousta lidí má nějaké ty skryté schopnosti. Ty tvoje se prostě docela hodily, to je vše.“

Mirane zavrtěla hlavou. „Copak se dají číst myšlenky počítači?“

„Ten tvůj říkal, že se může napojit na lidskou mysl,“ řekla Gwen. „Nemá právě kvůli tomu to 'interface'?“

„Ano, ale já přece neměla přenosovou helmu.“

Yorick potřásl hlavou. „Zjevně dokážeš přenášet své myšlenky i bez ní. Jsi projektivní telepat - že ano, majore?“

Rod přikývl. „Vypadá to tak. Počítač říkal, že se jedná o bezdrátové spojení, takže to musel být přenos myšlenek.“

„Styčný bod,“ vysvětlil bratr Joey, „zřejmě spočívá v tom, že Miranin počítač má zařízení pro převod dat na lidskou myšlenkovou frekvenci. Ale proč vlastně hádáme - zeptejme se ho.“ Pozvedl hlas. „Jak je to, Noteme-Modeme 409? Uhádli jsme to správně?“

„Předběžná analýza dosažitelných dat indikuje osmaosmdesátiprocentní pravděpodobnost správnosti,“ potvrdil příruční počítač.

Mirane zbledla a přitiskla počítač k sobě.

„Tak.“ Yorick se opřel a prohlédl si svou sklenici proti světlu. „Mirane byla Petty Pure, co? Byla přece Devizovi nejbliže.“

Mirane se zarděla, ale přikývla.

„Myslel jsem si to. Já jsem byl samozřejmě Frank.“

Gwen se zamračila. „Proč říkáš 'samozřejmě'?“

„Monstrum se stalo monstrem, lady Gallowglassová. Byla to nejjednodušší konverze.“

Rod přikývl. „Snový počítač nás zřejmě rozděloval podle osobností. Ale ty nejsi monstrum.“

„Vysvěti to vašemu folklóru, majore.“

Gwen se znovu zamračila. „Ale proč ze mne udělal starou ježibabu?“

„Byla to čarodějnice,“ vysvětlil Rod, „nebo se za ni alespoň považovala. Ale netrap se tím, má drahá, mně se taky nijak zvlášť nelíbilo být starým popletou a poskokem.“

„Ani mně d'áblem,“ řekl bratr Joey celý rudý.

Rod pokrčil rameny. „Alespoň to mělo něco společného s náboženstvím.“

„Co však je důležitější,“ řekl mnich tiše, „byl jsem hlasem Vládnoucího.“

Whitey si odfrkl. „Pokud se ti nezdá představa ortodoxie, bratře, měl sis to rozmyslit před tím, než jsi složil slib. Zato mně se vůbec nelíbí, že jsem dostal roli neschopného upíra.“

„Ale se srdcem ze zlata,“ připomněl mu Rod. „Dobrák zůstal dobrákem, básníku.“

„Tesáky na nic,“ odfrkl si Whitey. Pak se obrátil k Chornoi. „Ale tobě se ta role padoucha *skutečně* líbila, co?“

„To tedy ano,“ přikývla Chornoi smutně. „A moc bych si přála, abych jím doopravdy byla. Bezcitným lidem se na tomto světě vede mnohem lépe.“

„Příliš dlouho jsi byla ve styku s tyrany.“ Rod se zamračil. „Kromě toho, myslím, že jsi ten způsob života už vyzkoušela.“

Chornoi se podívala na své ruce a stiskla rty. „A nevydržela jsem to. Správně.“

„No,“ Rod si povzdechl, „myslím, že se budeš muset smířit s tím, že jsi přece jen dobrý člověk.“

„Takže nám zbývá jen jediná utajená role,“ řekl Whitey a podíval se upřeně na Stroganoffa.

Producent se rozpačitě ošil.

„No dobrá, tak jsem byl McChurch. Takže jsem tam jen ležel a nic nedělal. Je to zločin?“

„Jedině pokud jsi ve skutečnosti chtěl krvácet pro jiné,“ řekl Whitey měkce.

Mirane ztuhla a vzplála. „Ale to je přece vynikající vlastnost!“

„Jenom do chvíle, až vykrvácí úplně,“ připomněl jí Whitey. „Ale myslím, že se vy dva něčemu vyhýbáte.“

Mirane a Stroganoff se podívali jeden na druhého a pak se rychle odvrátili. „Do toho ti nic není, Whiteyi,“ zavrčel Stroganoff.

„Samozřejmě, že ne. Právě proto z toho mám takovou radost.“ Whitey se ve svém křesle zaklonil. „Ale my ostatní jsme své duše tak trochu poodhalili, takže je teď řada na vás. Proč se McChurch do Petty zamiloval na první pohled, Dave?“

„Řídili jsme se podle scénáře,“ zamumlal Stroganoff.

„To my všichni.“ Chornoi si ho změřila opovržlivým pohledem. „Všichni ostatní se mu dokázali docela dobře vzepřít - kromě mne; mně se to *líbilo*. A vás dvou. Mohli jste se trochu víc snažit.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Jak jsem se mohl snažit, když jsem byl v kómatu? A mimoto -“
„Strogu, tohle vynech a řekni to přímo!“ skočil mu do řeči Whitey. „Miluješ tuhle dámu, nebo ne?“

Mirane byla čím dál bleďší. Stroganoff naopak zrudl. „Co je ti zatraceně do toho, Whiteyi! Kromě toho, já jsem tlustý bambula a ona je pro mne příliš mladá.“

„Díky za kompliment.“ Mirane vzhlédla a něco z její přirozené barvy se jí vrátilo do tváře. „Hlavně proto, že zase *tak* mladá nejsem - je mi třicet pět. Všiml by sis toho, kdyby ses obtěžoval se na mne pořádně podívat. A podle mne *jsi* docela pohledný!“

Stroganoff na ni vytřeštil oči, naprosto nechopen slova.

Pak se rychle rozhlédl, vstal a přistoupil k jejímu křeslu. „Nevadilo by ti zajít se mnou na chvíli tamhle do mé kanceláře na krátkou poradu?“

Mirane překvapeně vzhlédla. Pak, s bradou hrdě vztyčenou, vstala a rázně odkráčela na vzdálený konec společné místnosti. Stroganoff ji následoval, pantomimicky zavřel neexistující dveře a s rukama v kapsách se opřel o stěnu. Začal mluvit a Mirane mu pozorně naslouchala.

Gweniny rty se prohnuly do úsměvu, který byl pobavený i zjihlý současně.

Přestaň špiclovat, vyhuboval jí Rod v myšlenkách. Pak se obrátil k Yorickovi. „Zdá se, že jsme na tom teď docela dobře.“

Yorick se zašklebil, ale pochopil, že Rod chce změnit téma. „Jo. Letíme na Terru a nemusíme za to zaplatit ani floka.“

„To se mi docela líbí,“ přisvědčil Whitey.

„Bohužel, informace o nás pravděpodobně cestují rychleji než my,“ povzdechl si Rod. „Napůl počítám s tím, že až se dostaneme na Terru, PAST už tam na nás bude čekat.“

„Jak to?“ zamračil se bratr Joey. „Nic nemůže cestovat rychleji než lodě poháněné FTL.“

„Nic kromě rychlejší lodi,“ připomněl mu Rod.

Bratr Joey zavrtěl hlavou. „Čas, který strávíme v hyperprostoru, není vlastně cestovním časem, pane Gallowglassi...“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Rode,“ opravil ho Rod.

„Rode. Děkuji.“ Bratr Joey přikývl. „Jak jsem říkal, není to vlastně cestovní čas, spíš čas na vyhledání a přenos.“

„Pak tedy větší lodě vyhledávají rychleji než malé.“

Bratr Joey se zamračil, „Musím připustit, že energetický příkon má svůj vliv...“

„Větší lodě se dostávají rychleji od místa startu k cíli,“ dodal Rod. „Eaves za námi pošle stíhače hned, jak se probere z kómatu.“

Bratr Joey se uvolnil. „Máme velký náskok.“

„Ano, pokud se na nás nepřilepil nějaký *jiný* agent a neposlal vlastní hlášení. Ach, kde jsou ty zlaté časy Morseovy abecedy!“ Rod si povzdechl. „Časy, kdy se lidé na delší vzdálenosti domlouvali pomocí rádia, které se dalo rušit.“

„Jo, Morseovu abecedu si pamatuji,“ zašklebil se Yorick. „Věřili byste, že jsem se ji kdysi skutečně učil?“

Chornoi přikývla. „Já taky. Nikdy jsme ji nepoužili, ale byla to součást našeho základního výcviku.“

Rod se opřel ve svém křesle a začal si bubnovat prsty.

„Odvalu, přátelé,“ pokusil se je povzbudit Whitey. „Znám lidi, kteří pracují na vývoji FTL rádia.“

Bratr Joey vytřeštil oči. „Jak si představují, že by to fungovalo?“

Rod začal ťukat nohou do Yorickovy. Jeskynní muž dál předstíral, že poslouchá bratra Joeye a Whiteye,

Whitey zavrtěl hlavou. „To já nevím. Ale vyzná se v tom moje vnučka - je počítačovou odbornicí - a ten kluk, co si ho vzala; nějaký čas jsme spolu cestovali.“

Myslíš, že PAST skutečně ví o našem přiletu?“ vyťukal Rod na Yorickovu nohu.

„Usadili se na jednom velkém asteroidu, který se jmenuje 'Maxima' a kde našli spoustu spřízněných duší, které se rádi vrtají v počítačích a kašlou na PAST.“

Rod strnul. Maxima byla jeho rodná planeta.

Myslím, že ne, vyťukal Yorick odpověď. Kdyby tam byl jiný agent, pokusil by se nás zabít.

„Takže tvoje vnučka a její manžel se pokoušejí vyvinout FTL rádio, které by mohli použít proti PASTi?“ zeptal se bratr Joey.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Whitey přikývl. „Myslí si, že je to velice důležité. Podle jejich názoru upadla Terránská sféra do diktatury hlavně proto, že se její území zvětšilo natolik, že jednotliví vládnoucí zmocněnci na Teře ztrácejí kontakt se svými domovskými planetami.“

Pak bychom neměli mít problém proniknout jejich hlídkami, co myslíš? vyřukal Rod. Koneckonců, letíme na jejich lodi.

To je pravda...

„A když jim chybí spojení, přijímají zákony, které se jejich lidem nelíbí?“

Whitey znovu přikývl. „Takže je ti, kteří je zvolili, chtějí vykopnout z úřadů.“

„Přirozeně,“ zamumlal bratr Joey.

Je na Teře stroj času? vyřukal Rod.

„Takže se jediný způsob, jak udržet alespoň nějakou vládu, nevyhnutelně stala diktatura,“ řekl Whitey.

Bratr Joey přikývl. „Lidé už měli po krk toho volit si každou chvíli nové zástupce, co?“

Kolikrát jsem ti to už říkal? odpověděl Yorick stejným způsobem. Pokud by VETA neměla stroj času v hlavním stanu PASTi, nemohli by jí pomáhat!

„Ach, vidím, že znáš symptomy. A periferní planety se nedají řídit, když jim není možné včas doručovat rozkazy - takže jediná rozumná věc bylo odříznout periferie.“

„Nechat si jen ty planety, kterým je možné vládnout,“ povzdechl si bratr Joey. „Bojím se, že to skutečně dává smysl.“

Whitey se usmál. „Celý problém spočívá prostě v to, že se území sféry rozrostlo příliš, než aby se na něm ještě dalo účinně komunikovat.“

A jestli VETA nepomáhá PASTi, vyřukal Yorick je můj strýček opičák!

Nad tím, co jsi teď řekl, se raději pořádně zamysli, odpověděl Rod.

Nu jistě, Darwin. Jen počkej a uvidíš, v co se vyvineš ty.

„Tak moment.“ Chornoi se ve svém křesle napřímila. „Chceš říct, že se tvá vnučka domnívá, že když vyvinou nadsvětelné rádio, PAST se automaticky zhroutí?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„No, ne tak doslova - tak snadno to přece jen nepůjde - ale v podstatě je to tak,“ potvrdil Whitey.

Bratr Joey užasle vydechl. „Můj Bože! To je ale odvážná koncepce!“

Whitey naklonil hlavu na stranu a podíval se na něj. „Člověk by se skoro chtěl přidat, co?“

„Samozřejmě!“

Rod vzhlédl a zachytil poslední útržky konverzace. „Mohli bychom vás tam cestou hodit.“

Bratr Joey se zahleděl do prostoru. „Stejně to vypadá, že jsem lepší technik, než misionář...“

„My se pokusíme o nezvanou návštěvu na Teře,“ vysvětlil Rod. „Jelikož máme jejich vlastní člun, máme docela slušnou šanci, že se nám to podaří.“

Chornoi se zamračila. „*Pokud* se PAST nedozví, kdo je uvnitř.“

Rod pokrčil rameny. „Život přímo oplývá podobnými malými nejistotami.“

Whitey smutně zavrtěl hlavou. „Bojím se, že já s vámi nemůžu, lidičky. Na Teře jsem velice hledanou osobou.“

„To my také,“ řekl Rod. „Ale nemáme mnoho možností na výběr.“

„Jenže já ano a tentokrát se mním zařídit lépe,“ povzdechl si Whitey. „Jen mne vysaďte na Maximě, ano?“ Podíval se na Stroganoffa a Mirane, kteří se drželi za ruce a zářili. „A co vy? Chcete taky na Maximu?“

Mirane, která právě usedala do křesla, se zarazila. „To je ta planeta, kde nejlepší technici a fyzici staví roboty, že?“

„Právě ta.“

Mirane dosedla. „Tam bych se podívala velice ráda. Potřebovala bych se dozvědět co nejvíc o počítačích,“

„Ano?“ Whitey zamrkal. „Co vy dva vlastně plánujete dál?“

„Nejprve se vezmeme,“ řekl Stroganoffa oslnivě se usmál na Mirane. „Pak podnikneme svatební cestu od jedné rekreační planety k druhé.“

„Ano?“ Whitey pozvedl obočí. „A jak to míníte zaplatit?“

„Ale my nic platit *nebudeme*,“ zvolala Mirane pobouřeně. „Zaplatí to společnost.“

„Společnost? Která společnost?“

„Přece filmová společnost,“ vysvětlil Stroganoff. „Našetřil jsem si dost, abych založil svou vlastní společnost, Whiteyi. Na každé planetě uděláme tři nebo čtyři filmy a pak se přemístíme na jinou. Nechtěl bys pro nás napsat nějaké scénáře?“

„Mohl bych. Přijde na to, co na těch planetách miníte dělat, když zrovna nebudete točit.“

Mirane se podívala na Stroganoffa. „No, myslela jsem, že bychom mohli navštívit všechny domy snění a udělat společně takové duo snů.“

„Jen vy tři?“

Stroganoff přikývl. „Já, Mirane a Notem-Modem 409.“

„Tak.“ Whitey se opřel a zašklebil se. „Máte to promyšlené, co?“

Mirane přikývla. „PAST naprogramovala domy snění tak, aby v zákaznících vzbuzovaly podmíněný reflex poslušnosti k autoritám. Počítají s tím, že takto ovládnou vnější planety, aniž by si museli dělat starosti s dopravou.“

„Ale zatím jsme vyzkoušeli jen jediný sen na jediném počítači,“ namítl bratr Joey.

„Jistě, bratře, ale pokud to zkusili s jedním, pravděpodobně to udělají i s dalšími.“

„Určitě nebude těžké to zjistit,“ pokračoval Stroganoff, „a když se ukáže, že to PAST opravdu udělala, Mirane a její Notem-Modem počítač přeprogramuje.“

„Zajímalo by mne, jak se změní mistr Eaves, až se probudí,“ vmísila se do rozhovoru Gwen.

„Pravděpodobně nijak,“ zavrčel Rod. „Mám pocit, že se k PASTi připojil z důvodu svých vlastních zájmů.“ Obrátil se k Chornoi. „A co ty? Chceš taky vysadit na Maximě?“

Chornoi byla bledá jako křída, ale zavrtěla hlavou. „Nebudu tam v bezpečí o nic víc než jinde, což znamená, že nebudu v bezpečí nikde.“ Pokrčila rameny. „Proč nezkusit Terru? Je to poslední místo, kde by mne PAST hledala.“

Rod potřásl hlavou. „Je mi vážně líto, že jsem vás do toho dostal, přítel.“

„Nám ne.“ Stroganoff se usmál a podíval se na Mirane.

Whitey se zašklebil. „Já se vlastně docela těším, že zase uvidím Lonu a Dara. Nedokázal bych to zařídit lépe, ani kdybych to naplánoval. Říkejme tomu nečekaná návštěva!“

„I pro mne je to tak trochu překvapení.“ Bratr Joey se zahleděl do prostoru. „Nebýt tohohle, potloukal bych se dál po planetách a marnil roky v hledání svého skutečného poslání.“

„Ty chceš přestat obracet na víru?“ podivil se Rod.

„Právě naopak - ale na trochu jinou víru. A v daleko větším měřítku...“

„*Tohle všechno?*“

Chornoi přikývla. „Stovka bezpečnostních satelitů znamená stovku různých oběžných drah, majore. Opravdu tu jsou - a každý je ozbrojený vším, počínaje lasery a konče malými taktickými atomovými zbraněmi.“

„Naše detektory to taky potvrzují. Ale *proč?* Čeho se tak bojí?“

„Čehokoliv, co by se ukázalo.“

„Z vnějšku nebo zevnitř? Mají tyhle satelity odrážet vetřelce, nebo držet populaci na planetě?“

„Ano.“

Rod pozvedl oči ke stropu.

„Na tom vůbec nezáleží, pokud se dokážeme dostat přes ně,“ řekl Yorick. „Kde bychom mohli přistát?“

Rod se zamračil na modrobílou kouli, která před nimi plavala na obrazovce. „Musí tu přece být nějaké zemědělské usedlosti - nebo alespoň park!“

„Zemědělství řídí roboti,“ řekla Chornoi, „a každý čtvereční metr parku je pokrytý jednou nebo dvěma hlídacími kamerami.“

„Tak zpátky k původnímu nápadu,“ povzdechl si Rod. „Zdá se, že budeme muset blufovat.“

Až do samého přistání to nebylo tak těžké. Satelity, které člun zachytily, ho spolehlivě a správně identifikovaly jako oficiální vládní člun. Dostali se tak i přes ostrahu kosmodromu; jinak by museli přistát

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

na Měsíci, kde přistávaly všechny obchodní lodě. Cestující se pak na Terru přepravovali zvláštními, přísně střeženými kyvadlovkami. Byl to těžkopádný systém, ale skýtal PASTi absolutní kontrolu nad tím, kdo na Terru přilétal a kdo ji opouštěl.

Řekněme *skoro* absolutní. Opravdu nepočítali s nepřítelem, který přiletí v jejich vlastní špionážní lodi. Takže je strážní satelit, který je zachytil, navedl přímo na kosmodrom PASTi, vyhrazený na Teře jen pro oficiální použití. Všechno šlo naprosto hladce, včetně přistání - dokud nevystoupili ze člunu.

Malý mužík v šedivé kombinéze s krátkým tmavohnědým pláštěm jim přišel s úsměvem naproti - očividně úředník. „Vítej zpátky, agente Ea...“ Náhle strnul a z ústy dokořán zíral na čtveřici, vystupující ze člunu.

Rod se pokusil o úsměv. „Ehm, ahojky.“

Úředník se otočil a luskl prsty na hromotluka, který stál za ním. Nestál tam sám - bylo jich tam půl tuctu a všichni stejně svalnatí, se zamračenými výrazy na tváři a v uniformách. Ten, který byl vyzván, vytáhl z kapsy malý, plochý čtvereček a ukázal jím na Gallowglasse. Úředník se obrátil zpátky. Jeho obličej byl naprosto bez výrazu. „Kde je agent Wirlin Eaves?“

„Ehm, bojím se, že to nezvládl.“ Rod polkl. „Byla to perná cesta, víte? Zlotřilí zločinci na planetě Otranto, nemluvě ani o všech těch upírech, vlkodlacích a pokaženém počítači v domě snění...“

Úředník se obrátil na svého pochopa. „Máš ho? Dobře. Pošli to na identifikaci.“ Pak pokynul ostatním hromotlukům: „Zatkněte je.“

„Hej, počkejte okamžik!“ Rod zvedl ruku. „Vždyť o nás vůbec nic nevíte! Jsme všichni řádní agenti - tedy s výjimkou mé ženy. Nenapadlo mne, že by někomu mohlo vadit, když ji s sebou vezmu na služební cestu. Náhodou jsme natrefili na tenhle kosmický člun, potřebovali jsme se dostat domů a nikdo ho beztak nemohl použít...“ Polkl. „To s tím Eavesem je vážně hrozné, ale prostě to nezvládl.“

Muž s prázdným výrazem v obličeji stiskl knoflík u svého, ucha, na okamžik se zahleděl do prostoru a pak přikývl. „Potvrzuji. Ta ženská ostříhaná na chlapa je odpadlý agent odsouzený k popravě.“

„Já ti dám na chlapa!“ zaječela Chornoi. „Ty nebudeš mít *žádné* vlasy, až s tebou skončím, ty zatracený mužský šovinisto!“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Muž ji ignoroval. „Druhá žena a upovídaný muž jsou označeni jako veřejní nepřátelé číslo jedna - a ten podsaditý muž je náš úhlavní nepřítel.“

Yorick vytřeštil oči. „Proč já?“

„To nevím,“ odsekl úředník, „ale moji nadřízení určitě mají velice dobrý důvod k tomu tě takto označit.“

„S tím si nedělej starosti,“ chlácholil Rod Yoricka, „ten hlavní důvod stejně teprve nastane.“

Úředník se zatvářil zmateně - ale jen na okamžik. Pak se jeho ústa zkřivila do spokojeného úsměvu a on znovu luskl prsty, tentokrát na muže, který měl na břicho přenosnou počítačovou konzolu. Muž stiskl několik kláves a vzduch kolem čtveřice náhle jako by zhoustl. Lehké moiré, připomínající povrch mýdlové bubliny, je obalilo v úhledné kulové ploše.

„Teď vás obklopuje silové pole,“ řekl úředník. „Moji nadřízení mne informovali, že jste velice zběhlí v maření zatýkání, ale ze silového pole se uniknout nedá.“

Yorick do bubliny zkusmo kopl. Jeho noha zpomalila a zastavila se, sotva urazila jeden nebo dva palce. Chornoí vytřeštila oči, pak sekla do moiré hranou ruky, ale ruka se od pole odrazila a udeřila ji do nosu. Dívka zavyla vzteky.

„Neuvěřím, dokud se o tom sám nepřesvědčím!“ Rod udeřil do moiré pěstí prudkým direktem. Měl pocit, jako by praštil do matrace. Moiré zůstalo neporušené.

Úředník se zasmál. Sice se to dalo poznat pouze podle toho, že se mu zachvěly konečky rtů, ale smích to byl.

Gwen vyzkoušela povrch pole prsty a zamyšleně se zamračila.

Úředník se obrátil na muže s počítačovou konzolou. „Pojďme.“

Operátor ho následoval.

Silové pole podřalo čtyřem přátelům uvnitř nohy a navzdory jejich zmítání a kopání je s sebou hrnulo jako sněžný pluh. Úředník se znovu usmál.

Gwen zrudla vzteky, vrávoravě se postavila na nohy a začala neviditelnou zeď kolem sebe soustředěně zkoumat. Rod si toho všiml a zachvěl se.

Gwen pomohla Chornoi na nohy. „Jak to, že ta malá tabulka se světýlky kolem nás vytváří neproniknutelnou zed’?“

„Hm, podrobnosti neznám,“ vydechla Chornoi, „ale stručně řečeno, je to něco jako vysílač. Vydává to magnetické pole, které iniciuje lokální zakřivení gravitačního pole. Samotné zakřivení je malá koule elektromagnetické energie, která se rozpíná podle toho, jak operátor pole zvyšuje příkon.“

Gwen přikývla a upřela oči na operátorovu hlavu. Pak zavřela oči - a moiré zmizelo.

Operátor sebou trhl a začal zuřivě mačkat klávesy. „Moje klávesnice nefunguje!“

Úředník se prudce otočil a zbledl. Stejně tak všichni jeho pomocníci.

A zbledl i Rod. Věděl, že osobně nemůže ani doufat, že by pochopil funkci konzoly - a jeho žena, která o elektronice neměla ještě před několika týdny ani potuchy, si poradila se zařízením, které bylo tak komplikované, že pro ni muselo být takřka abstraktní. Nebo mu alespoň porozuměla natolik, aby ho dokázala vypnout ze vzdálenosti dvaceti stop.

Gwen se vesele usmála, luskla prsty - a moiré se objevilo znovu. Rod na to nevěřícně zíral, pak opatrně natáhl ruku, aby se přesvědčil. Ano, silové pole tam bylo opět.

„Uklidni se,“ řekla Gwen úředníkovi, „už to zase funguje.“

Úředník hodil pohledem po operátorovi, který stále ještě zuřivě mačkal klávesy a klel. Na čele mu vyrazily kapičky potu; zmateně zavrtěl hlavou.

Úředník se obrátil zpátky ke Gwen a v očích měl děs.

Gwen přikývla. „Tentokrát je to moje dílo - a já ho ovládám.“ Zářivě se usmála na Roda. „Pojďme, manželi,“ a rázně vykročila k úředníkovi.

Chornoi a Yorick vyjekli; jak jim pole opět podrazilo nohy. Rychle se však vzpamatovali a spolu s Rodem se přidružili ke Gwen.

Úředník uskočil stranou a zaječel: „Zastavte je!“

Jeho pochopové se zformovali do bojové linie.

Gwen ani nezpomalila.

Muži se rozletěli na všechny strany. Několik z nich narazilo na zeď a skácelo se v bezvědomí k zemi, ale ostatní vytáhli blastery a začali pálit.

Yorick se zamračil a podíval se tam, kde tušil neviditelnou zeď. „Jako by se zpevňovala.“

Gwen přikývla. „Moje pole pije plameny jejich zbraní. Cítím to.“

Rod se rychle rozhlédl kolem. „Bud' opatrná!“

Navzdory napětí se usmála a vzala ho za ruku. „Neboj se, můj pane. Já to zvládnu.“

To 'můj pane' pomohlo. „Nevadilo by ti říct mi, jak to vlastně děláš?“

Gwen se rozzářila. „Vcítila jsem se svou myslí do té 'konzoly', jak to nazýváš. Naučil jsi mě už dávno, můj manželi, jak udělat, aby nejmenší částčky hmoty zrychlovaly nebo zpomalovaly svůj pohyb, takže to pro mne nebylo tak docela neznámé. Nechala jsem svou mysl sledovat jejich pohyb, až se mi podařilo odhalit strukturu, kterou vytváří to malé silové pole, jež iniciuje mnohem větší síly ze samotné země.“

Rodova mysl se zapotácela a stejný štulec utrpělo i jeho ego. Už jen to pomyšlení, s jak málo znalostmi je jeho žena schopna si domyslet, jak ovládat elektromagnetické pole a použít ho k vytvarování gravitačního pole, v něm vzbuzovalo úžas. Pohládl ji po ruce a řekl: „Jsem skutečně rád, že jsi na mé straně.“

Gwen se na něj sladce usmála. „Já také.“

„Trochu se ohřívá,“ řekla Chornoi, když se pole zkusmo dotkla prsty. „Pohlcuje všechnu tu nesmírnou energii blasterů, a přitom všechno, co udělá, je, že se trochu zahřeje.“

„Pokud brzy nenalezneme nějaké útočiště, patrně se to změní.“ Gwenino čelo bylo vlhké potem. „Musíte mne vést.“

Yorick zamával rukou jako vějířem. „A použij všechny zkratky, které znáš. Začíná tady být zatracené vedro.“

„Jejich blastery se taky někdy musí vybit,“ řekl Rod.

Zabočili za roh, kde se chodba měnila v široké prostranství. Lidé v šedých kombinézách tam pobíhali sem a tam, většina z nich měla přes rameno brašny.

Dalšího půl tuctu mužů se přidalo k jejich obléhatelům a začali do nich pálit ze svých blasterů.

„Beru zpátky to o vybití jejich blasterů,“ zavrčel Rod. „Ale neměli by střilet, když je kolem tolik daňových poplatníků!“

„*Veškerý personál a cestující necht' se uchýlí do úkrytů*“ zahřímá nad nimi zesílený hlas z reproduktoru. „*Uvnitř odbavovací haly se nachází nebezpeční zločinci. Bezpečnostní agenti mají pohotovost. Veškerý personál a cestující necht' se uchýlí do úkrytů!*“

„Tolik k daňovým poplatníkům,“ zabručel Rod.

V odbavovací hale vypukl zmatek. Lidé pobíhali všemi směry, hledali únikové východy a ječeli.

„Tudy! Rychle!“ Chornoi ukázala na široké schodiště.

Gwen zaťala zuby a vykročila na eskalátor. Všem se povedlo nastoupit spolu s ní vyjma Yoricka, ale i tomu se podařilo rychle zase vstát.

Uniformovaní muži za nimi se rozječeli.

„Ou! Schody, které se pohybují!“ zvolala Gwen vesele. „Tak to nebyl jen sen!“

„Cože?... Ach! Dům snění!“ Chornoi nakrčila nos. „Jo, nenávidím pojízdné schody. Ale nezastavuj se, prosím, lady Gallowglassová! Oni se nás snaží upéct.“

„Jistě, jak si přeješ!“ Gwen se vesele rozběhla dolů po schodech. Rod klopýtl, ale pole mu poskytlo měkké přistání. Raději však chytil Gwen za ruku, aby s ní sjednotil krok.

„Proč tak křičíš?“ Gwen se zamračeně ohlédla po bezpečnostních agentech, kteří se začali sbíhat na vrcholu schodiště.

„Protože to, co děláme, je nebezpečné,“ vysvětlila jí Chornoi. „Tak, a jsme dole. Vidiš tu čistou bílou zeď, lady Gallowglassová? Zahni za ní, ano?“

Rod si náhle uvědomil, co vlastně dělají. Zbledl.

„Tudy,“ nařídila Chornoi. „Teď k těm dveřím - dobře. Chvilku počkáme.“

Gwen se obrátila tváří ke schodišti. „Proč už neprcháme?“

Ozbrojení agenti seběhli po schodech, uviděli čtveřici stojící u dveří v holé plastikterové zdi a zarazili se, zmrazení děsem.

„Tahle chodba je lineární akcelerační,“ vysvětlila Chornoi. „Je obložen elektromagnety ve tvaru prstence, které jsou postupně přepínány, takže to vypadá, jako by se elektromagnetické pole pohybovalo tunelem.“

Gwenin pohled se rozostřil. Po chvíli přikývla. „Důmyslné. Ale k čemu nám to bude?“

„Těmi tunely posílají, ehm, 'vozy', lady Gallowglassová - válcové vozy bez kol. Říká se tomu 'metro'. Jsou v nich sedadla a každý pojme stovku lidí.“

Gwen se zamračila. „Podivný způsob cestování.“

„Ne tak docela. Ty vozy se mohou v tunelech metra pohybovat rychlostí sto mil v hodině a existuje hustá síť tunelů, takže se jimi dostaneš na tomto světě skoro kamkoliv. Kdybychom nastoupili tady, pod ostrovem Madeira, do kapsle, byli bychom v uzlovém bodě pro obě Ameriky, v Portoriku, za čtyři hodiny. To místo je od nás tisíc mil daleko.“

„To je neuvěřitelné,“ vydechla Gwen. Pak se zamračila. „Kolik lidí se teď nachází ve všech těch vozech?“

„Pravděpodobně několik milionů.“

„A co by se stalo,“ pokračovala Gwen, „kdyby ti muži tak přehltili mé pole plameny, že už bych ho nebyla schopna déle udržet?“

„Všechna energie by se uvolnila v jediném okamžiku,“ řekla Chornoi měkce. „Nastala by obrovská exploze. Nás čtyři by to přirozeně zabilo, ale zničilo by to i tuhle stanici a tento úsek tunelů.“

Gwen pomalu přikývla. „A přerušil by se tok síly.“

„Přesně tak,“ přisvědčila Chornoi.

„Všechny ty vozy se všemi těmi lidmi by se zastavily?“

„Ano. Pomalu - ale zastavily. A jejich světla by zhasla. Stejně tak ventilátory, které do nich ženou chladný vzduch. Víš, čím hlouběji jsi pod zemí, lady Gallowglassová, tím je tam tepleji.“

„Všichni by zemřeli?“ zeptala se Gwen tiše.

„Většina z nich ne - alespoň ne okamžitě. Ale někteří by byli stovky mil od nejbližší stanice - možná i tisíce, pokud by zrovna byli pod mořem. Než by se k nim někdo dostal, mohli by zemřít žízni. Ale pravděpodobněji by se v panice ušlapali navzájem. Nebo by se udusili.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Gwen se začala chvět. „V žádném případě nezpůsobím takové utrpení.“

„Ty ne - to oni by je zabili. Jenže oni to ani nebudou zkoušet, protože vědí, co by s nimi jejich šéfové pak udělali. Nedovolí si riskovat, zvláště když někteří lidé, kteří se právě nacházejí v tunelech, jsou důstojníci PASTi. Nebo jejich ženy a rodiny.“

A vskutku, agenti okamžitě přestali pálit ze svých blasteru a začali se horečnatě radit.

„Popožen je trochu,“ doporučila Chornoi. „Rozšiřte silové pole.“

Gwen se zamračila, ale moiré se začalo rozpínat, až se dotklo zdi a pak jí prošlo.

Muži s blastery ztuhli. Pak jeden z nich vyštěkl krátký rozkaz a ostatní začali rychle ustupovat k eskalátoru. Za okamžik nezůstal v chodbě dole ani jediný.

Když čtveřice v poli osaměla, Gwen si zhluboka oddechla. „Povězte mi, pokud to víte - jak se mám zbavit té bubliny síly, aniž bych způsobila explozi, o které tu byla řeč?“

Chornoi se zamračila. „Řekněme, že bys ji nechala pomalu rozptylovat?“

„Ano, to bych mohla. Ale kam ta síla odejde?“

Chornoi si ulehčeně oddechla. „Do zdi, lady Gallowglassová. To není žádný problém, díky Bohu. Jen přístup k některé skalní stěně a nech proudit energii do ní.“

Gwen se zatvářila zmateně, ale poslechla.

„Tak, aby se jí bublina jen dotýkala,“ radila ji Chornoi. „Ještě kousek ke zdi - tak je to správné. Fajn, můžeš začít uvolňovat energii.“

Gwen se soustředěně zamračila a mezi bublinou a zdí zapraštěly jiskry jako rány z pistole.

Rod s úžasem pozoroval, jak se obrovská energie silového pole uzemňuje, a uvažoval, jestli ještě kdy bude schopen Gwen obejmut.

„Je to skalní podloží,“ vysvětlila Chornoi, zatímco se bublina zmenšovala. „Energie, která odchází touto stěnou, je odváděna k samotným kostem země. A země je velká, skutečně velká, lady Gallowglassová. Pojme ji všechnu bez potíží.“

„Možná ji nepojímá dost rychle,“ zamračila se Gwen. „Stěna už začíná žhnout.“

To byla pravda - skalní stěna začala získávat barvu višňové červeně.

„Myslím, že to skalní podloží vydrží,“ usoudila Chornoi. „Koneckonců, bublina už je skoro pryč, a skála ještě nezačala měknout.“

Rod přikývl. „Dokud je jenom červená, je to asi v pořádku.“

„A je pryč,“ řekla Gwen, když mezi stěnou a bublinou přeskočila poslední jiskra. „Jak se odtud dostaneme?“

„Samozřejmě metrem.“ Chornoi se usmála. „Jak jinak?“

U vchodu do metra čekali asi pět minut. Pro Roda bylo ale i těch pět minut dlouho; po celou dobu se nepřestával ohlížet k eskalátoru. Pak vlak konečně přijel a se zasyčením zastavil u vchodu. Dveře se otevřely a vyvalil se z nich dav lidí.

„Nechte je vystoupit, nechte je vystoupit,“ mumlala Chornoi. „Čím víc jich odejde tím víc místa zůstane uvnitř pro nás.“

Konečně mohli nastoupit. Ve voze zůstalo jenom asi dvacet lidí a tak mohli obsadit čtyři sedadla proti sobě, dost daleko od ostatních pasažérů.

Gwen se nervózně podívala ke dveřím. „Proč nejedeme?“

„Jedeme,“ usmála se Chornoi. „Rozjíždí se hladce, že?“

„To tedy ano,“ vydechla Gwen užasle. „Ale pověz mi - jak to, že nás nechali odjet? Proč 'nadržení' toho človíčka nezastavili všechny vozy v našem okolí?“

„To nemohli,“ vysvětlila jí Chornoi. „Museli by vypnout proud v celém sektoru a tak by se tisíce lidí ocitly v pasti, dokud by nás nenašli. A myslím, že už si uvědomili, že v těchto tmavých tunelech by nás nenašli nikdy.“

Rodův obličej byl jako z kamene; náhle cítil, že mu není příjemné, když slyší, jak Chornoi zasvěcuje Gwen do situace. Zmateně se rozhlédl kolem sebe, pokoušeje se najít rozumné vysvětlení svých emocí - bylo by možné, že žálí?

Tam! Ten lesklý, nenápadný kroužek na čelní stěně vozu. „Usmívejte se,“ poradil ostatním, „jsme na něčí obrazovce.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Ostatní tři se okamžitě otočili a zadívali se na inkriminovanou kameru. Ale Rodovy oči už se zúžily a u větracího otvoru na stěně se objevil, lehký proužek dýmu. Cestující v přední části vozu začali podezíravě věřit.

„Dobrá práce.“ Gwenin hlas zněl překvapeně. „Ale proč, můj manželi? Jak nám to mohlo ublížit?“

„To bylo elektronické oko,“ vysvětlil Rod, „a až budeme chtít z téhle vysokorychlostní klobásy vystoupit, dal bych přednost tomu, aby o tom lidé z tajné policie nevěděli.“

„Aha! To je pravda!“ Gwen přejela zbytek vozu pátravým pohledem. „Ne - další tady necítím...“

Rod vytřeštil oči. To už teď také cítí elektromagnetické pole?

Gwen rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, bylo tady jen to jedno.“

„To dává smysl,“ odfrkla si Chornoi. „Proletářská asociace států Terry příliš škudlí, než aby umístila do každého vozu víc než jedno zařízení pro vizuální kontrolu a odposlech.“

Rod stiskl rty a pomyslel si, že by Chornoi mohla být taktnější. Pak obrátil pozornost k mřížce u stropu, u které se v příštím okamžiku objevil stejný proužek kouře. „Fajn. Teď už je mimo provoz i odposlech.“

Yorick spokojeně přikývl. „Teď už nemají žádnou možnost zjistit, kde jsme.“

Rod se náhle zamračil. „Ale oni to ani vědět nepotřebují, ne? Stačí, když rozešlou upozornění všem hlídkám na stanicích.“ Obrátil se k Chornoi. „Kolika stanicemi budeme projíždět?“

Dívka zbledla. „Jen jedinou - Kanárské ostrovy. Příští zastávka už je Portoriko.“

„Tak.“ Rod se zaklonil a našpulil rty. „Máme jedinou příležitost.“

„Proč se tím trápit?“ Yorick se zašklebil. „Na západní polokouli se mi vždycky líbilo.“

Rod se slabě usmál. „Vlastně je stejně dobré *kterékoliv* místo.“ Najednou mu to došlo. „Hej! My jsme *doma*! Tohle je *Terra* - skutečný a původní *bona fide* domov všeho lidstva! Tohle je planeta, na které jsme vznikli!“

Yorick pozvedl obočí. „Ty jsi tady ještě nikdy nebyl?“

Rod zavrtěl hlavou. „Ale hodně jsem toho o ní slyšel. Spoustu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Gwen těkala pohledem z jednoho na druhého. Byla dokonale zmatená.

„Tohle je planeta, na které se lidé poprvé objevili, lady Gallowglassová,“ vysvětlila jí Chornoi. „Naši předkové se rozletěli na všechny možné planety. Kolonizovali i planetu, na které ty a tvůj manžel žijete.“

V Gwenině obličej se objevil výraz zbožné úcty.

„Pořád tady zůstává ten problém, jak se odsud dostat,“ připomněl jim Yorick. „Tedy jinam než do vězení.“

Chornoi se rozhlédla po vozu. „Většina těch lidí musí mít nějaká zavazadla, ne?“

„Musí?“ Yorick vstal a rozhlédl se po voze. „U všech všudy! Myslím, že ty tlumoky, co mají na zádech, by *mohla* být zavazadla.“

„Jistě. Tady nepotřebuješ velký kufr, když si chceš sbalit šaty na jeden víkend.“

„Nikdy jsem nenosil ty vaše podivné šaty,“ povzdechl si Yorick. „Připomínají mi pavučiny.“

Chornoi se usmála. „No dobře, primitive. Z kterého zapadáková jsi přišel ty?“

„To by ses divila.“ Jeskynní muž se zatvářil ostražitě. „Ale připouštím, že šaty, které zabírají tak málo místa, jsou praktické.“

Chornoi se zamračila. „O co jde?“

Rod řekl rychle: „Takže mají všichni zavazadla. Nemyslíš na to, na co si myslím, že myslíš, že ne?“

„Myslím, že ano.“ Chornoi kývla k nejbližšímu cestujícímu. „Je velký asi tak jako ty a má náhradní oblečení.“

„Mohli bychom ho omráčit,“ nadhodil Rod.

Chornoi přikývla a zamračila se. „Nijak zvlášť mě to netěší. Ale neublíží mu to - a až se probere, ani ho nenapadne, žeš to byl ty, kdo ho okradl.“

„Necháme mu peníze.“ Yorick vytáhl z kapsy peněženku.

Rod vytřeštil oči. „Ty máš peníze PASTi?“

„Jistě.“ Yorick pokrčil rameny. „Co bych to byl za turistu, kdybych neměl nějaké ty drobné v měně země, kam cestujeme?“

Turista v čase, pomyslel si Rod, ale musel přiznat, že to, co říká Yorick, má smysl. Osoba, která se chystá putovat chronologicky, musí

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

učinít stejná předběžná opatření jako ta, která cestuje geograficky. Ne všude se dají peníze vyměnit...

„Tak proč jsme museli projít celým tím martyriem v kasinu?“ zeptala se Chornoi. Pak se zamračila. „Ach, já zapomněla. Na periferních planetách peníze PASTi nepřijímají.“

„Proč - protože nesouhlasí s tyranií PASTi?“

„Ne - protože kurz BTU PASTi je velice nízký. Měna diktatur většinou nebývá příliš pevná, majore.“

„Daň za šetrnost,“ povzdechl si Rod. „Nerad o to mluvím, ale nevšimnou si něčeho ostatní pasažéři, až tomu chlapíkovi budeme krást pyžamo?“

Gwen na okamžik strnula a její pohled se upřel do prázdna. Cestující začali jeden po druhém zhluboka oddechovat. Konečně se uvolnila a řekla: „Ne.“

Chornoi na ni vytřeštila oči, pak je křečovitě zavřela, potřásla hlavou a znovu se na ni podívala.

Yorick, který po celou tu dobu zadržoval dech, si hlasitě odfrkl. „Hm,“ řekl, „jednou bych rád uměl to, co ty, lady Gallowglassová.“

Rod soukromě doufal, že *on* to jednou umět bude.

Yorick vstal. „Dáme se do toho, co říkáte?“

O několik minut později seděli všichni čtyři zase na svých křeslech a čtyři batohy byly o něco lehčí, zatímco jejich majitelé byli o něco bohatší.

Gwen zatahala za pavučinově tenkou látku. „Je to tak lehké, že budu mít pocit, jako bych byla nahá.“

„Vím, jak to myslíš,“ přisvědčila Chornoi. „Tak dlouho jsem chodila v kalhotách, že si sama budu připadat trochu divně.“

„S těmi pyžamy jsem to docela vystihl, co?“ řekl Rod.

„To tedy ano,“ řekl Yorick smutně. „Ale na Teře je teď chození ven práce pro specialisty, tak proč by se ostatní namáhali nosit teplé a pevné obleky?“

„Asi si na to nezvyknu,“ povzdechl si Rod a nešťastně se podíval na své jednoduché šedé pyžamo. „Proč všichni nosí totéž?“

Yorick pokrčil rameny. „Tohle je Proletářská asociace států Terry, majore... Hej! Neber si to tak, Chornoi! Jak jsi mohla vědět, co chtějí udělat?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Měla jsem přemýšlet o tom, co skutečně říkají,“ zašeptala dívka, „místo abych si vybírala jen to, co se mi líbilo.“

Z vlaku vystoupili spolu s ostatními pasažéry, jen čtyři další šedě odění lidé. Rod byl rád, že jsou jejich pyžama vybavena kapucemi: skýtalo jim to šanci, že je nikdo nepozná. Došli k eskalátorům a nechali se jimi vyvézt nahoru. Rod sledoval plastikretovou zeď, která ubíhala kolem nich. Náhle se zamračil. „Tohle přece není plastikret!“

„Správně.“ Chornoi se na něj překvapeně podívala. „Plastikret je šedý. Tohle je červené.“

„To je kámen!“ Rod se chtěl natáhnout a dotknout se ho, ale stěna byla čtyři stopy od eskalátoru. „Je to skutečná, nefalšovaná skála! Ale proč je tak daleko?“ Podíval se na plytké schody vyhloubené do kamene kolem eskalátoru. „A proč tady jsou ty schody?“

„Protože tak se ve Španělsku staví,“ odpověděl Yorick.

„Ve Španělsku?“ Rod vzhlédl a zamračil se. „Myslel jsem, že PAST je mezinárodní vláda.“

„Jo, ale šetří, na čem může. Proč platit za vystavění nové stanice, když je možné adaptovat starou?“

Rod se rozhlédl. „Chceš říct...“

„Přesně tak,“ přikývla Chornoi. „Jsme v Portoriku, majore, a Portoriko kdysi bývalo španělskou kolonií. Ostrov byl za jejich nadvlády silně opevněn. Nacházíme se uvnitř hradu El Morró, vystavěném v sedmnáctém století.“

„Před čtrnácti sty lety?!“

Chornoi přikývla. „A pořád ještě stojí. Tehdy stavěli dobře.“

Sluneční světlo je zasáhlo jako sprška jehel a pohyblivé schody je jemně předaly pohyblivému chodníku. Gwen se zhluboka nadechla teplého, svěžího vzduchu. „Úplný ráj!“ vydechla. Pak se zamračila na nízkou kamennou zeď.

Rod se podíval tím směrem a řekl: „To je oceán, má drahá. Voda. To všechno.“

Gwen chvíli hleděla bez jediného slova. Pak řekla: „Ještě nikdy jsem neviděla vodu tak modrou. Co říkáš, manželi?“

Rod se podíval na opačnou stranu.

„Co vidíš?“ Gwen se obrátila a zalapala po dechu.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Nad nimi se tyčila načervenalá zeď, tu a tam narušená tmavší skvrnou, ale pevná a majestátní, čnící až k oblakům.

„To je dílo obrů?“ vydechla zbožně Gwen.

Rod se nervózně rozhlédl kolem. Terasa, po které jeli, se zužovala. Zeď, jež se nad nimi tyčila, byla tak vysoká, že se cítil jako moucha lezoucí po stěně.

„Tohle postavili *lidé*?“ zašeptala Chornoi.

Yorick přikývl. „Mnoho lidí. A neměli přitom příliš na výběr.“

Chodník je dovezl k patě jiného eskalátoru, který vedl dlouhým, pozvolna stoupajícím tunelem. Rod se rozhlédl. „Říkala jsi sedmnácté století?“

Chornoi přikývla.

„K čemu byla tahle chodba? Tehdy přece ještě neměli eskalátory.“

„Pro dělo, majore. Obrovské, deset stop dlouhé, vyrobené z litiny. Vystřelovali z něj železné koule velké jako tvá hlava a těžké jako hřích. Tuny. Všiml sis těch šest stop hlubokých záseků ve zdi nad mořem?“

Rod přikývl.

„Tak pro tohle tam jsou - pro děla. A aby je tam dostali, museli je spouštět po téhle rampě. A k tomu, aby je dostali zase nahoru, užívali koně.“ Chornoi se vážně rozhlédla kolem sebe. Pak kývla k výklenku ve zdi, zakrytém mříží. „Vězení s mučírnou. Když nějaký voják porušil předpisy, na čas ho zavřeli tady. Neměl tam dost místa, aby se mohl postavit vzpřímeně, ani na nezbytné sanitární záležitosti.“

„Navíc věděl, že ho jeho druzi uvidí pokaždé, když půjdou kolem.“ Rod kývl hlavou. „Sympaťáci.“

„Jo.“ Chornoi se podívala kolem sebe a otřásla se. „Vojáci si museli myslet, že se tady ocitli v samotném pekle. Všude kolem viděli jen rudou skálu - a důstojníci byli jejich páni, kteří rozhodovali o jejich životech a smrti.“

„Legalizované otroctví,“ řekl Yorick zmařeně.

Po chvíli se ocitli znovu na slunci, na širokém nádvoří s několika příbytky vytesanými ve skále. Uprostřed stály dva obrovské válce.

Chornoi na ně ukázala bradou. „Cisterny. Pro případ obléhání.“

„Obléhání, děla...“ Gwen se zamračila. „Proč tak mnoho moci?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Protože Portoriko byla brána Karibského moře, lady Gallowglassová, a tedy i ke všemu bohatství, kterým oplývaly země za ním. Tam to je Atlantický oceán a za ním leží Evropa - ale tam na druhé straně leží Karibská oblast. Ostatní země se ji snažily vyrvat Španělsku a obohatit se jí. Nejprve to zkusili Holanďané, pak Angličané, takže Španělé vystavěli tenhle hrad, aby mohli nepříteli odrážet.“

Gwen pochmurně přikývla. „Musel být dobře střežený.“

„To byl,“ přisvědčila Chornoi. „Byl postaven proti karavelám sedmnáctého století, ale velice úspěšně vzdoruje i dnešním vzbouřencům, kteří se pokoušejí obsadit transatlantické metro.“

Rod pomalu zvedl hlavu. „Tak proto tady cesta končí!“

Chornoi přikývla. „Tady je možné zadržet každého, kdo by sem chtěl proniknout z Evropy. Stačilo by zavřít tyhle obrovské brány a spustit palbu z opevnění.“ Ukázala na hradby nad nimi. Proti slunci mohli zahlédnout rysující se střelny. Přehlédnout se nedali ani uniformovaní strážci, kteří za nimi pochodovali.

Rod se otrásl a odvrátil oči. „Nelíbí se mi tady. Kam půjdeme?“

„Tam.“ Chornoi ukázala na siluetu tyčící se před nimi.

Na vrcholku skály tam stála jiná pevnost. Gwen se zachvěla a pak vypjala hrud'. „Uděláme, co budeme muset,“ řekla a vykročila naznačeným směrem.

„To byla *jediná* linka z Evropy?“ zeptal se Rod.

Prošli další bránou v narudlé zdi a ocitli se na dalším nádvoří. Gwen se rozhlédla. „Vypadá jako to předchozí, jen je menší.“

Chornoi přikývla. „Dobrý postřeh. Chci říct, to dává smysl, ne? Pokud to fungovalo v El Morro, tak proč ne tady? Tohle je pevnost San Cristobal, lady Gallowglassová - a ano, majore, metro ústí v El Morro je jediná linka z Evropy.“

„Pro celou západní polokouli?“

Chornoi přisvědčila. „Je tady sice trochu tlačence, ale PAST má alespoň pod kontrolou, kdo se sem stěhuje.“

„Tak proč nás nezastaví?“ zamumlal Yorick.

Chornoi se zamračila. „Také mě to už napadlo. Už museli zjistit, že na Kanárských ostrovech nejsme.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Jenže neví, že jsme se změnili šaty,“ připomenul jí Rod.

Chornoi zavrtěla hlavou. „Jejich policisté a hlídači už dostali naše obrázky. Změnili jsme šaty, ale ne obličeje.“

Pomalu se nechali unášet chodníkem po nádvoří San Cristobal, pohroužení do svých vlastních myšlenek. Konečně Yorick řekl: „Místní policisté asi nebudou příliš šťastní, když jim bude PAST nařizovat, co mají dělat?“

Chodník je odnesl do dalšího temného tunelu.

Tento byl nízký a ne příliš široký. Když se stočil k eskalátoru, zalilo je diskrétní, nepřímé světlo.

„Tady se nepoužívalo umělé osvětlení,“ zamumlal Yorick.

Chornoi se na něj tázavě podívala.

„V pravidelných intervalech tu přepravovali nálože střelného prachu. Proto je tady i tohle.“ Yorick ukázal na rovné, asi palec široké trhliny, táhnoucí se vzhůru po stěnách a přes strop. „Kdyby se jim podařilo vyhodit jednu část tunelu do vzduchu, zbytek by zůstal stát. A vojákům, kteří tudy procházeli, nebylo dovoleno nosit pochodně.“

Rod se rozhlédl po temných stěnách kolem sebe, podíval se dopředu a dozadu a všiml si, že zákrut tunelu zabraňuje dennímu světlu proniknout dál. Otrásl se.

Chodník neustále stoupal a po chvíli přestoupili do postranního tunelu, vedoucího kolmo k původnímu. Rod si všiml, že prošli další otevřenou bránou z ocelového mřížoví.

Nyní se nacházeli ve velice dlouhé síni, podobající se nedokončené části tunelu. Ze vzdálené strany sem proudilo světlo malými obdélníkovými otvory.

„Tady musíme počkat,“ vysvětlila Chornoi. „Až přijede příští vlak, sjedeme po eskalátoru dolů a nastoupíme do něj.“ Ukázala na plastikretový portál vyčnívající ze stěny chodby, ohyzdný svou nepřírozenou hladkostí.

Rod se rozhlédl kolem. Všiml si okna zasazeného ve stěně a přistoupil k němu. Za ním byla část chodby s pěti hrubě nakreslenými loďmi vyvedenými v barvách hlíny a nad nimi několik naškrábaných slov.“

Yorick zachytil jeho pohled. „Nakreslil to jeden mladý důstojník. Vyvolal vzpouru a oni ho sem zavřeli na šedesát dní. Pak ho vyvedli ven a popravili.“

Rod se krátce rozhlédl po místnosti. Na okamžik cítil, jaké to muselo být, když je člověk zavřen v tak malém prostoru po tak dlouhý čas - den po dni, bez toho, aby věděl, kdy přijde jeho konec, nemít na práci nic než žehrat na svůj osud a proklínat sám sebe za svou hloupost. Potřásl hlavou a odvrátil se. „Co říkají ty nápisy?“

„Co bys napsal ty, kdyby tě tady zavřeli na šedesát dní?“

Chornoi se na Yoricka zamračila. „Jak to přijde, že o tomhle místě tolik víš?“

Ale Yorick jen potřásl hlavou, přivřel oči a něco si sotva slyšitelně zamumlal.

Zelený panel nad Schodištěm se rozsvítil.

„Nastupujeme,“ řekla Chornoi tiše.

Sotva vystoupili v Atlantě, přivítaly je 3DT obrazovky s barevným vyobrazením jejich čtverky. „Tyto osoby jsou zločinci,“ informoval je znělý hlas. „Ohrožují stát, a tudíž i všechny občany.“

Rod zbledl. „Hu! Tak zle snad nevypadám!“

„Za to může ten vyděšený, uštvaný výraz,“ ujistila ho Chornoi. „Mne zase nachytali bez makeupu.“

Yorick přikývl. „Vypadám jako nějaký rabián.“ Gwen neřekla nic, ale výraz v její tváři hovořil jasně. „Pokud některého z nich zahlédnete,“ pokračoval hlas, „oznamte to ihned na nejbližším oddělení Veřejné bezpečnosti.“

„Vidíte ten kosmický člun v pozadí?“ ukázal Yorick. „To je určitě ten snímek, co nechala pořídit ta velkohubá zmije v lidské kůži.“

Rod přikývl. „Zajímalo by mě, proč jim trvalo tak dlouho, než to dostali do vysílání.“

„Proč myslíš?“ opáčil Yorick. „Tohle může být klidně sté opakování.“

„Jo, může.“ Rod se zamračil. „Tak či tak, raději bychom měli pokračovat. Gwen, pojďme. Chornoi... Chornoi?“

Ale Chornoi už byla na druhé straně chodby a hovořila do mikrofону. „Jo, právě jsem je zahlídla!“ Mluvila vysokým, nasánním

hlasem, který jí přeskakoval vzrušením. „Jo, jsem tady v Atlantě a... cože? ... ne, nevím, proč nemáte vobraz, já ho nemám taky, víte? Hej, co vám mám na to říct? Ty vaše způsoby při jednání s vobčany... Jo ti? Jasně! Zrovna jsem přijela metrem z Floridy. Nasedli v Jacksonville!. Ne, jasně, že ne! Jak jsem vám asi mohla zavolat dřív? Ve vlaku přece není videofonní kabinka! Kromě toho jsem nevěděla, že je hledáte, dokud jsem nevystoupila v Atlantě... Cože?... Ale jistě, jistě! Jsem ráda, že jsem mohla pomoci! Vždycky jsem byla dobrá vobčanka... Jasně, tak nashle.“

„To byl zatraceně dobrý nápad,“ řekl Yorick a pozvedl ukazováček. Vybral si jinou kabinku, dlaní zakryl objektiv kamery a řekl: „Veřejná bezpečnost. Oznámení.“

Ale Rod už si našel svoji kabinku. „Cože?... Ano, teď jsem v Atlantě, ale vaše oznámení jsem viděl, zrovna když jsem v Portoriku čekal na přípoj, a pak přijel můj vlak, a přece nečekáte, že bych... No dobře! Viděl jsem je, ano! Na Sicílii, když jsem tam vystupoval! Počkejte, já vím, že už je to osm hodin, ale jsem si tím naprosto jist! Ty jejich šaty se nedají přehlédnout! Poslyšte, co to má ten chlap za kabát - pašuje v něm vajíčka?“

Gwen si vybrala jinou kabinku a zamyšleně se zamračila na mikrofon. Pak se usmála řekla: „Tísňové hlášení,“ a pokračovala rychlým, nasálním hlasem. „Haló?... Jo, viděla jsem je na vlastní voči!... Ne, ne, ty čtyry z vobrazovky! Toho v těch divnejch... Ano, jasně, že jsem si jistá... Aha! Jo, zrovna tady, vodkud mluvím... Kde že jsem? Co já vím, někde v Mexiku... Jéje! Právě přijel můj vlak!“

Položila a zjistila, že nad ní stojí Rod. „Co jsi to dělala?“

Usmála se. „Sledovala jsem svou myslí cestu 'elektronů' a zavedla jsem je do přístroje o tisíc mil dál, kde jsem je nechala sekundu čekat, než jsem je zase propustila.“

Rod vytřeštil oči. „Chceš říct, že jsi během několika sekund pochopila funkci policejního terminálu?“

„Víš - od té chvíle, kdy jsme byli uneseni, jsem se toho musela naučit tolik...“

„To jsem si všiml.“ Rod cítil; že má najednou úplně suché hrdlo, a polkl. „Ehm... odkud si myslí, že jsme volali?“

„Myslím, že se to jmenuje 'Acapulco.'“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Rod stěžít potlačil chvění. „Ehm... zdá se, že sis velice brzy osvojila místní dialekt.“

Gwen pokrčila rameny. „Když člověk umí číst myšlenky, není to pro něj nic těžkého.“

Naštěstí se k nim zrovna přihnál Yorick, který se pokoušel vytvořit z nich zase sevřenou skupinu. „No dobře, no dobře! To už by stačilo! Raději toho nechme, než si někdo dá dvě a dvě dohromady, a vyjdeme mu my čtyři! Musíme se někde ukrýt, víte?“

„Správně!“ Rod se rozhlédl a horečnatě při tom přemýšlel. Pak ukázal prstem: „Tamhle!“

Yorick se obrátil, podíval se a zašklebil se. „To je ono. Pojdme, přátelé.“ A vydal se k průčelí přecpanému svítícími nápisy, křiklavými hologramy a animovanými lákadly. Prošli branou vytvarovanou do podoby obrovských úst s masově červenými rty a knírem, na kterém stálo: „HERNÍ PASÁŽ.“

Tam, kde měly být horní zuby, byl jiný nápis, který hlásal:

**„ZÁKAZ DONÁŠENÍ KALKULAČEK
A OSOBNÍCH POČÍTAČŮ!
Je to nesportovní.“**

Když vešli dovnitř, byli zasaženi příšernou kakofonií pištění, burácení, ječení, škrábání, zvonění, explozí, kokrhání, svištění a vrzání. Gwen si přitiskla dlaně na uši. „Jéje! Proč musíme snášet takový rámus? A proč je tu takové šero?“

Místnost byla zakouřená a velice spoře osvětlena bodovými reflektory zaměřenými na jednotlivé herní automaty.

„Myslím, že jim to pomáhá soustředit se,“ křikl jí Rod do ucha. „Nejsou rozptylováni okolními automaty, protože je jasně nevidí.“

Gwen jen nechápavě zavrtěla hlavou.

Jak šli pasáží, doléhaly k nim zvuky výstřelů z nejrůznějších dob: dunění mušket, ostré třeskání kulovnic, pravidelné praskání opakovaček i rachocení samopalů a svištění blasterů. Kolem nich blikala jména slavných bitev lidských dějin. Nakonec se jim z posledních sil podařilo dosáhnout ostrůvku relativního klidu, kde

postávalo jen několik přihlížejících a jediný muž hovořil s herním automatem.

„Díky Bohu,“ vydechla Gwen. „Cítila jsem se, jako bych procházela výběrem toho nejhoršího z lidské historie.“

Klidný hlas vedle nich se zeptal: „Jaké je zrychlení padajícího tělesa na planetě Terra?“

„Devět celých osmdesát jedna metrů za sekundu!“ zvolal hráč a automat souhlasně cinkl. Na displeji se objevila číslice '20'. „Výborně,“ zamumlal automat. „Který byl první anglický román?“

„Richardsonova *Pamela*!“

Automat znovu zazvonil. „Výborně. Proč padla Alexandrova říše?“

Rod se podíval na jméno hry. Znělo: 'Test všeobecných znalostí.'

„Špatně.“ Jeden z lidí v blízkém kroužku pozvedl ruku. „V předrománské Británii nemohl používat obouruční meč.“

Jeden z jeho druhů se zamračil. „A proč ne?“

„Protože byl vynalezen až kolem roku 1200.“

„Tak co používali Britové?“

„Sekery.“

Mladík nevěřicně potřásl hlavou. „Je to moje postava a bude mít dlouhý meč.“

„Máš smůlu. Wolfbayi. V té hře je nutné úzkostlivě se vyhýbat historickým nepřesnostem. Je to pravidlo číslo tři.“

„To říká kdo?“

„Já - a znáš pravidlo číslo jedna.“

Mladý muž si povzdechl a řekl. „No dobře. 'Wolfbay si připravil svou dvacetilibrovou válečnou sekeru...“

„Zadrž.“ První muž znovu pozvedl ruku. „No dobře, do-bře! Dvoulibrovou sekeru!“

Gwen se předklonila a zamumlala něco jedné z přihlížejících dívek. Dívka jí odpověděla a Gwen přikývla, ale soudě z výrazu její tváře, nevypadala o nic chytřejší.

„Co se děje?“ zeptal se jí Rod.

„Zajímalo mne, odkud pramení autorita toho malého muže,“ pokrčila rameny Gwen. „A ona mi řekla: 'Přece proto, že je...' můj pane, co je to 'diem'?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„'Dien'?“ Rod se zamračil. „Myslím, že je to latinské slovo, které označuje 'den', má drahá.“

„Prohrál!“ Yorick udeřil pěstí do automatu. „Tak tohle už je vážně příliš! Tři prohry - ve třech hrách po sobě!“

Vtom se vedle něj objevil elegantně oděný muž. „Jsem Alkin Larn, ředitel. Máte nějaký problém s našimi hrami, občane?“

„To tedy mám.“ Yorick kývl směrem k automatu. „Víte, tahle hra vám dá pokaždé tři pokusy. No a já jsem se ještě ani jednou nedostal přes první úroveň! Myslím, že je něco s joystickem!“

Ředitel se postavil před automat a strčil do její šterbiny svou kreditní kartu. „Počkejte...“ A začal hrát.

„Tomu tedy říkám přivítání na Teře,“ odfrkl si Yorick. „Poslyšte, zrovna jsem přiletěl zvenku - víte, z Wolmaru a z Otranta - a v baru jsem se tam setkal s chlápem, který mi doporučit právě tuhle pasáž. Tak jsem si řekl, alespoň ochutnáš trochu toho života na Teře - a co se stalo? Ten automat mi nedal šanci!“

Rod se ho usilovně snažil umlčet syčením a divokými posuňky.

Ředitel strnul a podíval se na obrazovku. Pak se podíval na Yoricka a zdvořile se usmál. „Patrně máte pravdu, pane. Ihned zařídím opravu; následujte mne prosím do zadní místnosti, rád vám doporučím jednu skutečně mimořádnou hru.“

„Fajn.“ Yorick se zašklebil. „Pojďme na to.“

Rod osobně soudil, že by Yorick nedosáhl slušného skóre ani v Člověče nezlob se.

Ale ředitel už vytáhl ze svého obleku cedulku MIMO PROVOZ, pověsil ji na automat a vykročil ke své kanceláři. Yorick ho následoval.

Chornoi a Rod se na sebe podívali. V jejich pohledech se mísil nevěřící úžas s panikou.

„Až do této chvíle jsme mu věřili,“ připomenula jim Gwen „Proč by se měl zmýlit nyní?“

„Máš pravdu,“ povzdechl si Rod. „A musím přiznat, že žádné ozbrojené policisty nikde nevidím. Tak pojďme.“

Vydali se za Yorickem a Larnem.

„U této mimořádné hry vás vlastně musím varovat,“ řekl Larn, „že i sázky jsou mimořádné.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Samozřejmě, je mi jasné, že *tyhle* automaty jsou jen hračky pro děti.“ Yorick pokrčil rameny. „Koneckonců, zajišťují příjmy vládě, že?“

„To jistě ano,“ odpověděl Larn zachmuřeně. „Šedesát procent z čistého zisku.“

Yorick přikývl. „Ale dá se z těch zbylých čtyřiceti procent využít?“

„Docela slušně.“ Larn otevřel dveře do zadní místnosti. „Ale nemohu si dovolit pomocníky - jen dva noční dozorce. Takže jste právě přiletěli z Otranta a přišli jste přímo sem do mé pasáže?“

„Co vám mám povídat?“ Yorick pokrčil rameny a vešel dovnitř. „Horrorové filmy nás už nudily.“

Rod dal přednost dámám a pak je následoval, i když se nemohl zbavit pocitu, že kráčí do pasti. Larn za nimi zavřel dveře.

Gwen se rozhlédla. „Tolik knih!“

Choroi vytřeštila oči. „Proč si je nepořídíte na kazetách?“

„Knihy jsou z mnoha důvodů praktičtější.“ Larn je obešel a pokynul jim ke stolku s židlemi a lampou. „Ale ten hlavní důvod je atmosféra. Můžete se tu skrýt před světem - zhruba dvacet procent našich zákazníků to dělá.“

Rod se stále ještě rozhlížel po místnosti. „Nevidím tady nic než knihy. Kde jsou herní automaty?“

„Hra, o které jsem mluvil, spočívá v tom, jestli budeme, nebo nebudeme dopadeni,“ odpověděl ředitel. Pokynul jim, aby ho následovali.

Prošli kolem kruhového stolu, u něž sedělo šest lidí. Nejstarší z nich právě říkal: „Dobře, Geny, ale předpokládej, že ten báječný politický systém nabízený Platónem zahrnuje celou populaci.“

Geny se zamračil. „Ale tak tomu přece je, ne?“

„Jistě,“ řekl jiný student, „ale už ne to jeho město, které později vytvořil jako model své 'Republiky'.“

„Proč ne?“ zeptal se Gerry.

„Velkou část populace tvořili otroci,“ odpověděl jiný student, „a *ti* tam zahrnuti nebyli.“

Larn je zavedl do buňky dvakrát dva metry s průhlednými stěnami a jedinou židlí. Zavřel za nimi dveře a řekl: „Tohle je studijní buňka - zvukotěsná, aby studenti nebyli rušeni hlukem zvenčí.“

„Ti venku jsou *dobrovolníci*?“ zeptal se Rod.

Larn přikývl. „Hry už je nudí. Je mi líto, ale tohle je nevyhnutelné.“ Vytáhl z kapsy malou destičku a přešel jí ve vzdálenosti několika palců kolem Rodova těla, od hlavy až k patě. „Otočte se, prosím.“

V Rodovi se vzedmula vlna odporu, ale ovládl se. Koneckonců, byli to oni, kdo žádal o pomoc.

„V pořádku. Děkuji.“ Larn se otočil ke Gwen. „Pokud by vám to nevadilo, paní?“

Rodův odpor se okamžitě změnil v hněv, ale Gwen se na něj přísně podívala a on spolkl slova, která měl na jazyku.

Larn stejným způsobem zkontroloval Gwen, pak Chornoi a Yoricka. Nakonec přikývl a vrátil skaner zpátky do kapsy. „V pořádku, žádné štěnice.“

Gwen se zamračila.

„Odposlouchávací zařízení,“ vysvětlila jí rychle Chornoi. „Elektroničtí špióni.“

Gwenina ústa se zformovala do 'O'.

„Skoro bych řekl, že jsi ho nepoznal, majore,“ poznamenal Yorick.

Rod se zamračil a pátravě si ředitele prohlédl. „Můj ty smutku! Vy jste Chollyho absolvent!“

Ředitel přikývl. „A naši velcí a moudří vládci z Proletářské asociace států Terry rozhodli, že se nikdo nebude učit nic víc než základy čtení, psaní a aritmetiky. Ano, jen velice malému počtu studentů bylo dovoleno absolvovat střední, nebo i vysokou školu - společnost potřebuje alespoň několik lidí, kteří by udržovali v chodu stroje a vybírali daně - ale většina občanů si nikdy nepřečte nic víc než pokyny na krabici ovesných vloček.“

Yorick přikývl. „A zvláštní je, že největší procento toho mála 'talentovaných', kterým je dopřáno vyššího vzdělání, tvoří děti úředníků PASTi - prakticky všechny.“

„Navzdory skutečnosti, že někteří z jejich rodičů jsou naprostí idioti,“ procedila Chornoi mezi zuby.

Rod se na ředitele vážně podíval. „Řekl bych, že na sebe berete dost velké riziko.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Larn se usmál. „Myslím, že by mne z toho dobrý právník vysekal. Všechny ty hry tam venku jsou pouhé automaty. Zákazníci jsou možná vzděláváni, ale nikdo je neučí, mám pravdu? A za hodinu se toho stejně moc nenaučí.“

„Jistě, ale oni tu stráví tolik hodin, že se něco *naučí!*“

Larn přikývl. „A doufám, že se budou učit dál, až do konce svých životů. Což je mnohem lepší, než prožít život pouze se základním vzděláním, které povoluje zákon.“

Rod se zamračil. „Kolik jich takto absolvuje hry v zadní místnosti?“

„Jenom asi dvacet procent. Většina mých zákazníků je dokonale spokojena s obyčejnými hrami. To je důvod, proč je stále zdokonalujeme. Takže se dá říct, že pomocí her, 3DT filmů a hudebních kazet udržujeme na slušném stupni vzdělání zhruba třetinu celé populace.“

„To je pozoruhodné,“ řekla Gwen, „ale nemůžete je naučit víc než jen základy?“

Larn zavrtěl hlavpu. „Ne s technikou, kterou máme k dispozici. Ačkoliv jsem slyšel, že nějaký opilý básník, kterého zná Cholly, přichází s nějakou novou metodou založenou na filmech rozvíjejících abstraktní myšlení. Jenže základem učení je rozvíjení logického myšlení a to už vyžaduje živé učitele.“

„Ale abyste mohli lidi učit, musíte je nejprve přilákat na místo, kde se učí.“

Larn přikývl. „Těch několik málo, kteří jsou obdařeni skutečnou intelektuální zvědavostí, sem přitáhnou knihy, nad kterými mohou diskutovat. A právě tady nastupují učitelé, kteří je při tom citlivě vedou. Vzdělání vždycky stojí a padá na učitelích. Lidskou mysl nemůže nic nahradit.“

„A jakmile se jednou začnou učit myslet,“ přikývl Rod, „už nehrozí riziko, že by vás udali?“

„Ne, to skutečně ne.“ Larn se usmál. „Ale pokud by to přece jen udělali, jsou tady vždycky právníci.“

„Právníci vám nepomůžou, pokud vůbec nedojde k soudu,“ řekla Chornoi tiše.

Larn znovu přikývl. „To je vážně problém. PAST má tendenci prosazovat zákon i tam, kde si není jista vinou obžalovaného. A jestli zavrou jednoho nevinného na každé tři vinné, koho to zajímá?“

„Nikdo to nepočítá,“ zavrčel Rod.

„Což znamená, ne legálně,“ dodala Chornoi.

„Až na to,“ zvedl ukazováček Yorick, „že je nezavírají. Vezení jsou příliš nákladná. Mnohem levnější je fyzicky je zlikvidovat.“

„V tom máte pravdu.“ Larn se smutně usmál. „Na druhé straně, je tady pořád ještě malá naděje - pokud se to tak vůbec dá nazvat. Stále ještě existují práce, které může levněji provádět člověk než stroj - zvláště když za to nevyžaduje mzdu.“

„Pracovní tábory.“ Yorick přikývl. „To je ještě levnější než poprava, řekl bych.“

„Nebud'te si tím tak jist. Co mě se týče, raději bych to nezjišťoval osobně. Což mě přivádí zpátky k vám. Z oznámení v 3DT vím, že máte v patách policii, a vůbec nestojím o to mít ji zde jako zákazníky.“

„Policie nás honí,“ připustil Yorick. „Ale v pozadí jsou špioni PASTi. Chtějí nás zlikvidovat.“

„Nemůžete-li je porazit, připojte se.“

„Já to zkusila.“ Chornoina tvář byla jako z kamene. „Ale pak jsem zjistila, že jejich 'mnohem efektivnější vláda' končí jako naprostý útlak, a proto jsem toho zase nechala.“

Larn zavrtěl hlavou. „Existuje jen jediný způsob, jak se dostat od Tajné policie.“

Chornoi přikývla. „A právě o to se teď snažím.“

Larn se na ni zadíval. Pak se znovu smutně usmál. „To by všechno vysvětlovalo. Nenapadá mě, jak bych vám mohl pomoci - nemohu vás skrývat víc než několik hodin, bylo by to příliš riskantní. Co takhle rychlá výměna obličejů?“

„To by nepomohlo.“ Yorick potřásl hlavou. „Co by nám skutečně pomohlo je dostat se do hlavního stanu PASTi.“

„Cože?!“

„Já vím, já vím.“ Yorick pozvedl ruku. „Ale my jsme ztraceni cestovatelé v čase a myslíme si, že PAST by mohla mít někde ve svých labyrintech ukrytý stroj času.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Larn vytřeštil oči a pak pokrčil rameny. „Proč ne? Já přece věřím ve vzdělávání veřejnosti. Jenže oni mají svoje vnější zdi a vnitřní zdi a taky strážce, které vás usmaží lasery, pokud nestisknete ten správný knoflík. Přistávací plocha na střeše hlavní budovy je střežena automatickými blasty a mimo to tam ve dne v noci chodí tucet živých hlídačů. Mohl bych pokračovat, ale raději to rovnou shrnu: jediný způsob, jak se dostat do HS PASTi, je nechat se tam dopravit... jako vězeň.“

Yorick se podíval na Roda. Rod se podíval na Gwen. Oba se podívali na Chornoi. Všichni čtyři ztěžka polkli a přikýkli. „Dobře,“ řekl Yorick. „Jak se tady dá spáchat zločin?“

„Mohli jsme na to přijít sami,“ zavrčela Chornoi, jak kráčeli davem.

„Ale nepřišli,“ připomněl jí Rod. „Což dokazuje, že potřebujeme pomoc.“

Chornoi potřásla hlavou. „Stejně se mi to nelíbí. Nechat se chytit - to je proti všem mým zásadám a výcviku.“

„Ano, ale přináší to nové možnosti,“ upozornil ji Yorick. „Nechat se chytit ti umožní *převzít* kontrolu nad situací.“

„Mluv dál,“ zavrčela Chornoi. „Třeba mě přesvědčíš.“

Yorick zavrtěl hlavou. „Na to není čas. Jestli to máme udělat, musíme to udělat *hned*.“ O několik kroků je předběhl, a než si ostatní stačili uvědomit, co dělá, zařval: „To jsou oni!“

Všichni kolem nich se zastavili a podívali se na ně.

Rod pocítil známé svědění na šíji a mezi lopatkami, kde - jak *věděl* - mu někdo mířil blasterem. „Ted’ už je pozdě něco měnit,“ zabručel. Musíme to udělat takhle! *Utíkejme!*“

Rozběhli se.

Yorick za jejich zády ječel: „Chyťte je! Je to veřejný nepřítel číslo jedna - oba dva! A veřejný nepřítel číslo dva! Copak jste je neviděli na 3DT?“

Ale kolemjdoucí jen mlčky hleděli na prchající trio. V očích měli výraz strachu.

„Takhle bych si mohl vyrvat plíce,“ zabručel Yorick. „Když něco potřebuješ udělat - udělej to sám...“ A rozběhl se za Rodem a oběma dámami. „Zastavte je! Zastavte!“

Podářilo se mu je chytit zrovna ve chvíli, když se konečně objevila Veřejná bezpečnost. Ani pak neudělali přihlížející nic, než že přihlíželi - a většina z nich jen stáhla hlavu mezi ramena a zrychlila v chůzi.

Ale nakonec se zpoza rohu konečně objevila hlídka VB. Jeden ze strážců pořádku poklekl a namířil blaster.

„To *není* dobré!“ vyjekl Rod a Gwen se na blaster upřeně zadívala.

Strážci pořádku už se málem dali na útěk, ale když Yorick jednoho z nich praštil pěstí do obličeje a Chornoi druhého nakopla, reflexivně se začali bránit a jejich druhové se k nim připojili.

Gwen zastavila a otočila se, zády k Rodovi, který zuřivě odrážel útoky. Dařilo se jí zachytit každý úder mířený na jeho záda, a pokud to nedělala svýma štíhlýma rukama dámy, kdo si toho v té vřavě všiml?

Chornoi kopala a sekala rukama jako najatá a tři strážci veřejného pořádku ji obklopili v bezpečné vzdálenosti; ale využili každé příležitosti, aby na ni zaútočili. Většinou sice jejich rány odrazila, ale i oni byli profesionálové.

Yorick popadl jednoho policistu za límec a pásek a hodil ho proti ostatním, ale jiný ho chytil předloktím kolem krku a strhl ho zpátky. Yorick prudce klesl na jedno koleno a přikrčil se a útočník mu přeletěl přes hlavu, ale to už přiskočil jiný a vyrazil proti němu čistým pravým hákem.

Rod koutkem oka zahlédl, jak Chornoi podléhá přesile. Útroby se mu sevřely obavami a pomyslel si: *Ted' se necháme sebrat, má drahá. Dávej pozor a srať je, kdyby nás chtěli zabít - nebo kdyby nám chtěli provést něco jinak nepřijemného!*

Ano, můj pane, odpověděla její mysl. Zavřela oči a začala se kácet k zemi o zlomek sekundy dřív, než ji zasáhl úder. Pak na Rodovu hlavu dopadl obušek a všechno se propadlo do milosrdné temnoty.

Když se probral, strašně ho bolela hlava a v krku měl sucho jako na Sahaře. Pootevřel víčka a rozhlédl se kolem. Všechno, co uviděl, byly bílé dlaždice, jejichž povrch byl velice, velice studený. Natočil hlavu a uviděl Yoricka a Chornoi. Byli připoutáni koženými řemeny ke kovovým stolům, ruce jim znehybňovala ocelová pouta. Když se na ni podíval, Chornoi zamrkala, křečovitě sevřela víčka a pak otevřela oči dokořán. Yorick už se zachmuřeně rozhlížel po místnosti.

Tak. Byli v pořádku. Obavy, které svíraly jeho útroby, byly tedy zbytečné. Ale kde byla Gwen? Měla přece zůstat po celou dobu bdělá, bezvědomí měla jen předstírat.

Najednou za sebou uslyšel tiché zasténání.

Rod otočil hlavu tak rychle, až zamrkal bolestí, ale s vypětím všech sil se mu podařilo udržet oči otevřené.

Uviděl Gwen. Nehýbala se a oči měla zavřené. Horečnatě začal pátrat po její mysli a našel ji ukolébanou, omámenou, plovoucí v moři drog.

Zaplavila ho divoká vlna hněvu, ale ovládl ji. Teď ještě ne. Brzy - ale ještě ne. Ne tak docela.

Jak jeho hněv ustupoval, uslyšel hlas, který říkal: „Ale proč na nás nepoužili žádné z těch triků, o kterých jsme slyšeli?“

„Použili,“ odsekl jiný hlas. „Zmrazili blastery.“

„No dobře, tak jeden použili. Ale jen jeden! Podle toho, co jsem o nich slyšel, by jich měli mít v zásobě stovky.“

„Třeba zpanikařili,“ zavrčel druhý hlas. „Nebo ta jejich kouzla byla bez ohledu na to, co ti pověřiví hlupáci říkali, ve skutečnosti jen nějaké technické vymyšlenosti.“

„A kde tedy jsou?“

„V popelnici, idiote! Vybily se, tak je vyhodili! A teď už drž zobák a pokus se vyzvědět, co o nich vědí.“

Druhý muž zabručel a otočil se. Uviděl, že se na něj tři ze čtyř vězňů dívají, a zarazil se. „Bruno!“

Bruno se obrátil. „Co je? Ach, tak už přišli k sobě! Řekni, není to nádherné? Fajn, přátelé, dovolu, abych vám uvedl do obrazu - teď nám povíte všechno, co víte o těch svých hračkách, hlavně o tom generátoru silového pole a o poli neviditelnosti. A samozřejmě všechno o revolucionářském podzemí, pro které pracujete. Pokud

byste se náhodou chtěli zdráhat, budeme vás muset podrobit velice bolestivému mučení, ale osobně nepochybuji o tom, že se spolu domluvíme.“

„Prrrr... proč nepoužijete drogy?“ zachrčela Chornoi, zjevně bojující s bolestí.

„Protože takhle si užijeme mnohem víc legrace.“ Bruno se zašklebil. Když vzhlédl, zachytil Rodův pohled. „Ne, žádnou pomoc od ní nečekej! Měli jsme o ní svoje pochybnosti, a tak jsme ji trochu nadrogovali. Neprobudí se ještě dobrých dvanáct hodin.“ Zmlkl, oči se mu zúžily a zamyšleně se na Roda podíval. Pak přikývl a vykročil. „Začneme s tebou - a klasickou metodou.“

Rod cítil, jak ho mužovy ruce zbavují pout. Rychle se ponořil do své mysli, pátraje po přestupovém můstku ke svému analogovi v říši Tir Chlis. Věděl, že nejpозději za několik sekund začne bití, a pak už se nedokáže soustředit natolik, aby dosáhl tranzu.

Ale povedlo se mu to - vědomí jeho vlastního těla pominulo, jako by z něj vystoupil. Přes prázdnotu kolem sebe sáhl svými myšlenkami po Gwenině mysli. Byla tam, křehké plavidlo na vodách zapomnění, dřímající, vzdálené. Jemně se přiblížil, dotkl se ho, spojil se s ním a pronikl dovnitř. *Probud' se, pomyslel si. Je s námi konec, pokud se neprobudíš. Měl bych být schopen postarat se o ně sám - ale nejsem.* Nijak ho netěšilo, že to musí říct, ale bylo to tak.

Pocítil jemné zachvění - ale to bylo vše.

Mohou nás zabít, pomyslel si. Možná, že už se nikdy neprobudíme.

Tentokrát se mu dostalo odpovědi - jediné myšlenky. *Spolu.*

Rod přitáhl otěže svého hněvu, připomínaje si, že ženský romantismus není úplně vyléčitelný. Jestliže *tahle* představa pro ni byla přijatelná, znal jinou, která nebyla. Rychle vyvolal vizi Magnuse objímajícího plačící Cordelii, zatímco zamračený Geoffrey seděl vedle a držel Gregoryho, který sice neplakal, ale tvářil se vyděšeně. *Sami, bez nás, pomyslel si. Ty bys dopustila, aby se z nich stali sirotci?*

Najednou měl pocit, jako by se z hlubin moře, které je obklopovalo, vynořil titán a rozhlédl se. Obloha se otřásla řevem jeho nesmiřitelného hněvu, šířícího se jako lavina.

Rod musel pryč a musel pryč rychle. Prázdnota mu najednou připadala nádherně bezpečná.

Ale Gwen už se probouzela a docela dobře si s těmi sadisty poradí sama. Vtáhl se do sebe a přinutil se znovu si uvědomit své tělo...

Bylo to jako facka. Bolest. Každý čtvereční centimetr těla ho bolel a některé z nich jak by spaloval oheň. Pak uviděl, jak ho Bruno znechuceně odhazuje zpátky na kovový stůl. „Tohle nikam nevede! Přísahal bych, že ten chlap vůbec nemá mozek! Podej mi sondy, Harry!“

Hněv vybuchl jako sud střelného prachu. Hněv na muže, kteří mučí bezmocné tělo - *Rodovo* bezmocné tělo! A totéž zamýšlejí pro jeho přátele - a jeho ženu! Hněv sílil a Rod ho vítal, neboť mu dodával sílu, kterou potřeboval...

Vtom Gwenina pouta vybuchla jako granáty a jeho žena sklouzla ze stolu. Oči jí plály zlostí.

Bruno a Harry odletěli ke zdi. Jejich těla jakoby se na okamžik opravdu zploštila a pak se svezla na zem.

Gwen se otočila. „Oni ti ublížili!“ zvolala rozrušeně a začala jemně ohmatávat *Rodovo* tělo. Tam, kam položila své ruce, přestala nervová zakončení vysílat poplašné zprávy a bolest polevila. Ale zatímco to dělala, najednou se ozvalo krátké bolestné zavytí a pak zavládlo ticho.

Chornoi vydešeně vzhledla. „Co k čertu bylo *tohle*?“

„Lidé, kteří nás - sami neviděni - pozorovali,“ odpověděla Gwen. „To, co jsi slyšela, přicházelo z toho zařízení, které používali, když chtěli něco říct někomu v této místnosti. Teď samozřejmě spí.“

„Samozřejmě,“ zopakovala Chornoi trochu omámeně.

„Pečovala bych o tebe celý týden, kdybych mohla,“ řekla Gwen něžně, „ale nemohu - a ty teď musíš vstát a pomoci mi.“

„Ach, to není... Au!... problém. Ne, už mohu vstát.“ Rod jemně odmítl její pomocnou ruku a opatrně se postavil. Všechny klouby ho bolely - ale poslouchaly! Přesto se o ni raději znovu opřel.

Gwen se podívala na Chornoina zápěstí a její pouta explodovala. Dívka vytřeštila oči, pak si promasírovala klouby, aby se ujistila, že nijak neutrpěly. Mezitím dva další výbuchy osvobodily její kotníky.

„Dávej pozor na střepiny,“ upozornil ji Yorick měkce.

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Dávám.“ Gwen se na něj podívala. „Zasáhla tě snad nějaká?“

„To ne,“ ujistil jí Yorick.

Gwen přikývla a zaměřila se na jeho pouta. Nejprve osvobodila jeho ruce, pak i kotníky.

Yorick vstal a protáhl se. „Půjdem?“

Gwen přikývla a obrátila se ke dveřím. „Kudy, můj manželi?“

Rod se zamračil, zahleděl se do prostoru... a zachytil myšlenky tisíců lidí pohybujících se po obrovské budově kolem nich. Dolů - muselo to být někde dole, kvůli ochraně... Tady! Zachytil myšlenky člověka, který přemýšlel o tom, že někoho odešle dopředu. Soustředil se na tu myšlenku... ano, 'dopředu' znamenalo do budoucnosti - do roku 3511, tedy po Rodově čase. Spokojeně přikývl a propojil svou mysl s Gweninou, aby ji mohl vést.

Gwen přikývla. „Ano, už vím. Pojďme, můj manželi.“ Dveře explodovaly a rozletěly se na kusy. Jejich panty se roztrhly jako by byly ze starých hadrů. Yorick a Chornoi zbledli.

„Má vztek,“ vysvětlil jim Rod. „Seberte se, lidičky.“

V čele s Gwen vyběhli na chodbu a přitom je zahalilo známé moiré. Právě včas - čtyři hlídači vydešeně vyskočili, pak pochopili, co se děje, a začali pálit z blasterů.

V příští sekundě se blastery v jejich rukou proměnily v plameny.

Hlídači zavyli, odhodili hořící fakule a začali si třít popálené ruce. Gwen si jich už dál nevšímala a vykročila vpřed. Ostatní tři s ní drželi krok.

Chornoi se ohlédla po strážcích, pak zavrtěla hlavou a podívala se na Roda. „Ale vždyť je to ta nejútlacitnější duše, se kterou jsem se kdy setkala!“

„Vždyť jsem to říkal,“ pokrčil Rod rameny. „Má vztek,“ Cestu jim zahradila ocelová mříž, Gwen na ni upřela pohled a mříž se rozletěla na kousíčky. Železný déšť ještě ani nestačil dopadnout a Gwen už zahýbala za roh. Blastery začaly pálit z obou stran. Bublina kolem nich se na okamžik rozzářila a pak blastery explodovaly střelcům v rukou. Postižení muži zavyli bolestí a zmizeli do bezpečí. Gwen šla dál.

„Ehm, nechci být indiskrétní,“ řekl Yorick, „ale -“

„Protože mne miluje,“ odpověděl Rod. „Kromě toho, i já mám jistou moc, víš? Dokázal bych přežít dostatečně dlouho na to, abych se jí dostal z dosahu.“

Došli ke schodišti. Když po něm začali scházet, uviděli dole tucet mužů, kteří jim zahradili cestu s ocelovou sítí. Gwen přimhouřila oči a síť se rozžhavila doběla. Vyšlehly z ní plameny a muži ji s kletbami pustili. To už do nich narazilo Gwenino silové pole a rozhrnulo je na obě strany jako buldozer. Někteří z nich byli rozmačkáni o stěny a ječeli bolestí, ale Gwen si jich nevšímala.

Zahnuli za roh a chodba se před nimi rozšířila. Před vysokými dvojítymi dveřmi stálo asi dvacet mužů ve dvou řadách - ti v prvních klečeli a ti za nimi stáli. Všichni mířili blasty.

Než stačili vypálit, blasty se jim roztekly v rukou.

Muži je s bolestným křikem odhodili, ale vtom už dveře za nimi explodovaly a proměnily se v oblak železného prachu. Na smrt vyděšení strážci se rozprchli, zatímco železný prach pomalu padal na zem.

Gwen prošla dveřmi.

U stěny plné kontrollek, tlačítek a přepínačů, ve které se otevíral krychlový otvor šest stop vysoký, stál jediný technik. Když je uviděl, tvář se mu zkrivila děsem a začal horečnatě mačkat knoflíky.

Gwen po něm blýskla pohledem.

Neviditelná ruka popadla muže a vyzvedla ho metr do vzduchu. Muž znehybněl a neviditelná ruka ho zase pustila nazem.

„Spí,“ vysvětlila Gwen. Moiré kolem nich zmizelo.

Yorick přiskočil ke stěně a začal mačkat knoflíky a nastavovat hodnoty na displejích.

Rod byl stále ve střehu. Jen jedinkrát viděl Gwen stejně rozzlobenou a ještě nikdy proti ní nebyla použita taková síla.

„Ty vážně víš, jak se s tím zařízením zachází?“ zeptala se Gwen.

„Žádný strach,“ odpověděl Yorick. „Základní nastavení svedu popaměti.“

„Ale tohle je určitě jiný typ,“ namítl Rod.

„Ne tak docela,“ řekl Yorick, „je to kopie. Kdo si sakra myslíš, že tohle zařízení vynalezl?“ Přehodil přepínač. „Tak. A teď datum!“ Nastavil hodnotu na displeji. „Teď místo!“ Vyťukal na klávesnici

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

krátkou sekvenci. „Teď ještě bezpečnostní kód! A příkaz po provedení vymazat!“ Stiskl tlačítko. „Ještě nastavit zpožd'ovač! Všichni dovnitř! Startujeme za minutu!“

Roztříštěné dveře zaplnil mohutný stín.

„Laserové dělo!“ vyjekla Chornoi.

„Rychle dovnitř!“ Rod ji skoro hodil do krychlového prostoru. Yorick skočil hned za ní a pak i Gwen. Nakonec se dovnitř vmáčkli Rod. Otočil se zrovna ve chvíli, kdy se hlaveň laserového děla sklopila a zamířila přímo na ně. Rod pohlédl do záhuby.

Záhuba se náhle zachvěla, zatetelila a zahalilo ji duhové moiré. Gwen ho uchopila za obě ruce. „Silnější pole sama nezvládnou. Propůjč mi svou sílu, manželé!“

Chvíli to trvalo. Během jejich pochodu z mučírny se do vzduchu dostalo tolik volné energie - a ona se toho tolik naučila o elektronice! Ale pak si Rod vybavil dívku ve stohu, matku s dítětem v rukou, něžnou milenku a jeho myšlenky splynuly s jejími.

„Třicet sekund,“ zasténal Yorick.

Proud rubínového světla zasáhl pole.

Celá chodba byla rázem zaplavena plameny. Dělo se křečovitě zachvělo a vypálilo - ne jednou, ale v nekonečné kadenci.

Na Gwenině čele zaperlil pot. Její stisk na Rodově ruce zesílil.

Rod jí předal svou energii, všechnu, kterou měl.

Gwen zbledla a zachvěla se.

V Rodovi se vzedmula vlna starostlivosti, něžnosti a lásky - a přelila se do jeho ženy.

Kolem bylo vedro, Sahara v pravé poledne, rozpálená trouba, hořící pec. Chornoi zalapala po dechu a Yorick zasténal: „Deset sekund!“

Bylo to deset sekund věčnosti, deset sekund agónie, deset sekund umrtvujícího zjištění, že to tentokrát nezvládnou, zatímco plameny zuřily a sálaly - ale bylo to i deset sekund, kdy se jejich mysli spojily v jednu a Rod si uprostřed toho pekla uvědomil, že je jeho žena pořád stejná, stejně milující, jeho lepší já...

Podlaha se zhoupla a srazila je k sobě. Ovanul je proud vzduchu, blahodárně chladivého.

Rod se omámeně rozhlédl, přitiskl Gwen k sobě a postupně si začal uvědomovat, že plameny jsou pryč, že se dívá do velké místnosti naplněné skříněmi elektronického vybavení, pulty a stoly...

A přímo před nimi stál malý, shrbený muž v bílém laboratorním plášti, s mohutnou hřívou bílých vlasů a orlím profilem na příliš velké hlavě. Podíval se na ně pohledem, který v Rodovi vyvolal nepříjemné zachvění, přestože už se s ním jednou setkal.

Ale rychle se vzpamatoval, vypjal prsa, zhluboka se nadechl, důstojně vykročil ze stroje času a řekl: „Doktor McAran, předpokládám?“

Seděli kolem kruhového stolu, pili posilující prostředek (stoprocentně spolehlivý). Kolem nich bylo mnoho podobných stolů s hloučky diskutujících mužů a žen. Egypťský písař tu rozmlouval s paladinem z devátého století, Sumerský rolník klábosil s úředníky z dynastie Ming. Celá místnost byla půvabná směsice nejružnějších údobí a stylů, místo, kde se setkávala staletí ve víru barev, nekončícího hučení konverzace v lámané angličtině, kterou Rod s těžší identifikoval jako rodný jazyk jeho předků.

Při McAranově poslední poznámce se zamračil. „Obyvatelé vaší planety už nebudou izolováni, majore. Budou cestovat na jiné planety, zamilovávat se, ženit se a vdávat, kamkoliv přijdou. A o tisíc let později bude polovina lidí v Terránské sféře obdařena telepatickými schopnostmi - díky vašim lidem.“

Rod jen zíral. Cítil, jak stisk ruky jeho *ženy sílí, a odpověděl jí stejným gestem.*

McAran mávl rukou, jako by chtěl právě nastolenou představu odsunout stranou. „Ale to je vlastně vedlejší. *Skutečný* přínos Gramarye bude v odstranění umělé dichotomie, kterou jsme si vyvinuli mezi intuicí a intelektem, lidskostí a technikou. Klíčem této revoluce je vaše místní kapitola Řádu svatého Vidiconu, ale vaši lidé to v podstatě objevili už ve chvíli, kdy poprvé přistáli na Gramarye. Samozřejmě, z jejich hlediska to byla jen jednota magie a mechaniky - a nikdy je ani nenapadlo, že by jeden člověk nemohl využívat obojí.“

Rod se podíval na Gwen.

Gwen se rozhlédla a pak se zmateně podívala na něj. „Můj pane?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

„Ehm... nic. Promluvíme si o tom později.“ Ale sevřel její ruku oběma svými a držel ji tak, když se obrátil zpátky ha McArana. „Dobře, takže Gramarye je nesmírně důležitá pro budoucnost demokracie, možná i lidstva samotného. Ale co to má společného s tím, že jste se vypravil jedenáct set let do své vlastní budoucnosti - jen abyste se setkal se *mnou*?“

McAran se zatvářil rozpačitě. „Vlastně jsem tady přišel kvůli tomu stroji času, kterým jste se sem dostali. Teď jsme ve dvacátém století, majore - technicky vzato.“

Rod se vzpamatoval a zavřel ústa.

Yorick mávl rukou. „Na tom vlastně nezáleží, majore. Základna pro cestování časem může být umístěna v kterékoliv době. Vlastně je - táhne se několika tisíci lety až k čtvrtému miléniu. A pro mne bylo stejně těžké nastavit tohle století jako kterékoliv jiné. Spíš snadnější - tohle nastavení si pamatuji nejlépe. Šetří to čas, když člověk spěchá.“

Rod potřásl hlavou. „No dobře, když to říkáš ty. Ale...“

„Proč jsem se s vámi chtěl setkat?“ McAran se usmál. „Tolik jsem toho o vás slyšel, majore!“

„Fajn. Mohu vám k tomu dodat *svou* verzi?“

„Ne. Protože jestliže je Gramarye ústřední osou demokracie, vy jste ústřední osou vývoje na Gramarye.“

Rod ztuhl.

Gwen na něj překvapeně pohlédla.

„Já?“

McAran přikývl.

„Proč ne *ona*?“ Rod ukázal prstem na Gwen. „Je přinejmenším stejně mocná jako já! A má stejnou zásluhu na tom, že se Gramarye vydala na cestu svobody!“

„Ano, ale provdala jsem se za tebe jen proto, že jsem se za tebe provdat chtěla,“ řekla Gwen měkce, „a budu s tebou stále a budu ti pomáhat. Ale nevím a nikdy nebudu znát tolik, co ty.“

McAran přikývl. „Má své kořeny ve středověké monarchii, majore; o demokracii nemá jasnou představu. Nikdo ji tam nemá - s výjimkou totalistů a anarchistů z budoucnosti, kteří se budou stále vracet, aby Gramaryi rozvraceli.“

„A neměla by šanci pochopit rozvinutou techniku, nebýt toho, že vás unesli do minulosti oba,“ dodal Yorick.

Gwen přikývla. „Nemůžeš se tomu vyhnout, můj pane. Možná, že nejsi tím, kdo bude sklízet plody, ale docela jistě jsi ten, kdo zasévá.“ Zarděla se, usmála se a obrátila se na McArana. „Což mi připomíná že ses zmiňoval o roli, kterou v tom všem hrají naše děti.“

„Velkou roli,“ ujistil ji McAran. „Ale jen jako pokračování toho, co jste započali vy dva. Pokračování a rozvinutí, řekl bych. Máte čtyři, a až vyrostou, bude každé z nich mocnější než vy. Ale stejně budou jen pečovat o to, co jste vy zaseli.“ Na tváři se mu znovu objevil plachý úsměv. „I když si to třeba nebudou plně uvědomovat.“

Ta změna Rodovi poskytla čas, aby se vzpamatoval. Zhluboka se nadechl. „Ale pořád ještě nevím, proč jsem tady a bavíme se spolu.“

„Musím vám to říkat tak přímo?“ McAran se zamračil. „Chci se ujistit, na které straně stojíte.“

„Samozřejmě... na straně demokracie.“

McAran ho mlčky pozoroval, aniž hnul brvou.

„Ne,“ řekl Rod pomalu. Najednou si uvědomil změnu, která se s ním stala. „Na straně Gramarye.“

McAran přikývl.

„Ale dosáhnout demokracie je v nejvyšším zájmu Gramarye!“

„Pokud jste o tom přesvědčen,“ řekl McAran, „nemělo by vám vadit přidat se k DOPALu.“

Rod chvíli seděl mlčky. Pak řekl: „Už jsem agentem SPORTu. Nedělá ze mě člena už to samo o sobě?“

McAran zavrtěl hlavou. „Mezi těmi dvěmi skupinami žádný oficiální vztah neexistuje - pouze společný zájem. Stejně tak nemáme ani přímou vazbu na Decentralizovaný demokratický tribunál. Vlastně ani nevědí, že existujeme - a po pravdě řečeno, plně nám to vyhovuje. Z čehož přirozeně vyplývá, že jedním, ze závazků, které na sebe členové berou, je naprosté utajení.“

„Samozřejmě máme i mnoho překrývajících se členů,“ dodal Yorick.

McAran přikývl. „Někteří z našich nejlepších agentů slouží u SPORTu. Je mezi námi i několik úředníků DDT a jeden nebo dva

tribuni. A co vy?“ Orlí pohled se upíral na Roda. „Jste pro nás, nebo ne, majore?“

Rodův pohled se střetl s McAranovým a Rod se zhluboka nadechl. „Pro vás - ale ne jeden z vás. Nazývejte mne třeba mimořádným členem.“

McAran seděl chvíli tiše. Pak přikývl: „Dokud budete pro nás a ne proti nám.“

Vstal a napřáhl ruku. Rod také vstal a stiskl ji. Napadlo ho, jak hubená a křehká vědcova ruka je.

Ale McAran už se zase usmíval. „Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil, majore. Teď se asi budete chtít vrátit tam, odkud jste přišli?“

„To tedy ano,“ vydechla Gwen. „Ach, moji maličcí!“

Rod přikývl a zašklebil se. „Jo, myslím, že vysoce rozvinuté technické civilizace mám na nějaký čas plné zuby. Pošlete nás domů.“

McAran se obrátil k Chornoi. „Co budete dělat vy? Skrývat se jako ten červík pod kůrou?“

„Červík?“ Chornoi vyskočila. „Kdo si k sakru myslíte, že jste, že kolem sebe chrlíte urážky jako lávu?“

„Sopka, na jejímž úpatí žijí tyrani,“ odsekl doktor Angus.

Chornoiny oči se zúžily. „Udělala jsem chybu. Dala jsem se k těm špatným a ublížila jsem mnoha lidem. Ale myslím, že jsem za to touhle cestou tak trochu zaplatila - i když mi Gwen a její manžel pomohli stejně, jako jsem pomohla já jim.“

McAranův úsměv byl plný ironie. „Ach. Takže už nemáte ráda diktátory?“

„Ne,“ odsekla Chornoi, „zvláště ne na osobní úrovni.“

„Dokažte to,“ popíchl ji McAran. „Přidejte se k DOPALu.“

Chornoi vytřeštila oči.

„On to myslí vážně, slečno,“ řekl Yorick tiše.

„Ale... ale... jak bych *mohla*?“ vybuchla Chornoi; „Podle toho, co o mně víte, můžu být klidně nejhorší agent PASTi a pokouším se do vaší organizace infiltrovat!“

McAran přikývl. „To je možné, docela možné - ale kdyby tomu tak bylo, patrně byste nepomáhala bojovat proti totalitě při každé příležitosti, která se vám naskytla.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Chornoi se zamračila. „A to jako kdy?“

„Když jsi pomáhala zabránit válce na Wolmaru,“ připomněl jí Yorick, „a když jsi nám na Otrantu pomáhala bránit se proti Eavesovi a jeho lidem. Poslyš, drahá slečno, kdybys byla *skutečně* agentem PASTi, bodla bys při první příležitosti Whiteyovi Vínovi nůž do žeber. On je pro demokracii přinejmenším stejně důležitý jako my.“

Rod přikývl. „Stejně tak Charley Barman, a ty jsi proti němu nikdy nezvedla ani prst.“

„Ale... ale... já jsem to nevěděla! Nevěděla jsem, že jsou tak důležití pro demokracii!“

„Ano, ale kdybys byla agentem PASTi, věděla bys to. Kromě toho jsi Gallowglassovým pomohla dostat se sem.“

„Jenom proto, že mi byli sympatičtí - osobně!“

Gwen se na ni zářivě usmála.

„On taky!“ dloubla Chornoi prstem do Yoricka. „Copak jsem mohla jednat jinak?“

„Samozřejmě, že nemohla,“ řekl McAran vážně. „A vsadím se, že je to poprvé v životě, kdy jsi našla lidi, kteří tě mají rádi.“

Chornoi stála velice tiše.

„Vážím si osobní loajality,“ řekl McAran. „Vážím si jí víc než oddanosti ideji - i když je to loajalita ke skupině a ne ke mně.“

„Možná, že mi ostatní vaši lidé nebudou tak sympatičtí jako on,“ řekla Chornoi pomalu.

„A nebo taky budou.“ Na doktorově tváři se znovu objevil úsměv. „Proč byste to nemohla vyzkoušet a poznat je lépe?“

„Jo - posuzuj až poznáš!“ Yorick se zašklebil. „Vsadím se, že někteří hoši se ti budou líbit!“

„Hoši?“ opáčila mrazivě. „Ženy ne?“

„Samozřejmě.“ Yorick pokrčil rameny. „Hoši a děvčata zní trochu divně, ne?“

„To tedy ano,“ odfrkla si Chornoi.

„No dobře - říkejme třeba přátelé. Člověk je člověk. Takže přátelé, ano? A myslím, že se ti budou líbit. Dobře? Tak co kdybychom se za nimi podívali rovnou?“

„Ano,“ řekla Chornoi pomalu. „Ano,“ řekla a přikývla. „Myslím, že půjdu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Yorick se zašklebil a nabídl jí rámě. Chornoi se do něj zavěsila a pak se obrátila k Rodovi a Gwen. „Majore - mylady - jsem ráda, že jsem vás poznala.“ S úsměvem se uklonila.

Rod se zašklebil a pozvedl ruku. „Uvidíme se v časových zónách.“

Chornoi se usmála, pyšně pohodila hlavou a spolu s Yorickem odkráčela. Zastavili se o dva stoly dál, kde ji Yorick představil skupince mongolských barbarů.

McAran se za ní díval s vítězoslavným úsměvem. Pak se obrátil zpátky k Rodovi a Gwen a vyzval je, aby ho následovali. „Tohle je základ naší organizace - nikam nezapadáme. Žádný z mých lidí neměl nikdy přátele, nikdy neměl pocit, že někam patří - dokud nenašel nás.“ Naklonil hlavu na stranu. „Vás dvou se to přirozeně netýká.“

„Ani bych neřekl,“ zabručel Rod.

„Vy jste nikdy nebyl gramaryjská čarodějnice nebo čaroděj,“ přisvědčila Gwen.

„Mohl bych být.“ Plachý úsměv se změnil v pobavený. „Mohl bych docela dobře být.“

Vešli do místnosti desetkrát deset metrů, lemované stroji času. Jeden z nich měl nad portálem velkou ceduli, na které stálo gotickým písmem:

GRAMARYE

Rod pozvedl obočí. „My máme stroj času jen pro sebe?“

McAran přikývl. „Říkal jsem, že je pro nás Gramarye důležitá. Máme ji tady od...“ rozpačitě si odkašlal, „...od toho incidentu s Neandrtálci.“

„Jo.“ Rod se zamračil. „Na to jsem se vás chtěl taky zeptat.“

„Někdy jindy, ano?“ řekl McAran rychle. „Zrovna teď jsou tady jistí lidé, kteří po vás už pár týdnů touží.“

„Ano - musíme se k nim vrátit, rychle!“ Gwen skočila do kabinky stroje času. „Pošli nás tam okamžitě, prosím, doktore!“

„Ach, mohl bych vás tam poslat rychleji než jen okamžitě.“ McAran se sklonil nad displejem s datem. „Mohl bych vás poslat o několik týdnů zpátky, do noci, kdy jste byli uneseni.“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Gweniny oči se rozsvítily, ale Rod se zamračil. „Jak dlouho by to trvalo?“

„Pouhou minutku, než přeprogramuji stroj,“ odpověděl McAran. „Ale cesta sama potrvá několik hodin, protože se časová matrice bude muset přizpůsobovat jiné konfiguraci.“

„Tak dlouho čekat nemohu.“ Gwen stiskla Rodovi ruku. „Nepochybuji, že o ně bylo v naší nepřítomnosti dobře postaráno - a hořím nedočkavostí je znovu uvidět!“

Rod pokrčil rameny. „Pravděpodobně jim jen prospěje, když stráví nějaký čas bez nás - zvláště *když je jejich pěstouni* tak hrozně rozmazlují.“

„Och!“ Gwen si přitiskla dlaň k ústům a oči se jí rozšířily. „Šotek se bude zlobit, že jsme byli tak dlouho pryč!“

„Jo, ale pomysli si, jak rád bude, až zjistí, že jsme se zase vrátili zpátky!“

„To je taky pravda.“ Gwen se obrátila k McAranovi. „Pošli nás ihned, doktore, prosím tě!“

McAran pokrčil rameny. „Náš zákazník, náš pán.“ Natáhl ruku a stiskl knoflík.

Rod a Gwen pocítili jemné zakolébání a zrovna se jich začala zmocňovat mořská nemoc, když zjistili, že stojí uprostřed lesa a před nimi se leskne klidná hladina jezírka.

Rod zamrkal a překvapeně se rozhlédl. „Fajn! A jsme přesně u té malé lesní tůňky, o které jsem ti vyprávěl!“

„Snad mi odpustíš, když ti řeknu, že jsem s tím už nepočítala,“ řekla Gwen. „V posledních dnech jsem nějak ztratila důvěru k té babici, co tě sem poslala.“

A pak se mu Gwen hodila kolem krku. „Můj manželi! Jsme doma!“

„Jo!“ Rod ji objal a ulehčeně si ji k sobě přitiskl.

Pak si vzpomněl na moc, kterou teď ovládala, a to mu připomnělo, kolik se toho naučila o elektronice. Po zádech mu přeběhl mráz při představě, že by se někdy mohl pohádat se ženou, která je schopna rozpoutat takovou zkázu. A to byla přinejmenším stejně impulzivní, jako on sám.

Gwen si té změny všimla. „Manželi? Můj pane?“

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

Podržel si ji na délku paží. „Už nejsme stejní lidé, jako když jsme odsud odcházeli, že?“

„Pročpak ne?“ Gwen vytřeštila oči a pak namítla: „Jsme přece pořád sami sebou, můj pane. Kým jiným bychom mohli být?“

„Jistě, pořád jsme sami sebou,“ zavrčel Rod, „ale změnili jsme se. Nepřipadá ti, že ses v uplynulých týdnech hodně naučila?“

„Ale nijak jsem se nezměnila a nijak se nezměnilo ani to, co k tobě cítím,“ namítla Gwen. „Ne, můj pane. Nemysli si - nikdy! - že bych tě jen proto, že toho víc vím, nebo vládnu větší zručností, mohla milovat méně!“

„Ano, ale nezdokonalila ses jen ve svém umění.“ Rod zničeně rozhodil ruce. Najít ta správná slova nebylo lehké. „Vlastně ses hodně naučila i z vědění mého druhu.“

Gwen ztuhla a upřeně se na něj zadívala. Pak řekla: „Ach tak. Tak takhle je to.“

„Ano,“ připustil Rod. „Myslím umění a znalosti, které jsem měl já a tobě chyběly, takže jsem si mohl myslet, že tě jsem svým způsobem hoden.“

„Ach, tak málo znáš sám sebe, Rode Gallowglassi!“ Objala ho rukama kolem krku a přitáhla si jeho hlavu k sobě. „Tvá dobrota a tvá velikost má málo společného s tvými znalostmi nebo uměním, nebo i mocí! To tvá něha a citlivost způsobily, že jsem se do tebe zamilovala, a síla tvého rozhodování nás oba chrání! Je to tvá láska - ne tvá moc!“ Trochu se od něj odtáhla a naklonila hlavu na stranu. „A musíš připustit, že už ses dávno naučil mému druhu umění, zatímco já se tomu tvému naučila až teď!“

„No ano,“ připustil Rod, „ale to je něco jiného.“

„Jen v tom, že já se z toho raduji, zatímco ty se tím trápíš,“ opáčila Gwen. „Ale to nemusíš, protože já miluji tu nevyslovitelnou, nepopsatelnou a nezachytitelnou esenci Roda Gallowglasse - a jenom tu! Rozhodně ne moc nebo znalosti!“

Pak se zamračila.

„Nebo mne snad ty miluješ méně, protože jsem ovládla *tvou* magii?“

Rod se na ni zděšeně podíval. Pak se pomalu usmál. „Milovat tě méně, ne - ale cítím v tom hrozbu. Jsem si jist, že se přes to brzy

Ch. Stasheff – Čaroděj putující

dostanu.“ Vzal ji za ruce. „Koneckonců, pokud se tobě podařilo přizpůsobit magii moderní technice, já se mohu naučit přizpůsobit techniku magii!“

Gwen zvrátila hlavu v stříbrném smíchu a nechala své rty pootevřené, i když se smát přestala. Rod to správně pochopil jako pozvání k polibku.

Nakonec, když už se museli nadechnout, se jemně vymanila z jeho objetí. Položil jí ruku kolem pasu a pomalu se vydali cestičkou kolem jezírka a dál mezi stromy. „Musíme se vrátit k dětem, víš? Kromě toho tam máme svou postel.“

Zářivě se na něj usmála. „Myslím, že dnes půjdeme spát brzy, můj pane.“

A společně kráčeli lesní cestičkou, ruku v ruce, mysl v mysl, jen tu a tam se zastavili, aby se přesvědčili, že na ně zase někdo nečíhá.

Do dveří vešli připraveni na jásavé přivítání - ale slova jim zmrzla na rtech. Rod zalapal po dechu. Stůl a židle byly odsunuty ke stěnám. Většinu podlahy obývacího pokoje zabíral obr alespoň osm stop vysoký a další dva lidé standardní velikosti, z nichž jeden měl na sobě temně modrý háv a špičatý klobouk, obojí pošívané stříbrnými symboly zvěrokruhu, a druhá byla půvabná, asi dvacetiletá dívka s vlasy svázanými šátkem. Všichni tři byli tak důkladně svázáni mnoha metry provazu, že vypadali jako kandidáti na společný sarkofág.

Geoffrey stál s obuškem v ruce nad obrem; Cordelie seděla vedle dívky, tiše zpívala a vyšívala šátek; Magnus stál před čarodějem, ruce zkřížené na prsou, jako by čekal, zda se svázaný muž nepokusí čarovat, a Gregory seděl na krbové římse a dumal nad vším tím zmatkem.

U krbu seděl velice ustaraný Puk. Když zaslechl Rodův hlas, trhl sebou, krátce přešel očima z Roda na Gwen, zasténal, skočil do krbu a s žalostným zavytím zmizel v komíně.

Gwen zbledla a vytřeštila oči.

Pak se zhluboka nadechla.

Ale Rod ji předběhl. „Co si k sakru myslíte, že děláte?!“